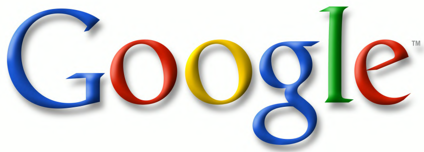
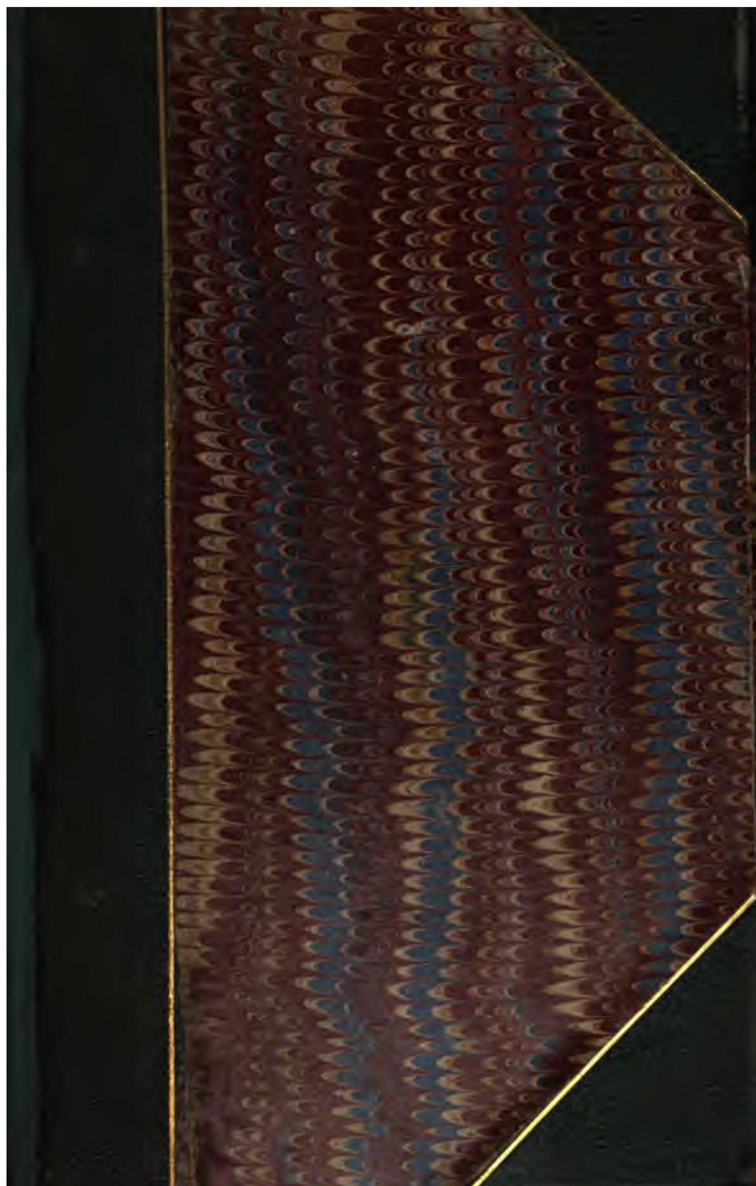
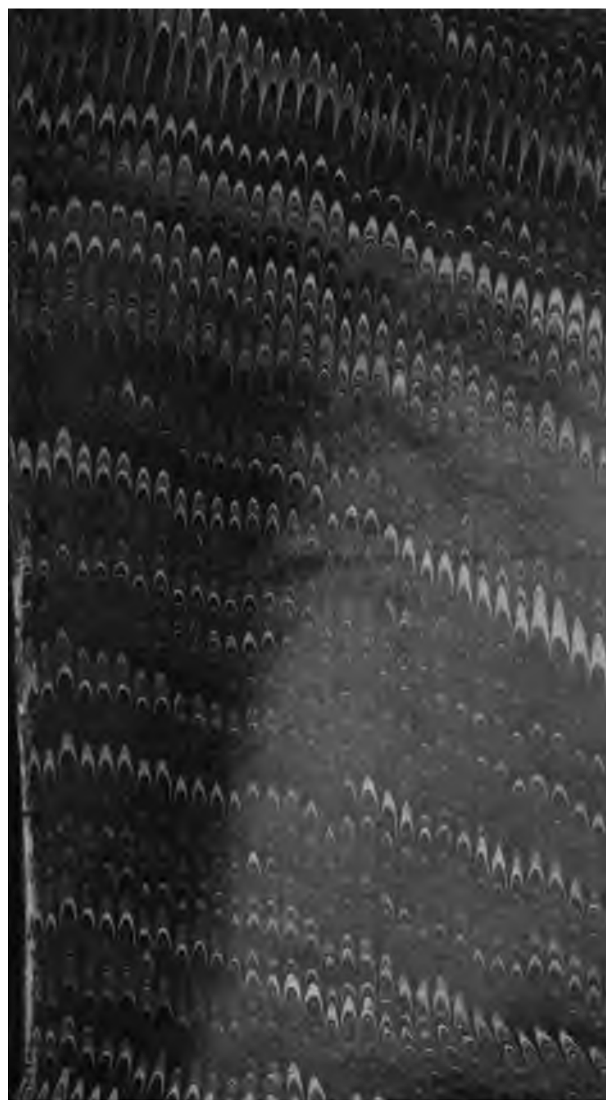

DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA
Taylor Institution.

Digte,

gamle og nye,

af

Christian Winther.

Syvende Udgave.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1877.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Indhold.

Træsnit.

Studentervise.

Her under Nathimlens rolige Skygge
Vil vi, o, Frihed! dit Tempel opbygge,
Glædernes milde Pauluner opslaae;
  Trofaste Brødre! vor Hymne skal stige,
  Stjernen skal vidne, at Ingen vil svige,
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Vi ere Børn om den helligste Have,
Der skal vi kraftigen pløie og grave,
Der skal vi fredeligt vande og saae;

Enige Brødre! i Sorg og i Gammen
Knytter de mægtige Vaaben tilsammen,
Haven vil trives, og evigt vil Stammen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Chor.

Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Bonde og Sømand og Kriger med Sværdet,
Roret og Plougen, de staae uforfærdet,
Bygge paa Dannemarks Gjerde og Vold;
Høiskolens Sønner staae ikke tilbage,
Ogsaa vi kjæmpe de Nætter og Dage,
Dristigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Chor.

Dristigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Giv mig dit Haandtag, min Ven og min Brod
Sværg mig at elske vor kjærlige Moder,
Blusser din Kind ei ved Dannemarks Navn?

Naar hendes Bud du vil øve og ære,
Den hendes Datter, dit Sind mon begjære,
Skal for din Troskab Belønningen være,
Den skal du høste i Kjærligheds Favn.

Chor.

Troskab vi sværge, og Lønnen skal være
Troskab beredt udi Kjærligheds Favn!

Hvad vi har lovet med Hjerte og Stemme,
Ærlige Brødre! det aldrig vi glemme,
Selv udi Graven ei Flammen udgaae!
Stjernen, til hvem vore Hymner opstige,
Vidne, at Ingen af Alle vil svige;
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

4

Fakkelsang,

fra de danske Studenter til deres Majestæter Kongen og Dronningen i Anledning af Deres kgl. Høiheder Prinds Fr. Ferdinands og Prindsesse Carolines Ægteforening.

Kjærlighedsfulde, med Troskab i Barmen,
Stimle vi atter med Faklen i Armen
Glade i Flok om det landlige Slot!
Det er Studenternes ærlige Hjerter,
Hilsen de bringe med Sang og med Kjerter;
Lyt til vor Jubel, o, elskede Drot!

Ydmygt vi nærme os Herskerens Sæde,
Venligen dele vi Faderens Glæde,
Kinderne gløde ved Moderens Fryd;
Kjeden, den kostbare, fuldendt vi skue
Trindt om vor Kongestol lifligt at lue, —
Krandsen, som bandtes af Mandbom og Dyd.

Kjærlighed smilte med saligste Mine,
Signende Ferdinand og Caroline
Sendte den Himlen sin varmeste Bøn;
Tro os! vort Hjerte dem aldrig forlader,
Alle vi Danske jo kalde Dig Fader,
Søster din Datter, og Broder din Søn.

Danmark! du Perle, der svømmer paa Vove!
Vel dine Sletter med Agre og Skove
Række kun stakket fra Syd og til Nord;
Men i vor Kjærlighed blomstrer et Rige,
Større og bedre, end Ord kan udsige,
Der, o, vor Konge! Din Vælde er stor!

Fredsælle Fredrik! vor Dronning Marie!
Eder vor Troskab vi evigt indvie,
Løftet er ærligt, og Ordet har Vægt;
Hjerternes Ønsker til fjerneste Dage
Dannemarks Lunde med Fryd skal gjentage:
Leve vor Konge! hans Dronning! hans Slægt!

Skjønheds Magt.

Stolt i Edens Hauge stod
Adam i sin Styrke,
Kinden varm af Ungdoms Blod,
Lokkerne saa mørke;
Kraft er i hans Lemmer sat,
Skuldrene er brede,
Ørkens Tiger flygter brat
For hans Øies Vrede.

See! Hyænen dristigt han
Klapper bag dens Øre,
Han den barske Løve kan
Ved dens Manke føre;
Tæmme kan han stærk og snild
Skovens Elephanter;
Ak! men selv han er saa vild
Som en spættet Panther.

Men et Legem uden Sjæl
Kun Barbarer hylde;
Hvad er uden Ynde vel
Kraftens rige Fylde?
Ak! den er en Marmorblok,
Førend Meislen kommer!
Ak! den er en Rosenstok,
Uden Rosenblommer!

Herren talte, mild og god!
Og paa Blomstertillie
Rank og deilig Eva stod,
Haugens bedste Lillie.
Hendes blide Stemme lød
I hans Hjertes Mørke,
Hendes hulde Ynde brød
Al hans vilde Styrke.

Rolig blev den stærke Mand,
Skjønhed mon ham binde;
Stum af Glæde stirred han
Paa den faure Qvinde.
Og hans Hjertes Diamant
Blev af Elskov grebet;

Den var raa, men hver en Kant
Herligt blev afslebet.

Skjønheds stærke Herredom
Blev ei Qvinden røvet;
Lige yndig, lige from
Har hun stedse øvet
Alt sit søde Trylleri
Over Mandens Hjerte,
Og i dette Slaveri
Livets Værd han lærte.

Færdes han ved Bog, ved Læst,
Under Seilets Telte,
Spænder han for Ploug sin Hest
Eller Sværd ved Belte,
Qvæges han ved Sangens Pragt,
Ved Pokaler blanke:
Hulde Qvinde! Skjønheds Magt
Evigt er hans Tanke!

Reisepas til Fredrik Ulrik Timm,

udstedet fra Studenterforeningen.

Naar andre Godtfolk skilles ad,
De sukke høit og græde;
Dem smager ei den gode Mad,
Ei Druens friske Væde;
Men vi vil slukke Taaren ned
Med Rankens Blod, det røde,
Saa blandes Draaben godt derved,
Den bittre med den søde.

Skal Du os da forlade brat
Og Dig paa Reisen give,
Saa vil vi her i denne Nat
Et Reisepas Dig skrive,
Som viser, hvad Du er for Een,
Hvordan Du her har snoet Dig,
At, hvor Du sætter hen Dit Been,
Kan tages godt imod Dig.

„Hr. Timm, Studentersenior før,
„Gebürtig her af Byen,
„Sig agter nu som Auditeur
„Til Jydland over Fyen;
„Han taler Dansk, men som en Født
„Han taler og det Tydske,
„Dog snart han er vel ogsaa nødt
„At bryde paa det Jydske.

„Han bær sit eget kruste Haar,
„Heel rank og stærk er Ryggen,
„De jydske Pigebørn han slaaer
„Vist Krøller i Parykken;
„Et muntert Sind ham Herren gav,
„Det bør Alverden vide;
„Han er lidt trind, men det er brav,
„De fede Folk er blide.

„Dog Eet endnu, — og bort med Spas!
„Han har et ærligt Hjerte,
„Hvormed han, uden Tegn og Pas,
„Kan trodse Reisens Smerte;
„Han er en venlig, trofast Svend,
„Det veed vi her i Salen,

„I Alvor sveg han ingen Ven,
„Og ingen ved Pokalen.

„Thi er vor Bøn til gode Mænd,
„Som dette faaer i Hænder,
„At de vil elske ret vor Ven,
„Hvorhen sit Fjed han vender;
„At, hvor hans Hjerte banker paa,
„Det frit maa indpassere. —
„Af Sygdom her, — bemærkes maa, —
„Kun Tørst skal stærkt grassere."

Ei Du betale skal Dit Pas,
Vi her vil gratis skrive,
Dog skal ved dette fulde Glas
Et Løfte Du os give:
At, har Du paa din Reise Held,
Da tænk paa os her hjemme!
Vor kjære Timm! farvel! farvel!
Vi skal Dig aldrig glemme.

Fadderne synge.

Du lille Purk udi din Buggeseng,
Og Du, hans Fader og hans Moder!
Her er vi Spillemænd, et lystigt Slæng,
Hør nu en Stund paa vore Noder;
Med røde Roser og med Øine blaae
Han smykket skal igjennem Verden gaae;
Ei! Ungdomstid!
Du er saa blid,
Thi lad os være Børn i Aften!

Din Moders Favn er Dig et Himmerig,
Indtil den lille Svale kommer,
Der bringer kjønne Blomster hjem med sig,
Og saa den glade, lune Sommer;
Med røde Roser og med Blomster blaae
Den vil Dig Mark og Enge sødt besaae;
Ei! Sommertid!
Du er saa blid,
Ak! gid du altid favned Jorden!

Saa skal Du byde Gjæs og Høns til Gjæst,
Og kaste Korn for dine Ænder,
Og række Brødet ud til Faders Hest
Med dine bitte, runde Hænder;
De røde Æbler og de Blommer blaae
Dem kan den store Dreng i Træet naae;
Ei! Ungdoms Frugt!
Lifligt og smukt
Skal du den Unges Hjerte fryde.

Naar al vor Munterhed er reent caput,
Og selv vort Dies Flamme svinder,
Da skal Du springe som en vakker Gut
Med dine æblerøde Kinder;
De røde Roser og de Ðine blaae
Dem skal Du vogte, at de kan bestaae;
Ak! Sorg og Skrig!
Langt fra ham vig,
Naar han skal ud at gaae paa Veien.

Skrig kuns i Vuggen Du, saa høit Du vil,
Det skal jo alle raske Drenge;
Men er Du Karl, Du vorde stærk og snild,
Og from som Lammet udi Enge.

De røde Roser og de Blomster blaae
I Skjønheds Urtebed, vi veed, de staae;
Ak! skynd Dig, pluk!
End er hun smuk,
Men snart er Ingen af jer kjønne!

Hør, Dreng! een Ting endnu Du ei forstaaer,
Det kan Din Fader Dig just lære:
At vorde tro den Mø, dit Hjerte faaer,
Og Gud og Dannemark at ære;
De røde Stridsmænd og de Gutter blaae,
De sorte Præster skal Du agte paa;
Vælg, hvad Du vil,
Men see kun til,
At Kjolen er lidt viid i Ærmet.

Vi elske Dig, Din Knegt! det kan Du troe,
Vort Hjerte aldrig Dig forlader;
Din hulde Moder mon derinde boe,
Der boer vor vakkre Ven, Din Fader.
De røde Druer og de gule, blaae
Dem skal det heller ei Dig mangle paa;
Syng Venskabs Lyst
Af fulde Bryst,
Og fyr kuns i — engang imellem!

Men hvis Du faaer Dig snart en Søster til,
Og Christ til Daab vil hende kalde,
Mon vi her atter da med Sang og Spil,
I Præstegaarden samles Alle?
De røde Roser og de Øine blaae
Er Blomster, som saa farlig snart forgaae!
Ei! Ungdomstid!
Du er saa blid, —
Thi lad os være Børn i Aften!

Juleaften i Rom.

(1830.)

Den første Hjertesorg, den første Qval,
Som os i Verden monne ramme,
Er, naar fra Buggens Skjød vi vandre skal,
Og skilles ganske fra vor Amme;
Thi Barnets første Ønske er jo Drik,
Og Manden fulgte siden denne Skik,
Hiint fulde Bryst
Var før vor Trøst,
Nu Flasken accurat det Samme.

Men der er dog saa mangt et Øieblik,
Man Flasken maa bag Døren sætte,
Og det blev galt, hvis ei en anden Drik
Vort tunge Hjerte vilde lette;
Og denne Nektar er et Øiekast
Af den, der bandt vort Hjerte ømt og fast;
Hver har dog Een,
Den Sag er reen.
Enhver maa tænke sig den Rette.

Dog mens vi færdes fjernt fra Fædres Ø,
Natur og Kunst os maae husvale;
Een sværmer heftigt for den vilde Sø,
Og Een for Fjeld og dybe Dale;
Med Briller paa den Ene gaaer og — seer,
En Anden krammer i det vaade Leer,
Med sin Palet
Een veed saa net
At stjæle Øine, som kan tale.

En Bog er Byen, en uhyre Bog,
Et Blad er hvert et Torv og Stræde;
Dog for at fatte ret dens dybe Sprog,
Man maa hvert Blad med Foden træde.
Da sender Oldtids Sol os varm sin Glands,
Da smelter Sneen for vort Øies Sands;
Skjønhed! din Pragt,
Sandhed! din Magt
I Barmen evigt tager Sæde.

Og nu tilsidst: vi vandre trygt og godt,
En sønlig Kreds om Ham derhenne,
Som gjør vor Stue til et Kongeslot, —
Lad os en Hilsen fro ham sende!

Han er en Heros blandt den lunkne Slægt,
Tag, Himmel! huldt ham i din Varetægt,
Som Evigrønt
Skal Lauren skjønt
Sin Glorie om hans Lokker tænde.

Ak! Alt er herligt, ja! — men hvor det gaaer,
Vort Hjerte dog ei Hvile finder;
Vi glemme aldrig her de blonde Haar,
Ei Nordens friske Jomfrukinder;
Op! grib dit Bæger flink, lad Tanken gaae
Did, hvor din Glemmigei, din Rose staae!
For Land og Sø,
Drot, Ven og Mø
Drik ud! — for alle kjære Minder!

Indskrifter paa min Søsters Rokkebrev.

1.

Da Adam kom fra Paradis,
Han Hest for Ploug mon binde;
Men hvad bestilte Eva vel?
Madamen maatte spinde!

Vort Liv er kuns et Rokkehjul,
Som Skjebnens Fod mon træde:
Frem og tilbage, op og ned
Gaae Livets Sorg og Glæde.

Ret som min Finger lister ned
Den blege Hør af Rokken,
Saa piller Tiden Aar for Aar
Et Haar af Ungdomslokken.

Vor Lykke er en Kjæmpe bold,
Han sjelden laer sig binde;

Men fanger jeg ham kuns i Vold,
Saa skal han for mig spinde.

Nu fyger Sneen skjær og hvid
For Vintrens barske Vinde;
Mit Lærred skal til Sommertid
Som Snee paa Blegen skinne.

Du leer nok ad mit Rokkebrev?
Ja, lee du kun, min Kjære!
Er Spas ei nok? — Skal der da strax
En dyb Betydning være?

2.

See her vort Livsens Skuespil
I flere skjønne Acter:
„Først Barnet i sin Ammes Arm
„Med Skraal og sære Fagter.

„Saa slæber Drengen ved sin Bog
„I en fortærmet Kjole;
„Han kryber treven som en Snegl,
„Naar Veien gaaer til Skole.

„Nu Elsk'ren som en Kakkelovn
„Mon sukke dybt og hvæse;
„Han digter med Veemodighed
„Om Herskerindens Næse.

„Soldaten, fuld af Eed og Pral,
„Med Fjedre og Galoner,
„Han jager efter Ærens Skum
„I Gabet af Kanoner.

„En Embedsmand, saa rund og rød,
„Med velfornemme Blikke,
„Med Appetit og vise Sprog
„Han veed sig snildt at skikke.

„Saa Hr. Hieronymus med Stok,
„Med Briller og med Hue,
„Med Pengeposer og med Brøvl,
„I Klub og hos sin Frue."

Et Pigebarn paa otte Aar,
Som græder for lidt Sukker,
Hun har sig alt en Kjæreste
Iblandt sin Søsters Dukker.

En Jomfru, nylig confirmeert,
Fast intet andet sandser,
End Lafontaine, Maaneskin,
Og Rudolph Bays Romanzer.

Den unge Kone iler glad
Fra Eensomhed og Hjemmet;
Nu hersker hun, nu har hun travlt
At faae sin Huusbond tæmmet.

Matronen med sin Kaffekop
Og med sin slebne Tunge,
Hun bruger Snuus, hun spørger Nyt,
Og aver skarpt den Unge.

Fra Oldemoders Lænestol
Regjeres hele Hjorden;
Hun gjør Partier, stifter Fred; —
Men gjør hun ogsaa Orden?

Den sidste Scene aabner sig,
Den anden Barnealder,
Som mangler Tænder, Øine, Smag;
Og derpaa Dækket falder.

3.

Januar.

Kolde Gubbe, Januar!
Alting stivner for din Aande;
Verden sover, kun i Storm
Træet høres høit sig vaande.

Februar.

Svenden kjører Pigen rask
Hen ad Søens blanke Flade,
Stjæler sig et Kys til Løn;
Herregud! hvad kan det skade?

Marts.

Martsviolens søde Duft
Lokker Blikket fra det Høie;
Vil du Jordens Skatte naae,
Ydmygt du til Jord dig bøie.

April.

Herregunst, Aprilisveir
Ofte vil sin Farve bytte;
Svigter dig det smukke Skin,
Skjul dig i den lave Hytte.

Mai.

„Denne Maaned er et Kys,
„Himlen kjærligt Jorden giver,

„Til et Pant, at den en Brud,
„Snart en frugtbar Moder bliver.“

Juni.

Milde Vinde vække op
Spirer, som i Jorden blunde;
Nattergalen kommer snart
Til de løvbedækte Lunde.

Juli.

Drengens Hjerte fryder sig;
Men hvor kan det andet være?
Træet bøier Armen selv,
Byder ham sin gule Pære.

August.

Lystigt Meiejernet klang,
Markens gyldne Skjæg blev raget;
Vognen sukker ved sit Læs,
Og vor Rigdom gjemmer Taget.

September.

Søde Ranke! Himmellyst
Speiler sig i hver din Drue;
Styrk os paa vor kolde Jord
Med din skjulte Guddomslue.

October.

Morgenvinden vifter koldt,
Baaden fjernt paa Søen dandser,
Fisken blank i Solens Skjær
Sprœller med sit Sølverpandser.

November.

Skovens Fugle tie stil,
Sneen jœvnt paa Sletten falder,
Bøssen knalder, Hunden gjøer,
Hjorten faldt, og Hornet kalder.

December.

Her er Aarets Punctum sat,
Bladet maae vi atter vende;
Julen er et Udraabstegn,
En Rosin i Pølsens Ende.

4.

Beileren paa viden Jord
Stedes i en svar Ulempe;
Heel forskjelligt Vaabnet er,
Som ham Seiren skal tilkjœmpe.

Polen.

See den tappre Terzky, peent
Han i Amors Baand sig stikker;
Af Dombrovkas lille Sko
Hendes Skaal han ydmygt drikker.

Rusland.

Russen reder Seng i Snee
Udenfor den Lilles Kammer,
Til Cathinkas Marmorbryst
Røres vil af Ivans Jammer.

Sverrig.

Jøran! søde svenske Gut!
Kors! hvad Sødhed paa din Tunge!
Sødt din Ulla leer derad,
Hun er sød, den søde Unge!

Tyrkiet.

Selim stryger glat sit Skjæg,
Skyder op sin høie Hue,
At Zelinda bag sit Slør
Kan hans stolte Pande skue.

Spanien.

Don Rodriguez i den lune
Sommernat med Sværd og Cither

Tolker for sin Isabella
Elskovs Længsel, sød og bitter.

Frankrig.

Paa sit Knæ Monsieur Dorval
For Madame Celie maa skrifte;
Siirligt faaer han Ridderslag
Ved et Spip af hendes Vifte.

Italien.

Med Sonetter, Blik og Suk,
I Theater og i Kirke,
Stræber Pietro ufortrøden
Rosas Hjertelaas at dirke.

Tydskland.

I den raske Wienervals
Hermann sin Dorthea svinger;
Hymen kommer svævende
Paa Musikens bløde Vinger.

England.

William har sin Fanny kjøbt
Hist paa Torvet udi Dover;
Og hvad gav han? — Bagatel!
Fire Pence og lidt derover.

Indien.

Incle maa, før Yariko
Ham med Fryd om Halsen falder,
Lægge ned for hendes Fod
Hundred fjendske Pandeskaller.

Danmark.

Jens til Karen frier paa dansk,
Det vil sige, snart paa engelsk,
Fransk og tydsk og spansk og polsk,
Indisk, russisk, snart paa — bengelsk.

5.

Jeg var en Jomfru saa rank og skjøn,
Min Kjortel var af Silke grøn;
Regnskyen mon over mit Hoved gaae,
Med lyseblaae Øine jeg saae derpaa;
Jeg var saa glad alt paa min Viis,
Men hvorlænge var Adam i Paradis?
En Flok af Piger med lystig Sang
En Dag kom ud i min grønne Vang.

De redte mig strax stor Sorg og Vee,
For sidste Gang fik jeg Himlen see;
Thi de rusked og rev mig fra mit Stade,
Mit unge Liv jeg maatte lade.
De sænke mig ned i dyben Sø,
Jeg spredes og veires saa tør som Hø!
Saa lægges jeg paa den gloende Rist,
Af Ilden svies min Krop forvist;
Saa brydes og brages mine Lemmer spæde,
Deraf de fange stor Hjertensglæde.
De føre mig til en Sværdedands,
Og flette min Krop i Knude og Krands;
Med hvasse Tænder de kjæmme mig ret,
At jeg maa vorde subtil og net.
Jeg tjener paa Rokkens Hoved for Haar,
Til Jomfruen Fingre i mig faaer.
Hun napper og snoer mig: jeg er ei seen,
Men skynder mig ned paa den snelle Teen;
Jeg haspes og koges, og naar jeg er vundet,
Jeg bliver i Væven rendt og bundet;
Paa Spolen med Skjøtten jeg løber om Kap,
Men fanger dog mangt et vældigt Rap.
Jeg lægges paa Græsset ved Sommertid,

At Solen kan farve mig melkehvid;
Men tages jeg bort fra den grønne Eng,
Da pryder jeg snart en Brudeseng,
Snart Gravens Skræk jeg lærer kjende, —
Og saa er mit Levnetsløb til Ende.

Ved Fredrik Kuhlaus Grav.

Vi bringe dig, o, kolde Jord! det varme,
Det rige Hjerte af vor tabte Ven,
Modtag det trætte Støv i dine Arme,
Og lad det hvile ved dit Bryst igjen.
Drag snart dit grønne, blomstervirkte Klæde
Saa blødeligt omkring hans stille Seng.
Lad Vaarens Vinde, Vaarens Fugle qvæde,
Naar blidt de svæve over Skov og Eng,
For Mesteren den sidste Buggesang, —
Husk paa, han qvad for os saa mangen Gang!

Modtag, o, Himmel! Sjælen fra sit Fængsel,
Modtag den os betro'de, rige Skat,
Og kjærlig jævn hans Vei did, hvor hans Længsel
Ham stadigt Aandens høie Maal har sat;
Didhen, hvor Jordens svage Sange tier,
Du lede ham ad stjernesaaede Gang,

Og lære ham de dybe Harmonier,
Der evigt om Alherrens Throne klang:
Hvad her han aned, Toners hulde Magt,
Han fatte klart i Englechorets Pragt.

Til dig med Tak sig hæver fromt vor Tanke,
Fordi, o, Gud! du løste Smertens Baand,
Og aabned naadigt Støvets snevre Skranke,
Og gjorde fri den lænkebundne Aand.
Nu staaer han for dit Aasyn, — Verdens Fad
Og for din Fod sit Regnskab lægger ned;
O! lad os der, blandt Engles Myriader,
Engang ham møde i din Herlighed,
Og sjunge, dig til evig Lov og Priis,
Lyksalige med ham i Paradis!

Musiken.

Han sagde: bliv! — og mere snelt end Tanken
Af Intets Mulm Alverdens Pragt fremstod:
Stærkt Havet bruste, Palmen støtted Ranken,
Der myldred Liv i Dal, paa Fjeld, i Flod;
Og Mennesket med salig Hjertebanken
For Himlens Blaae sit Øielaag oplod;
Med Jubel klang den vidtudstrakte Sphære,
Da Morgenstjernen sang GudherrensÆre.

Da blev der tyst, — og lyttende med Bæven
Hvert enkelt Underværk mod Stjernen saae;
I Slangens Snigen, Kongeørnens Svæven,
I Bjergets Elv, i Engens stille Aa,
Ud over Havets Mark, i Spindelvæven,
Der sittred blank imellem Green og Straa,
Hos Mennesket, den unge Skabnings Krone,
Gjenlød en Efterklang af Himlens Tone.

Men han, der ædel, stolt og opreist vanker,
Med Tillid Øiet frit mod Hvalvet slaaer,
Der Alt omfatte tør med sine Tanker,
Hvis faste Blik selv Tigren ei modstaaer,
Som af et ringe Støvgran Viisdom sanker,
Den Eneste, der bede kun formaaer, —
Han Himlens spredte Toner har forbundet,
Og Harmoniens dybe Gaade fundet.

Eet af de stærke Baand, der helligt binder
Til Himlen Støvets Børn, er Tonens Magt;
Skjøndt ak! formasteligt man tidt den finder
Misbrugt til tom, til høist forfænglig Pragt;
Fortørnet, liig en taaget Dunst, den svinder
For sløve Sjæl, hvis Sands den ei har vakt;
Dog — hvert betydningsfulde Punkt i Livet
Har til Musiken Herskerkronen givet.

Musikens Stemme byder huldt den Spæde
Velkommen vær! ved Daabens Kildevæld;
Vor Andagt hæver den til Naadens Sæde,
Og yder Trøst hver sønderknuset Sjæl;
Naar Brud og Brudgom hen for Altret træde,
Høitidelig den spaaer dem Fryd og Held;

Den boer hos dig selv i dit stille Kammer,
Og smykker Glæden, aander bort din Jammer.

Valdhornet sittrende sin Tone svinger
Til Jagt igjennem dunkelgrønne Skov;
Trompeten kalder, og dens Kald bevinger
Soldatens Mod og Hestens stærke Hov;
Ved Fløitens Lyd, som rask i Salen klinger,
Smukt ordnes Dandsen efter Gratiens Lov;
Og Cithren tolker Elskovs kjælne Smerter,
Og aabner Vinduer, og aabner Hjerter.

Og endelig, — naar langsomt vi hendrage
Til Dødens Hauge, og med matte Trin
Den trætte Vandrer venligen ledsage
Til rolig Slummer under bløde Liin;
Da blander den sin Røst i al vor Klage,
Sin søde Trøst i Sorgens Malurtviin,
Og nøder ømt vort Blik mod Himlens Bue,
Hvor Haabet staaer i Stjerneskrift at skue.

Saa stod vi nylig ved en Kunstners Baare,
En dybt Indviet i den Helligdom,

Hvor Tonekunstens Vœld af rigen Aare
Udstraaler sig den vide Verden om;
O! lad os offre ham en skjønsom Taare,
Han var saa dygtig, ærlig, god og from, —
Taknemligt mindes ham med kjærlig Klage,
Taknemligt elske dem, vi har tilbage!

Hvile paa Vandringen.

Priis være Himmelens hvalte Blaae,
Og dig, o, Dagens demantne Fakkel!
Tak være alle de Lamper smaa
I Aftnens Tabernakel!
Langs Strømmens Bove,
I dunkle Skove,
Hvor lumske, lurende Farer sove,
Vi Veien fandt!

Her Dæmringens duftende, milde Vind
Os qvæger sødt efter Dagens Qvalme;
Her kjøler perlende Dug vor Kind,
Den drypper fra Fredens Palme;
Her Druer føde
Paa Ranken gløde,
Her Kildens Bølger vor Læbe møde
Og Ro vort Bryst.

Saa dybt i den spirende Blomsterseng
Det trætte Hoved vi trøstigt dukke,
Mens Natten gaaer over Mark og Eng,
Vort Sovekammer at lukke;
Snart Sløret svinder
Fra Himlens Kinder, —
Da til vor Vandring vi atter finder
I Barmen Mod.

Da løfter Lærken sig muntert op
Paa fine spæde, klingende Vinger,
Den stærke Ørn over Fjeldets Top
Sin Tak til Himmelen bringer;
Med gyldne Pande
De Bjerge stande,
Og med Naturens Raab vi blande
Vor Jubelsang!

Til de danske Qvinder.

Hvis Danmark havde Bjerg og Fjeld,
Med stjernekronte Tinder,
Hvor udaf rige Kildevæld
Det lyse Guld udrinder;
Da steg vi ned i Klippens Bryst,
Med Trolde voved' vi en Dyst,
Og vandt den røde Skat til Lyst
For Danmarks hulde Qvinder.

Var Danmarks Himmel altid blaa
Som danske Pigers Øie,
Og hvis en evig Sommer laae
Med Fylde paa dets Høie;
Laae Perler strøet paa Havets Sand:
Da skulde blank i Gyldenbrand
En Rosenkrands, en Perlerand
Om Eders Lok sig føie.

Den bedste Frugt, som Danmark har,
Paa Tonens Bølger gynger,
Thi Sangen stadigt Sommer har,
Og evigt sig forynger;
Vort Fjeld — det er vor Troskabsaand,
Vor Kjærlighed — en Tryllevaand,
Vor Sang saa smukt sit Perlebaand
Om Eders Hjerter slynger.

Saalænge da med broget Glands
Vaarsolen høit oprinder,
Og Vintren frisk sin Stjernekrands
Om Danmarks Lokker binder;
Saalænge Bølgen slaaer mod Kyst,
Vi sjunge vil af fulde Bryst,
Med mandig Røst, med Liv og Lyst
Om Danmarks hulde Qvinder!

Tonerne.

De slumre dybt i al Naturens Rige,
Men vaagne brat, naar Mesteren har kaldt;
Af Intets Skjød han lader dem opstige,
Og deres Slægt har endnu Ingen talt;
I blid og sagte Flugt de snart hensuse,
Og snige sig, hvor Intet ellers naaer;
Men snart med Herskervælde frem de bruse,
Og deres Seiersraab til Himlen gaaer.

De tjene venligt Sorgens dybe Klage,
Og dysse den saa saligt født til Ro;
Det Hjerte, som har ingen Trøst tilbage,
Sin Qval endnu til Toner tør betroe;
De laane Elskov selv en Trylletunge,
Der tolker ømt, hvad Ordet ei formaaer;
Og Glæden først i Hallen ret kan runge,
Naar Sangen mægtigt med sin Vinge slaaer.

Vise.

Livet skal nydes! o, Livet er herligt!
Viinranken slynger sin Arm jo saa kjærligt
Fast om vor Jord, som en rødmende Brud!
Nyd hendes Kysse, før Læberne falme,
Ranken er Glædens mildtviftende Palme,
Ja! paa hvert Blad kan vi læse dens Bud.

Tusinde Sangfugle høit i dens Kroner
Svinge mod Himlen de prægtige Toner,
Klage saa ømt i dens venlige Læ;
Evighedsharpen med lislige Vinger
Røre de sødt, og mens Strængene klinger,
Bæver af Vellyst det hellige Træ.

Dulgt under Løvet, de Templer, vi bygge,
Jordlivets bedste Klenodier omskygge,
Kjærligheds Alferne throne deri;
Salig den Barm, hvor de Trende tog Sæde:
Druer og Toner og Kjærligheds Glæde, —
Det var en Treklang! en stolt Harmonie!

Brev fra Kiel til Anna Mathea.

Min lille Kjæreste paa otte Aar!
Jeg hilser Dig fra disse Egne;
Thi, Du maa vide, hvor jeg gaaer og staaer,
Jeg tænker paa Dig allevegne.
Du maa nu ikke troe, det er kuns Digt,
Mit Hjerte føler stærkt sin søde Pligt;
Forstaaer Du det
Selv ei saa ret,
Saa fattes det vel af de Andre.

Men Du begriber vel, hvor det er slemt,
At reise bort fra sine Venner,
Og sidde her saa dybt veemodig stemt,
Hvor der er Ingen, som man kjender;
Hvor selv Smaapigerne kun tale tydsk,
Og hvor slet Ingen ret forstaaer mit Jydsk,
Selv Viin og Mad
Og Skaal og Fad
Seer anderledes ud, end hjemme.

Det er jo rigtignok et deiligt Land
Med Bakker, Skov og grønne Enge,
Her bruser end det kjære, salte Vand,
Men, ak! det varer ikke længe!
Om tvende Timer reiser jeg derned,
Hvor Elben vælter sig med Dynd afsted, —
En Pengesæk
Kun der gjør kjæk,
Den Danske kalde de Hr. Meier!

I denne By her er et Folkeslag,
Som gaaer med rød' og hvide Skjorter,
Med Huer, røde som det danske Flag,
Og smykkede med gyldne Borter;
Med Knebelsbarter og med Hageskjæg
I Vindvet sidde de, og ned ad Væg
De lange Been;
Paa Murens Steen
De slaae med Støvler og med Sporer.

De synge Viser høit i vilden Sky,
Og dampe stærkt af lange Piber;
Med Sværd i Haand de gaae omkring i By,
Og derfor, som Du let begriber,

Man tager af for dem saa dybt sin Hat,
Thi fik os Een af dem i Vrede fat,
Da var det galt!
Sligt blev betalt
Med Hug og Stik af blanken Klinge.

Men skjælv kuns ikke for mit unge Liv,
Jeg har jo et sagtmodigt Hjerte;
Jeg tænker stedse, saadan blodig Kiv
Dig voldte altfor grusom Smerte.
Og hvor i Verden jeg saa kommer frem,
Jeg tænke vil paa Dig og paa dit Hjem;
Jeg bliver din,
Du bliver min, —
Og nu Adjøs! min Annathea!

Ellinors Sværmeri.

Under Granens mørke Grene
I min Faders Urtegaard,
Tæt ved Kirkemurens Stene
Sidder jeg saa tidt alene
I den faure, grønne Vaar.

Naar saa Solens Flammelokker
Dukke ned bag Høi og Krat,
Helligt klinge Taarnets Klokker,
Linden mildt i Vinden rokker
Med sin brede Skyggehat.

Over Nattens høie Himmel
Vandrer Maanen, klar som Guld,
Og bag Taagens matte Strimmel,
Synes mig, at Stadens Vrimmel
Vinker mig saa underfuld.

Nattergalen slaaer sin Trille,
Uskyldsreen og veemodstung;
Ak! hvi kan jeg, skjøndt jeg vilde,
Ei de dybe Sukke stille?
Jeg er dog saa frisk og ung!

Anelser og Ungdomslængsel
Fylde underligt min Barm,
Hjertet banker i sit Fængsel,
Bittre Fryd og søde Trængsel
Farver Kinden luevarm.

Taaren perler i mit Øie,
Og den er saa tung og stor!
Over Mark og Dal og Høie
Iler veemodsfuldt mit Øie,
Og jeg veed ei ret, hvorfor?

Dog jeg troer: bag Fremtids Dække
Staaer en Scene, lys og fri,
Friske Blomster vil den række,
Længslen dysse, Glæden vække
I sin fulde Harmonie.

Und mig da den søre Glæde,
Sukket skaber i mit Bryst;
Mens min Længsel er tilstede,
Lad dens Dug kun Rosen væde,
Disse Taarer er min Trøst.

Parabel af Fr. Rückert.

(Oversat).

I Syrien, i Ørkens Sand,
Der gik med sin Kameel en Mand,
Da Dyrets vilde Færd forkynder
Med Eet, at Raseri begynder;
Det syntes ret saa rædsomt fnyse,
At Manden selv af Skræk maa gyse.
Han løb; og snart en Brønd han saae
Tilfældigviis ved Veien staae.
Han hører, Dyret bag ham jager,
Og Rædsel ham alt Mod betager.
Han krøb i Brøndens brede Mund,
Han styrted ei, men svæved kun;
Thi der var groet en Brombærgreen
Ud af den brustne Klippesteen.
Den greb han fat for ei at synke,
Mens høit han tager paa at klynke;

Han opad saae, og øined der
Kamelens Hoved rædsomt nær,
Der gridsk ham atter vilde fange.
Da saae han ned i Brønden bange;
En Drage laae paa Brøndens Bund,
Og spiled op sin fæle Mund,
Som ham at sluge var bered,
Ifald han skulde glide ned.
Saa, svævende i tvende Farer,
Ham sig en tredie aabenbarer.
Der, hvor i Sprækken sig indtrængte
Den stærke Rod, hvorved han hængte,
Der sad to Muus, et stille Par, —
Sort Een, og hvid den Anden var.
Han saae den Sorte med den Hvide
Afvexlende i Roden bide.
De ruskede, saa godt de evned,
Og intet Muld om Roden levned,
Og naar det raslende faldt ned,
Saa skued Dragen op derved,
At see, hvor snart vel Roden brast,
Og Busken styrted med sin Last.
Men Manden, fast af Frygt beseiret,
Af Nød betrængt, af Skræk omleiret,

I denne Angst, hvori han hængte,
Forgjæves nu paa Redning tænkte.

Mens rundt han sendte sine Blikke,
Saae han en lille Qvist at nikke
Fra Busken, fuld af Frugter søde;
Da, skjøndt hans Frygt ei ganske døde,
Saae han ei meer Kamelens Vrede,
I Vandet Dragen ei dernede,
Ei Musenes Forræderskik,
Da Bærret han for Øie fik.
Han Dyret lod foroven larme,
Og Dragen lure i sin Harme,
Og Musene ved Siden gnave,
Han lædsker sig med Buskens Gave,
Det tykkes ham et herligt Gode,
Han Frugter spiste, vel tilmode,
Og ved den Sødhed, som de gjemte,
Han al sin Qval og Frygt forglemte.

Du vil, jeg nævne skal den Mand,
Der saa sin Frygt forglemme kan?
Saa viid, min Ven! Du Manden er,
Og Gaadens Løsning har du her.

Hiin Drage dybt paa Brøndens Bund
Er Dødens evigt aabne Mund;
Kamelen, som ham Skræk indgjød,
Er Livets Angst og Livets Nød.
Du selv maa mellem „Døe" og „Leve"
Ved Verdens grønne Løvgreen svæve;
De Tvende, som paa Roden tærer,
For dig og Grenen, der dig bærer,
At styrte ned i Døden brat,
De Muus, de hedde Dag og Nat.
Den Sorte gnaver vel forborgen
Fra Aften stille indtil Morgen;
Fra Morgenrød til Aftenstjerne
Den Hvide gnaver Rodens Kjerne;
Dog, skjøndt forladt af Hjælp og Trøst,
Dig lokker Bærret: Sandsens Lyst,
Saa du Kamelen: Livets Nød,
Saa du i Vandet Dragen: Død,
Saa du de Smaadyr: Dag og Nat,
I Sorgløshed forglemmer brat,
Og kuns til Frugten staaer din Tanke,
Som du paa Gravens Bred kan sanke.

Skizze.

O, Phantasie! du rige Fugl, som sidder
I Dschinnistan paa gyldne Green,
Og frydes ved betydningsfulde Qvidder,
Der strømmer fra din Strube reen,
Imens du nipper af de søde Frugter,
Som glimre under Bladets Læ,
Og drikker af det Sølvervæld, der bugter
Om Kundskabs eviggrønne Træ;
O! sving dig gjennem Luftens Sapphirstrømme,
Og sæt dig her paa Liliens Barm,
Og lær mig een af dine dybe Drømme,
Lær mig din Sang, saa stærk og varm!
Saa lød min Bøn. — Da hørte jeg en Susen,
Saa mild som Ætherharpens Klang,
Som fjernt i Nattens Taushed Bølgens Brusen,
Der ruller mod den dunkle Vang;

Mit Hjerte slog som Elskrens ømt og bange
Ved Elskerindens Klagesang,
Og mine Sukke blev saa veemodslange
Som hendes Kys den første Gang.
En herlig Glands fra Østen sig udspredte,
Som smeltet Guld med Purpur i,
Fra Glorien Phønix sine Vinger bredte,
Og fyldte Alt med Melodie.
Den daled ned fra Himlens Azurzoner,
Og sad paa Liliens Jomfruskjød,
Den rystede sit Hoveds Demantkroner,
Og mig en sælsom Frugt tilbød.
Jeg lagde Tryllebærret paa min Tunge, —
Da strømmed Luer til min Barm,
Jeg hørte Fuglen underfuldt at sjunge,
Imens den vugged Liliens Karm.
Da stimled Taagesyner op af Jorden,
De myldrede fra Himlen ned,
Og tumlede sig om i vild Uorden,
Liig Brændingen ved Havets Bred.
Mit Blik blev klart; — jeg saae igjennem Brimlen
Den mørke Aand, som styred Alt,
Kun sjelden gjennem sorte Sky fra Himlen
En lille, venlig Straale faldt.

Alt Landet vidt og bredt var vildsom Hede,
Hvor Tidslen høi paa Agren stod,
Hvor Herremanden skjalv for Bondens Vrede,
Der fordred Frihed eller Blod.
Hist strakte Leiren ud de hvide Telte
Med Faner, Krigsraab, fjern og nær,
Stridshingsten steilede, og frisk fra Belte
Drog stærke Mænd de brede Sværd.
Hos Marketentersken høit sprudled Vinen,
Og Tærningen paa Trommen sprang,
Et pudsigt Qvad lød flink til Violinen,
I Vals sig Karl og Pige svang.
I Borgesal jeg skjønne Frøkner skued,
Og Bondepigen ved sin Teen, —
Hver græd for al den Vee, som Landet trued,
Og bitterligt for endnu Een.
Den røde Hane goel, og slog med Vinge
Ud over Slot og Bondeby;
Hei! Bøssers Knald, og Lyn af blanken Klinge,
Trompeters Skrald blandt Vaabengny!
See, Flugten strømmed voldsomt over Broen,
Ak! nøgne Qvinder, spæde Børn!
Men Bønderflokken styrted frem af Loen
At møde Kampens grumme Ørn.

Imod Soldatens Flint og Hellebarde
De førte Pleiel, Fork og Lee;
I Nattens Mulm Landstormens lyse Varde
Fra Høi til Høi jeg kunde see.
Paa Mark, i Skov, ved Møllen dybt i Dalen,
I Kroen ved det fulde Kruus,
I Borgestuen og i Herresalen
Den fæle Tvedragt svang sit Blus.
Der gik en mørk Gestalt igjennem Stimlen,
Nedlagde lumsk sit Helvedraad;
Dog stundom steeg, som Soning, op mod Himlen
En lysende og herlig Daad.
Thi Kjærligheden sneeg sig øm og bange
I Ondskabs skumle Labyrinth;
Snart vandt den Kraft paa sine Pilgrimsgange,
Og trodsed Mørket kjækt og blindt.
I Stormens Larm den hæved sine Sange,
Og lyste Haab i mangen Braa,
Den Tvedragts fule Dæmon tog til Fange,
Og lod saa Fredens Time slaae.
Uveirets Sky sank ned i Mørkets Gruber,
Og Landet blev en festlig Sal,
Hvor Krigens Pauker og de blanke Tuber
Klang høit til skingrende Pokal.

Paa rette Hoved Kronen sad, den blanke,
Alt blev saa tyst; — fra hver en Hu
Jog Friheds søde, hellighøie Tanke
Hvert Minde om den svundne Gru!

Da vaagned jeg, og Fuglen var forsvunden,
Fra Søen vifted Morgenvind,
Jeg sad saa eensom, tankefuld i Lunden
Med inderligt bevæget Sind.
Da voved jeg at strække mine Hænder
Til Harpens gyldne Straalerad,
Og aanded ud den Ild, i Hjertet brænder,
Med salig Fryd i dette Qvad!

Mismod.

Hvor tomt mit Hjerte! ak, hvor øde!
Min Himmel er saa dunkelgraa,
Ei Nattergalens Toner søde
Kan mere mig til Sjælen gaae.
Hvor mat og ussel selv min Klage!
Der er ei Gnist af Kraft tilbage,
O! giv jeg under Mulden laae!

Jeg har ei Fryd, jeg har ei Smerte,
Jeg kan ei Blomstens Duft forstaae,
Og Tornen stikker ei mit Hjerte,
Thi det har reent forglemt at slaae;
Mig Livets stærke Vexelsange
Gjør hverken freidig eller bange,
Den indre Stræng de ikke naae.

Naar mine vakkre Venners Glæde
Mig lokker fra min stille Vraa,

Maa Rankens purpurgyldne Bæde
Som Vand mig over Tungen gaae,
Og deres Haandtryk, deres Blikke,
Saa ærlige, dem kan jeg ikke
Som fordum ærligt svare paa.

Der var engang en herlig Pige,
Som kjærligt mig i Øiet saae;
Det Blik var da mit Himmerige,
Thi Himlen selv var ei saa blaa!
Nu kan i hendes Børnegruppe
Den usle, kolde, unge Gubbe
Med slukt Erindring roligt staae.

Ei Alvor, Skjemt, det Bittre, Søde,
Ei Dag, ei Nat med Stjerner smaa,
Et freidigt Liv, og ei det Døde
Kan bringe Hjertet til at slaae;
Hvor mat og ussel selv min Klage!
Der er ei Gnist af Kraft tilbage, —
O! gid jeg under Mulden laae!

Klage.

Mauelz i Tyrol 5te Novbr. 1830.

Min Vei er tung,
Min Død blev let,
Thi mat er alt mit Hjerte;
Skjøndt jeg er ung,
Er jeg saa træt,
Hvert Fjed mig volder Smerte.

Der var en Stund,
Da jeg var glad,
Min Vandrings Roser smukke,
I Mark og Lund
Ved Blomst og Blad
Jeg henrykt kunde sukke.

Min Barm blev øm,
Og Taaren steeg,
Men den blev aldrig bitter,

Mig Livets Drøm
Blev tidt en Leeg
Bag Rankens muntre Gitter.

En Helligdom
Mig Tiden var,
Et evigt, stort Exempel,
Og ydmyg from
Min Tanke bar
Dens klartudtrykte Stempel.

Men dybt jeg sank
I Mulm og Nat
Med fæle Feberdrømme, —
Min Stjerne blank
Forlod mig brat
Paa Livets vilde Strømme.

Det er mig selv,
Der fræk og stolt
Min Engel har forjaget! —
I Frihedѕ Elv
Der er saa koldt!
Der fandt jeg mig bedraget.

Skjøndt jeg er ung,
Er jeg saa træt,
Og mat er alt mit Hjerte;
Min Vei er tung,
Min Død blev let, —
Den blev den sidste Smerte.

Vinterlandskab.

Sneen dækker Mark og Mose,
Skoven staaer saa mørk og bruun,
Blank i Vest gaaer Dagens Rose
Bort af Vintrens blaae Paulun.

Taushed boer paa Eng og Høie,
Stjernen tindrer klart i Luft,
Hver en Busk har lukt sit Øie,
Hver en Stilk har gjemt sin Duft.

Alle Blomsterbørn derude
Sove nu saa sødt og tæt,
Ei den hvide Buggepude
Trykker deres Aandedræt.

Poppelpilens Hoved hælder
Tankefuld, med Snee belagt;
Ak, den drømmer vist, — hvad gjælder? —
Om sin rige Sommerdragt!

Det er mørkt i Skovens Sale,
Og mens Natten er saa stil,
Lyder Jægerhornets Tale,
Ak! hvem mon det taler til?

Jægren staaer ved Degnens Bolig;
Mon han er paa rette Spor?
Mon nu hver en Barm er rolig,
Som bag disse Vægge boer?

Møllehjulets Larm forstummer,
Kulden binder Slusens Fald;
Hanen galer, Koen brummer
I den lune Vinterstald.

Flittig i den lille Stue
Træder Pigen Rokkens Hjul;
Rødligt brænder Lampens Lue,
Kakkelovnen buldrer huul.

Karlen staaer ved hendes Side;
„Reis dig, Lise! fra din Stol;
Thi paa Kroen, maa du vide,
Har vi Fløiter og Fiol.“

Ned fra Herregaards Alleen
Farer frem et Kanetog,
Ud det slynger sig paa Sneen
Som en broget Ranglesnog.

Først Grevinden med Gemalen,
Saa en Frøkenskare skjøn,
Gouvernanten sidst i Halen
Kjører der med Provstens Søn.

Her bag Skoven hos Baronen
Er der Lystighed og Bal,
Blanke Lys i Lysekronen
Tindre fra den høie Hal.

Dreiende de brede Ører
Hjorten staaer ved Skovens Bræm,
Undrende hvad Klang den hører
Vakt udi dens stille Hjem.

Men af Fiskedammen kræver
Nu sin Mad den hvide Maag;
Dog fra Fadet ei den hæver
Isens faste, tunge Laag.

Ynglingen paa blanke Skøiter
Svæver frem i krumme Sving,
Vinden om hans Ører fløiter,
Men han ændser ingen Ting.

Hisset i det lyse Kammer
Venter ham et lystigt Lag,
Latter, Sang og Vinens Flammer
Og Tobak og Favnetag.

Mens han Maalet kjæk forfølger,
Kraftigt skiftende sin Fod,
Svømmer gjennem Luftens Bølger
Sangen lifligt ham imod:

„Vivat Bachus! stolte Herre!
Naadigt gjæst vor lille Flok;
Til at prise dig, desværre!
Findes aldrig Tunger nok!"

Men jeg stod paa Kjæmpehøie,
Stirred over Egnen hen;
Hvad jeg skued med mit Øie,
Tegned jeg med Blæk og Pen.

Phantasie.

Hil dig, deilige Mø! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!
Hist fra din Fødestavn, over Kattegats Bølger, de grønne,
Hid gjennem Stadens Larm sig trængte dit Rygte, saa venligt,
Prisende høit dit Navn og høit dine tusinde Kunster,
Mange som Havets Sand, hver blank som Stjernen paa Himlen!
Aldrig saae dig mit Øie; men Øret drak saa begjerligt
Hver en Tone, som klang, berømmende dig og din Ynde;
Hvert et Ord var en Gnist, der slog i mit Bryst som en Lynild,
Tændte hver Draabe Blod, der bruser igjennem mit Hjerte,
Gav mig et høiere Liv, et Liv, jeg før ei har levet,
Glemt er den svundne Dag, en blankere Sol er oprunden!
Liflig toner min Sang; thi Strængene taler om dig jo:
Hil dig, deilige Mø! du stolte Datter af Jutland!

Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!
Ak! hvi skiller os da den bjerghøie Bølge, den sortblaae!
Gid jeg kun aandede hist den Luft, som qvæger dit Hjerte,
Ak! som fylder din Barm, og hæver de svulmende Bryster.
Kunde jeg høre din Røst, og varmes i Oinenes Straalhav!
Tidligt, før Vaarsolen steeg, vi roede paa blinkende Havfjord,
Meded med Silkesnor, os heldende ud over Baaden,
Eller vi droge et Vaad, os støttende fast paa vort Fodblad,
Talled saa siden i Ro paa Bredden de sprællende Smaafisk.
Hornet kalder til Jagt, alt snuse de kobblede Hunde;
Kom, o, Huldeste! kom, din Ganger vrinsker i Gaarden,
Bygget let som en Hind, og tygger den skumhvide Mile,
Stolt af at bære dig frem over Mark, gjennem Skov, ind i Krattet!
Kom, lad mig løfte dig op! ha! søde, kostbare Byrde!
Rank jo kneiser du der med de hvide, viftende Strudsfjer
Høit paa den sorte Hat, ned strømme de bølgende Lokker.
Hen over grønnen Eng vi tumle de vælige Heste,
Skyggen modtager os da, gjennem Busk og Løvværk med Raslen
Fare vi flink afsted; — hør! Bøssen knalder ved Mosen,
Jægernes vilde Raab, og Glam af de sporende Hunde!
Hjorten faldt i sit Løb, og Donerne have vi fundet
Fulde af spættede Fugle, nu Krumhornet raaber os: kom! kom!

Vel da, vi skynde os hen, hvor Druen perler i Glasset,
Druen, som fødtes i Syd paa Spaniens brogede Høie.
Sæt dig i Græsset her, hvor Egen hvælver sin Krone;
Jægere, støder i Hornet! min Dronning hæver Pokalen!
Maatte jeg, yndige Pige! blot eengang kysse din Læbe,
Favne dit smekkre Liv, — mit Hjerte siger det forud, —
Vistnok drak jeg en Ruus, at aldrig meer jeg blev ædru!
Her, mit Hjertes Mø! jeg rækker dig rullede Blade,
Komne fra Cubas Ø; see, tænd dem, Elskte, ved Arnen!
Altfor salige Blade! I kysse de friskrøde Læber,
Vist er I bedre end jeg: den Salighed slukte mit Liv ud!
Hjemad ride vi nu; og Vestens Blade med Virak
Hvirvle som hvidblaae Skyer bagefter de travende Hopper.
Aftenrøden i Vest, som farved din Lok og dit Ansigt,
Sank udi Havets Skjød, da let du sprang af din Ganger.
Læg din fjedrede Hat, og flet dine kulsorte Lokker,
Hist i den funklende Sal man venter dig, Hulde! med Længsel.
Stolte Mø! du hersker i Tonernes Rige som Dronning,
Vækker af dreiede Rør og af spændte Strænge, — o, Trolddom!
Hjertegribende Klang, liig Alfernes Stemmer om Natten.
Dybt i mit Bryst stærkt toner din Gjenklang; underligt klager
Der Hoboernes Røst, som Elskerens venlige Natsang,
Hornet sukker saa dybt, det tyder den Længsel, mig tærer,
Og Violinens Stræng mit Elskovsliv og min Flamme;

Contrabassen gaaer sin faste, stadige Grundgang,
Klinger udi min Barm, som Troskab, evig og fjeldfast.
Brusende Bifaldsraab dig møde fra Læbe til Læbe:
Hil dig, deilige Mø! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!
Hører du hisset alt de spillende Toner af Fløiten?
Vil du, Bedste! som jeg, saa svæve vi ned gjennem Ræk
Og din ringede Lok vil vifte om Lilier og Roser;
Eller vi slynge os rundt i Valsens svævende Søgang,
Du, en fyrig Komet, fordunkler med Straalen hver Stjern
Salighed, ak, uden Maal! du hviler dig her i min Arm tryg
Tæt ved mit bankende Bryst; — du hører, det banker
Længsel?
Nei! du er rolig og glad, mig evigt min Lue fortærer!
Dækket faldt fra mit Blik; jeg stod i Natten og drømte,
Ak! den lifligste Drøm, nu tier min Harpe forfærdet.
Ene stander jeg her, og stirrer mod Himlen og Stjernen,
Strækker min Arm imod Vest, og favner kun natlige Vinde
Vift over Land, over Sø, bring hende mit Suk og mi
Klage!
Ak! hun ændser dem ei, hun aner jo aldrig min Elskov!
Rolig du stormende Bryst, mit bankende Hjerte sov sødt ku
Fryd dig, at du i Sang de pinende Qvaler kan lindre,
At du ved Harpens Streng kan tolke, hvad evigt du lider,

At du kan prise den Mø, som aldrig Øiet har skuet, —
Syng ved Dag og ved Nat af fuldeste Bryst hendes Priis da:
Hil dig, deilige Mø! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!

Naar kommer Høsten?

Naar Pidsken den knalder,
Og Posthornet skralder,
Og kalder Studenten, din Kjæreſt, herfra,
Naar Vognen forsvinder,
Og Taaren den rinder,
Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker Du da?

Du ſidder bag Rude,
Og lytter hiſtude
Til Klangen, ſom døves af ſuſende Vind;
Snart intet Du hører,
Dit Øie Du tørrer,
Mit søde, lille Hjerte! og tørrer din Kind.

Naar Storkene reiſer,
Og Aſteren kneiſer,
Og viſer med Pral os ſit ſtribede Blad,

Jeg kommer tilbage, —
Saa stands da din Klage!
Mit søde, lille Hjerte! Du skal være glad!

O! græd dog ei mere!
Gaae ned at spadsere,
Hvor Kirsebærtræet neddrysser sin Pryd;
Der var det, vi lovte
Hinanden saa ofte,
Mit søde, lille Hjerte! al Elskovens Fryd.

Jeg sidder ved Kroen
Hos Bækken paa Broen,
Og skriver Dig Vers, imens Aftnen er smuk;
I Bølgernes Rinden
Og Luften i Linden,
Mit søde, lille Hjerte! jeg hører dit Suk!

Og alt som Du sukker,
Jeg tænker, Du plukker
En blomstrende Stjerne med Fingren itu:
„Han elsker af Hjerte,
Med Længsel og Smerte!"
Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker saa Du?

Lad Blomsterne alle
Kun visne og falde,
Snart Høsten frembærer i Kjortelens Flig
Af Frugterne søde
De gule, de røde,
Mit søde, lille Hjerte! for Dig og for mig.

Dem skal vi saa plukke,
Og alle de smukke,
Al Høstgudens Rigdom skal Du nyde heel;
Men hvad som kan saare,
Hver Torn og hver Taare,
Mit søde, lille Hjerte! skal være min Deel!

Kilken.

Ak! Du sidder fjernt derude
Midt i Vintrens raae Natur,
Gjemt bag Vindvets blanke Rude,
Som en Nonne i sit Buur!

Lille, ranke, blonde Pige
Med den rosenrøde Mund,
Snart vil Storm og Snee bortvige,
Vaaren vaagne af sit Blund.

Blusser da, min fine Lilie!
Du saa varm i Vintrens Slud,
Da vil vist paa grønne Tillie
Vaaren kaare Dig til Brud!

Alt jeg seer hans Hofmænd ranke,
Rose, Neglik og Viol,
Hyacinthen og den blanke
Tuberoses gyldne Skaal.

Paa din Vandring vil de stimle
Rundt om deres Dronnings Fjed,
Og af dine Øines Himle
Drikke Himlens Salighed.

Dog — saalænge Iis vil bære
Over Søen til din Bo,
Skal mig Sorgen ei besnære,
Men mit Hjerte have Ro.

Jeg vil i din Skjønheds Sommer
Slukke al mit Hjertes Tørst,
Naar din Brudgom, Vaaren kommer,
Mig det vorder Vinter først.

Flyv, Fugl! flyv.

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Vove!
Nu kommer Natten saa sort,
Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove,
Dagen den lister sig bort;
Skynd dig nu hjem til din fjedrede Mage,
Til de guulnæbede Smaa;
Men naar i Morgen du kommer tilbage,
Siig mig saa alt, hvad du saae!

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Bølge,
Stræk dine Vinger nu vel!
Seer du to Elskende, dem skal du følge,
Dybt skal du speide deres Sjæl.

Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide
Kjærligheds smigrende Lyst,
Alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
Burde jo tolke min Røst.

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Rislen,
Kjærlighed kalder dig hjem;
Sæt dig nu kjønt mellem Løvbuskens Hvi
Syng saa din Kjærlighed frem!
Kunde, som du, jeg i Ætheren svømme,
Veed jeg nok, hvor gik min Flugt;
Jeg kan i Lunden kun sukke og drømme,
Det er min Kjærligheds Frugt.

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Vande,
Langt, langt bort i det Blaae!
Eensomt i Skoven ved fjerneste Strande
Seer du min Favre at gaae.
Guulbrune Lokker de flagre i Vinden,
Let er hun, rank som et Ax,
Øiet er sort, og Roser har Kinden,
Ak! du kan kjende hende strax!

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Brusen,
Dybt drager Natten sit Suk!
Træerne hviske med ængstelig Susen,
Hilse Godnat med et Buk!
Har du ei lyttet til mangefold Smerte
Selv hos den fjedrede Flok?
Siig et Godnat til mit bævende Hjerte,
Siig det, du veed det jo nok?

Haandværkssvenden synger

Lille Cathrine!
Hvi bær Du det deilige Haar,
Som Dig om Kinderne slaaer
Glindsende blødt?
Siig mig, er det ogsaa Net?
Fange mit Hjerte i Net!
Nu har det flagret sig træt,
Ja, næsten dødt!

Lille Cathrine!
Du viiste den sphædeste Fod,
Hvor som i Dandsen Du stod
Den sidste Gang.
Listig Du var for mit Sind,

Kjærlighed listed sig ind,
Mens jeg i Tonernes Vind
Henrykt Dig svang.

Lille Cathrine!
Hvor trofast jeg favnede Dig!
Ak! men det gavnede mig
Dog jo kun lidt!
Rigtignok var Du saa mild,
Ja men dit venlige Smiil
Tændte i Hjertet en Ild;
Men kuns i mit.

Lille Cathrine!
Nu kommer vel Vaaren med Grønt,
Svinger sin Fane, saa skjønt
Blomsterbrodeert;
Jeg vil i Lundene gaae,
Fuglene hører jeg paa,
Hjertet vil hoppe og slaae
Ømt og geneert.

Lille Cathrine!
Saa spørger jeg Kukkeren ad
Hist mellem Bøgenes Blad:

Naar skal jeg døe?
Svarer den: det skal du snart!
Tænker jeg: det var da rart,
At du dog før din Depart
Saae denne Mø!

Lille Cathrine!
Naar skal vi nu samles igjen?
Glemmer Du ganske din Ven,
Inden vi sees?
Aaret omdreier sin Rok,
Du har forgjettet mig nok,
Da kommer Beileres Flok,
Ja vel en Snees!

Lille Cathrine!
Jeg elsker Dig inderlig ømt!
Det har Du aldrig vel drømt,
Ak! men kun jeg!
Snart vil jeg sige Dig det,
Pige! forstaaer Du mig ret,
Da skal jeg lystig og let
Ile til Dig!

O! var jeg!

O! var jeg Kammen i dit Haar!
Med disse Lokker, gyldne, rene,
Som volde dybe Hjertesaar,
Jeg, prydet med Golkondas Stene,
Mig kunde inderligt forene; —
O! var jeg Kammen i dit Haar!

O! var jeg Kjeden om din Barm!
Hvor skulde jeg mig smidig føie;
Jeg blev da vist saa elskovsvarm,
At Sneen smelted, og dit Øie
Du vilde kjærligt mod mig bøie; —
O! var jeg Kjeden om din Barm!

O! var jeg Uhret ved dit Bryst!
Da maatte jeg jo med Dig vanke;
Med evig sød urolig Lyst

Jeg kunde mod dit Hjerte banke,
Og lytte til din skjulte Tanke; —
O! var jeg Uhret ved dit Bryst!

O! var jeg blot den lille Hund,
Som hviler ydmygt ved din Side,
Da kyssed mig din Rosenmund,
Du lokked mig med Ord saa blide,
Du klapped mig med Hænder hvide; —
O! var jeg blot din lille Hund!

Men jeg er ei din lille Hund,
Jeg funkler ei som Kam i Haaret,
Mig kysser ei din Rosenmund,
Du har som Lænke ei mig baaret;
Og, skjøndt Du har til Død mig saaret,
Jeg er Dig mindre end din Hund!

Afsked.

Der staaer et Huus paa Sjællands Ø
Imellem to grønne Linde;
Ved Porten en lodden Hund mon gjøe,
Og over den mørkegrønne Sø
Der gaae de svale Vinde.

Hos Døren sidder en gammel Mand,
Han har saa hvide Lokker;
Han lukker sammen sin Bog paastand,
Og tager op sin Kjep af Sand,
Og venligt mod mig rokker.

I Stegerset gaaer den travle Viv,
Dog gaaer hun let som Hinden;
Hun bærer de Nøgler ved sit Liv,
Og nynner saa smaat til Tidsfordriv,
Og klapper mig peent paa Kinden.

I Stuen sidder min unge Brud,
Just hun, den Rosenlue!
Hun er saa rank som et Poppelskud,
Hun er den deiligste, ved Gud!
Mit Dies Lys monne skue.

Der var en Dag, jeg sagde Adieu
Til dem og den hulde Datter,
Til Hunden og til den grønne Sø;
Jeg reiste bort fra Sjællands Ø, —
Naar skal jeg see den atter?

„Adieu, adieu, Du blonde Mø!
Adieu, Du gamle Qvinde!
Du bjærve Olding, Du maa ei døe!
Jeg kommer igjen til den blanke Sø,
Jeg glemmer Jer ingensinde.“

Saa gik jeg over Heden brat,
Jeg hvilte mit Hoved ved Tue;
Skjøndt Stormen visted med sin Hat,
Og Duggen faldt i skumle Nat,
Ei slukkes mit Hjertes Lue.

Med Suk jeg op paa Vognen sprang,
Da Solen udstak sin Kerte;
Skjøndt Pidsken knaldede, Hornet klang,
Det døvede ei den Længselssang,
Som spillede i mit Hjerte.

Vær trofast Pige! jeg er Dig tro,
Hvorhen min Fod saa vanker.
Ak! i min Barm, — det veed Du jo! —
Dit Contrafei skal venligt boe,
Og stadigt i mine Tanker.

Thi gjemmer Sjællands Blomstervang
Et mere trofast Hjerte,
End det, som digtede denne Sang,
Saa gid jeg synge sidste Gang
Min Elskovs Fryd og Smerte!

Gjensyn.

Saa stod jeg da paa Sjællands Strand
Det var saa længe siden!
Til Søen med sin grønne Rand,
Og til min ranke Lilievand
Jeg skyndte mig som Tiden.

Min Længsel brændte paa min Kind,
Høit sprudled Hjertets Kilde;
Jeg sneeg mig gjennem Haugen ind,
Da skreeg en Ravn i høien Lind; —
Han meente mig det ilde!

Jeg ind i Hasselgangen treen,
Her maa hun sikkert være?
Paa Bænken sad hun med end Een,
Ham kysséd hun bag Hækkens Green,
Og kaldte ham sin Kjære.

Jeg slog det sidste Elskovsblik
Med Veemod paa min Skjønne,
Paa hendes Øies Lueblik,
Og paa det gyldne Haar, hun fik,
Den Rose i det Grønne!

Men da jeg tog saameget Mod
At titte ind bag Qvisten,
Og see det fine Melk og Blod,
For hvem den Lille mig forlod, —
Saa var det Contoiristen.

Jeg lod dem sidde og gik bort,
Og skrækked dem slet ikke;
Mit Aandedræt blev kuns lidt kort,
Og Taaren steeg, saa det blev sort
Som Nat for mine Blikke.

I Kjøkkenet jeg traf Mama
Ved Stegen og ved Kagen:
„Min Gud! hvor kommer De dog fra?"
Og Fruen var saa fornem da,
Hun tog mig ei om Hagen.

Mit Hjerte var saa fuldt af Gru,
Men det blev meget værre;
Selv Sproget var forandret nu,
Og hvor det før var Du og Du,
Der kaldte de mig Herre.

De gav mig Viin og liflig Mad,
Høibords blev jeg placeret;
Men som vi nu kring Dugen sad,
Og langede til blanke Fad,
Det var dog saa generet.

Min Taare ned i Glasset flød,
Jeg kunde ikke for det;
Den Viin, som før var mild og sød
En Malurtstrøm til Hjertet gjød,
Og qvalte voldsomt Ordet.

Den frosne Fornemhed, jeg saae,
Den havde reent forstemt mig;
Jeg iled ud, hvor Hunden laae,
Han havde med sin Lænke paa
Dog ikke ganske glemt mig.

Af Sorrig blev jeg tankefuld
Til Kirkegaarden drevet;
Den gamle Mand, som laae i Muld,
Han var mig vistnok blevet huld,
Ifald han havde levet.

Det var da de tre lange Aar
Med deres dunkle Gaader!
Naar os et Glimt af Haab opgaaer,
Vi stakkels Mennesker, vi spaaer; —
Men Een er kun, som raader.

Sonet.

O, hulde Søvn! du naadig dig forbarme,
Saa fast du mig i dine Lænker binde,
At glad jeg skuer Liv og Lys at svinde,
Med dem forgaaer jo al min Sorg og Harme;

Du bære mig i dine bløde Arme
Til Drømmens Land, hvor ingen Taarer rinde,
Hvor min troløse Ven jeg tro kan finde,
Han trykker der min Haand med vante Varme;

Der drikkes Glemsels Væld af fulde Skaaler,
Kun Glædessuk fra lette Hjerter iler,
Og Salighed om alle Læber straaler;

Der evig Fred paa hver en Pande hviler,
Der er min Elskte mild; kun der hun taaler,
O, sjeldne Fryd! at jeg til hende smiler!

Sonet.

Jeg glemme Dig? Hvorhen sig Øiet vender,
Jeg skuer svage Glimt af dine Ynder:
Din purpurrøde Kind, naar Dag begynder,
Dit Afskedsblik, naar Solens Afsked brænder;

Som Lilien er din Barm, de hvide Hænder,
Og Maanen mig dit Øie fromt forkynder;
Men intet lignes kan i Nord og Sønder
Ak! ved dit Hjerte, naar man ret det kjender!

Jeg glemme Dig? nei, altfor dybt jeg føler
I Barmen end den Brand, som intet kjøler,
Skjøndt Du saa grusomt med min Smerte leger;

Som en Magnet jeg mod min Stjerne peger.
Du straaler høit, jeg sunket er i Støvet:
Du er den røde Frugt, og jeg er — Løvet.

Sonet.

Som naar en Draabe, født i Morgenrøden,
Selv i sit Fald med tusind Farver praler,
Og blank i Muslingdyrets Barm neddaler,
Som ubevidst modtager Ætherføden;

Og føler snart saa stærkt en indre Gløden,
At Skallen sig som Himmelbuen maler,
Men dog sin Skat med Livet dyrt betaler,
Thi Perlen bliver moden først med Døden;

Saaledes er min Elskov i mit Hjerte
En himmelsk Draabe, der med alt det Søde,
Som Jord og Hav og Eden har i Eie,

Fortærer Livets Kraft, men trods sin Smerte
Dog lader mig i hellig Vellyst gløde,
Indtil den strækker mig paa Gravens Leie!

Sonet.

Og da mit Hjerte saa var dødt, og stille
Det nedlagt var i Brystets Sarkophage,
Paa Kistelaaget Sorgen sad tilbage,
Den stirred fælt med sine Blik, de vilde;

Men bort fra Stedet vandrede den lille,
Den kjære Flok af mine Glædesdage,
Som sortindhyllet og med Veemodsklage
Paa Graven havde tømt sin Taarekilde; —

Da lød et sødt: Vaagn op! — og Sorgen flyede,
Det kom fra hende, som jeg ikke nævner;
Fra hendes Øines Straaler Dagen gryede!

Op kraftigt Hjertet foer af Dødens Dvale,
I Livets Kamp det atter freidigt stævner,
Og hver dets Daad skal kun om hende tale.

Hvordan hun er?

1.

Hun skildres ei med Pen og Blæk,
Det føler jeg med salig Smerte;
Men disse svage, usle Træk
Skal dog nok røre mangt et Hjerte.

2.

Naar hun blandt ældre Piger staaer,
Er hun saa smuk, som det er troligt,
At Psyche var i Ungdoms Vaar,
Da hun blev ført til Amors Bolig.

3.

Hun staaer iblandt de Yngstes Flok
Som Julens Engel, der fra Himlen
Til Barnet bringer Glæde nok,
Men selv den Gladeste i Vrimlen.

4.

Hun er saa ung, som Rosens Knop,
Der viser os det stærke Røde,
Og just vil sprænge Bægret op,
For ret i Elskovs Sol at gløde.

5.

Mig er hun ei for ung og varm!
Nei, det er just min største Lykke;
Jeg hende da med mandig Arm
Skal til mit unge Hjerte trykke.

6.

Men tænk dig hendes Øiekast!
Som Aftenstjernens Elskovsminer,
Naar den med sød, urolig Hast
Bag Solens Natteleie triner.

7.

Hun har et Smiil omkring sin Mund,
Som naar en Lilie fra sin Stengel
Seer mildt sig selv paa Kildens Bund,
Og tænker: det er Liliens Engel!

8.

Vorherres Himmel nøies jo
Med Dagens Fakkel, Nattens Kerte;
Jeg seer paa een Gang Stjerner to,
Som gjør en Himmel af mit Hjerte

9.

Med en Tilskuers hele Ild
Jeg hendes Blikke tidt udpønser,
Og seer et Elskovsskuespil
Bag hendes Øines Silkefryndser.

10.

Saa reen som Vaarens Rosensky er,
Saa sorgfri gaaer min Elskerinde,
Og aner ei det Eventyr,
Hun spiller i min Barm herinde!

11.

Skal vi da slutte vor Contract?
Jeg Romeo, Du Giuliette?
Vi spille til den fjerde Act,
Den femte vil vi reent udslette.

12.

Staaer hun mig fjern, hver Blomst jeg seer
Som svage Glimt af min Veninde;
Er hun mig nær, mit Øie meer
End alle Blomsters Pragt kan finde.

13.

Hun synger ei, — det vide vi, —
Men hendes Røst dog er, paa Ære!
Et fromt Musikacademie, —
Der skal mit Hjerte gaae i Lære.

14.

Hun dandser ei, men det er godt,
Fra Himlen troer jeg, hun maa stamme,
Og hæved hun saa Foden blot,
Saa fløi hun vistnok med det Samme.

15.

Skjøndt jeg med Riim ei kan faae Bugt,
Som jeg til Navnet vilde lænke,
Er det mig selv et Vers, saa smukt,
Som nogen Sanger kan udtænke.

16.

Den lille ranke Lilievaand,
Hvis Blade er to hvide Hænder,
Mit Hjerte holder i sin Haand,
Og det er derfor, at det brænder.

17.

En Tid hun gik med sine Haar,
Og lod dem flagre yndigt vilde;
Men nu hun dem i Fletning slaaer,
At Ingen flere sig skal hilde.

18.

Jeg fangen er; men som en Gud
Kan jeg med gyldne Lænker bramme;
Og slipper jeg end aldrig ud,
Saa er det saamæn og det Samme!

19.

Jeg kunde gjerne blive ved
At male fort, ifald jeg vilde;
Men det blev Digternes Fortræd,
Jeg tømte deres Billedkilde.

20.

Men samler jeg den store Sum,
Betragter jeg den hele Pige,
Er hun et sødt Mysterium,
Som ingen Tunge kan udsige.

Bjergmænd.

Vi grave dybt i sorten Muld,
Vi Jordens Hjerte saare;
Det er det klare, lyse Guld,
Som flyder i hans Aare;
Vor Jord den er en gammel Mand,
Og meget maa han trælle,
Skjøndt stum, dog mangen Hugger han
Mon sære Sagn fortælle.

Saa dybt, hvor Klippens Fødder staaer,
Man hører Vandet trille,
Der vander nu den mørke Gaard
Den evigt kolde Kilde;
Den klinger som et Orgelspil,
Og aldrig Stemme skifter —

Naar Piberne man lytter til,
Da er det Klippens Rifter.

Vel ingen munter Sol vi har
Her i vor travle Kube;
Fra Schachten straaler Faklen klar
Ned i den dunkle Grube;
Der skuer man det frosne Glar,
I Mulmet ud sig strækker,
Hvor ingen Fisk sig svunget har,
Hvor ingen Frøer qvækker.

Langt inde i den graae Granit
Der boer den gamle Drage,
Vi Bjergmænd høre hende tidt
At klynke huult og klage;
Vel tusind Aar hun ruge maa
Paa Flintens skarpe Kanter;
Thi ud af Flinten kan hun faae
De klare Diamanter.

Vi kiende Herrens høie Magt
Udi vor travle Hule,
For ham, hvem Alt er underlagt,

Man kan sig aldrig skjule;
Ham see vi her saa godt, som
Der hist har lyse Dage,
Kun ham alene frygte vi,
Og see os ei tilbage!

Rankens Datter.

Naar Druens smekkre Moder
Har fostret Dattren ved sit Bryst,
Og i de blanke Kloder
Sig speiler Himlens Lyst;
Da springer hun fra Løvets Skjold,
Hvor hun har siddet tryg og bold,
Og hver en lystig Broder
Hun fanger strax i Vold.

Det er en deilig Pige,
Hun luer frisk med fyrigt Mod,
De runde Bryster stige
Med dristigt Ungdomsblod;
Naar Øiet sender ud sit Lyn,
Eia! det er et herligt Syn!
Hver Sorgens Sky maa vige
Fra Mandens Øiebryn.

Hun farer ei med Lempe,
Hun er saa stærk som Herkules,
Med Tusind kan hun kjæmpe, —
De synke hen som Græs.
Hver Feigheds Slave gjør hun fri,
Og hendes søde Trylleri
Et Hjertes Storm kan dæmpe
Til yndig Melodie.

Sit Kys hun skjenker Alle
Saa sødt, saa fast ved Nat og Dag,
Med Jubel kan man falde
I hendes Favnetag.
Hun tager Alting overtvers,
Hun vender Graaden om til Skjers,
Paa hendes Navn vi kalde
I Toner og i Vers.

Men skjøndt hun trygt i Armen
Os knuger ret med kjærlig Lyst,
Ei kjøles Troskabsvarmen,
Som huses i vort Bryst;
Hun lærer os saa søde Ord,
Som aldrig før er hørt paa Jord,

Hun drager frem af Barmen
Hvert Elskovssuk, der boer.

Frisk op! og lad os tømme
Den Trylledrik, det Jomfrublod,
Da skal vort Hjerte svømme
I en elysisk Flod;
Hun freder Kundskabstræets Rod,
Hun er vor Elskov ei imod,
Og saligt kan vi drømme
Ved hendes Altars Fod!

Amor Jesuita.

Jeg saae i Græsset nys
Og saae hver Lilie
Faae Sommerfuglens Kys
Imod sin Villie;
Mens Biens Læber hang
Ved Blomsterdusken,
Jeg hørte Fuglesang
Bag Rosenbusken.

Men ogsaa hørtes der
En sagte Hvisken;
Da listed jeg mig nær
Til Tamarisken,
Og drog saa jævnt med Flid
En Green tilbage; —
Men aldrig nogentid
Har jeg seet Mage!

I Buskens indre Bryst
I grønne Skygger,
Hvor Nattergalen tyst
Sin Rede bygger,
Der stod en lille Knegt
Med gule Lokker,
Og Busken ved hans Vægt
Saa sagte rokker.

Han stod med sine Been
I Stammens Kløfter,
Mens paa en løvfuld Green
Sin Arm han løfter;
Hans Vinger vare blaae,
Med Guld isprængte,
I Busken Kogret laae
Og Buen hængte.

Han smilte skjelmsk og snild;
Men knap jeg taalte
Den underfulde Ild,
Som Øiet straalte.
En lille Skaal af Guld
Stod ved hans Side;

Men, hvoraf den var fuld,
Maa han nok vide.

Ned i den gyldne Skaal
Han dypped Pilen,
Og saae paa grumme Staal
Med sælsom Smilen;
Hans Øie vogted paa
En Fuglerede,
Hvor tvende Unger laae,
Og peb dernede.

Han tog med nænsom Haand
Paa deres Tunger,
Og skar for Talebaand
De spæde Unger;
Han strøg dem begge to
Med Sødt om Munden;
De rysted sig; da loe
Han høit i Lunden.

Den gamle Nattergal,
Sad saa andægtigt,
Og hørte, hvor hans Pral
Var stolt og prægtigt;

Hun tænkte vistnok paa,
Da hun var Unge,
I Skolen maatte gaae
Og lære sjunge.

„En Gud," han sagde, „er
„Nu eders Amme;
„Thi jeg vil skjenke jer
„Min høie Flamme;
„Mit Guddomssprog, mit Bud
„Jeg eder lærer,
„Og sender jer saa ud
„Som Missionærer.

„Den anden Fugleæt
„Maa ogsaa lære,
„Men kommer dog ei ret
„Til nogen Ære!
„Men I er af det Slags,
„Som vist kan hexe;
„I kommer alle strax
„I Mesterlexe.

„Min Bitterhed er sød,
„Min Qval er Glæde,

„Og det er Sorgens Død,
„For mig at græde.
„Den Sæd skal I udstrøe
„I Svendens Hjerte,
„Oplære hver en Mø
„I Elskovssmerte.

„Naar eensomt Svenden gaaer
„I Elskovstanker,
„Ved Vindvet Pigen staaer,
„Og Hjertet banker;
„Hun seer jo nok hans Vei
„I mørke Fjerne,
„Men aabner Vindvet ei; —
„— Hun vilde gjerne! —

„O! slaa da sødt og net
„I Foraarsdalen!
„Saa hvisker Mennesket:
„Hør Nattergalen!
„Og paa mit store Navn
„Vil Alle raabe,
„Og under Livets Savn
„Paa mig kun haabe.

„Da voxer stolt omkring
„Min Magt paa Jorden;
„Og da gaae alle Ting
„Først ret i Orden;
„Thi det er Sorgens Død
„For mig at græde;
„Min Bitterhed er sød,
„Min Qval er Glæde!"

Jeg gyste ret derved,
Han fløi med Latter,
Og paa sin Rede ned
Sprang Fuglen atter.
Nu veed vi da bestemt,
Bag Løvets Gitter
Der præke luunt og gjemt
De smaa Jesuiter.

De høie Steder.

Brev fra Straßburg, til Anna Mathea.

Mit første Brev var jo fra Kiel?
Men dette er fra Byen,
Hvor Münstren som en Poppelpiil
Er voxet op i Skyen.

Nu har jeg gjort en stor Svingom
Fra Tydskland til Neapel,
Og naar jeg ret mig tænker om,
Det tykkes mig en Fabel.

Thi alt, hvad jeg har redet, kjørt
Og vaaget, drømt og sovet,
Og følt og tænkt og seet og hørt,
Det myldrer i mit Hoved.

Du indseer vel, det var ei let,
Mens Øiet foer forbi det,
At gribe hvert et Billed ret,
Og hitte Rede i det.

Men Dig jeg takke maa især,
Min snilde, smaa Veninde!
Thi din er Skylden, om jeg her
Tilrette mig skal finde.

Dit Minde var den gyldne Traad,
Mig hele Veien fulgte,
For den jeg ingen Sorg og Graad
Og ingen Latter dulgte.

Paa denne Snor, hvor jeg drog frem,
Liig Perler lod sig fæste
Hvert Billede, jeg bringer hjem,
Men — Snoren er det Bedste.

Thi den holdt ud fra Kjøbenhavn
Til, hvor min Reise slipper,
Hvor jeg har skaaret ud dit Navn
I Capris brune Klipper.

Lad Andre qvide, om de vil,
For Store og for Slemme,
Jeg veed, jeg holder bedst mig til
Den Lille og den Nemme.

Dit Minde — kort — mig ei forlod
I Sorger og i Glæder,
Om jeg paa flade Slette stod,
Om paa de høie Steder.

Liig en Magnet mod Nordens Pol
Stod altid mine Blikke;
I Norden straalte Du, min Sol!
Jeg var som en Solsikke.

Saadan jeg red paa Capri op,
Hvor før stod Kaiserhuset;
Der rødmer vildt Levkoiens Top
Imellem Oldtidsgruset.

Og rundt omkring mit Øie saae
Med Vellyst i det Fjerne,
Det kunde ei til Sjælland naae,
Endskjøndt det vilde gjerne.

Jeg ellers altid skyer med Gru
At røres og at smægte,
Men her mit Hjerte rørtes, Du,
Det kan jeg ikke nægte.

Saa da jeg kom lidt længer frem,
Hvor Fjeldets Væg var lige,
Jeg ridsede et A og M, —
Hvad mener Du, de sige?

De Andre Skriften ei fik seet;
Thi havde de blot seet den,
De havde vistnok ret beleet
Sentimentaliteten.

Og da vi kom i Dalens Skjød,
Som skraa mod Havet stiger,
Der rakte os Levkoien rød
De brune Bønderpiger.

Smukt satte jeg dem paa min Hat,
Og tænkte: „Hun derhjemme
Skal eie denne sjeldne Skat,
Jeg trofast vil den gjemme!“

Men ak! tilgiv min Troløshed!
Hist i Castellammare
Jeg gav dem til en Deilighed,
Jeg kunde mig ei bare.

Derfor min Straf jeg skulde faae,
Da over Engelsryggen*)
Til Døden træt jeg maatte gaae
Og støtte mig til Krykken.

Jeg speided vel, men Intet der
Jeg fandt af danske Lunde,
Kuns Solens Guld, Orangetræer
Og Viin jeg øine kunde.

Høit stod jeg paa Vesuvio:
Igjennem Strid og Trængsel,
Jeg tænkte, naaer man Maalet jo
For al sit Hjertes Længsel.

Men hyllet tæt i Røg og Damp,
Som Christian den Fjerde,
Ei Blikket, trods den svære Kamp,
Gik over Alpens Gjerde.

*) Monte S. Angelo.

Vulcanus med sin Svendetrop
Laae tyst i Damp og Hede,
Han hvilede sin trætte Krop
I Lavabygte Rede.

I Krateret jeg raabte: „Hei!
Vær artig nu dernede,
Thi jager du os Tre vor Vei,
Saa gjør du os kun vrede.

Den Ene er en Krigens Mand,
Jurist det er den Anden,
Og Præst engang jeg blive kan,
Ei sky vi selve Fanden.

Saa, frygter du ei Krigens Brand,
Og skyer du ei Processen,
Da lyser jeg i Kirkens Band
Dig selv og Smedeessen!" —

En deilig Sommerdag jeg red
Paa Monte Cavos Isse,
Og saae Alverdens Herlighed
Fra Klostertaarnets Spidse.

Men ak! tilgiv min Troløshed!
Hist i Castellammare
Jeg gav dem til en Deilighed,
Jeg kunde mig ei bare.

Derfor min Straf jeg skulde faae,
Da over Engelsryggen*)
Til Døden træt jeg maatte gaae
Og støtte mig til Krykken.

Jeg speided vel, men Intet der
Jeg fandt af danske Lunde,
Kuns Solens Guld, Orangetræer
Og Viin jeg øine kunde.

Høit stod jeg paa Vesuvio:
Igjennem Strid og Trængsel,
Jeg tænkte, naaer man Maalet jo
For al sit Hjertes Længsel.

Men hyllet tæt i Røg og Damp,
Som Christian den Fjerde,
Ei Blikket, trods den svære Kamp,
Gik over Alpens Gjerde.

*) Monte S. Angelo.

Dog pludselig en Trøst vi fandt,
Den Trøst sad i en Flaske;
Det var den lille Musikant,
Han drog den af sin Taske.

Han raabte: „Nu en Draabe hver
Af Druens Blod skal drikke,
Og nævne Hende, han har kjær!"
Da straalte Alles Blikke.

Da mig han rakte Flasken frem,
Jeg satte den for Munden,
Jeg nævnede et A og M,
Og tømte den til Bunden. —

Paa Apenninens steile Top,
Som sig mod Himlen løfter,
Jeg steeg til Valombrosa op
Igjennem Fjeldets Kløfter.

Det Kloster laae saa luunt og tyst
Omsnoet af kjøle Strømme;
Der blev jeg ført til Sjællands Kyst,
Men det var kuns i Drømme.

Men intet lille Glimt jeg fandt
Af Vintersbølles Banker,
Og det min Glædes Vinger bandt,
Thi did stod mine Tanker. —

I det vidunderlige Rom
St. Peders Dom mon kneise;
Den, som engang til Toppen kom,
Har gjort en lille Reise.

Og did jeg kravled ogsaa op
I Compagnie med Flere
For fra dens gyldne Fløi og Top
Min Lykke at probere.

Men da vi kom i Knappen ind,
(Huul er den, maa Du vide),
Jeg saae ei bedre, end en Blind,
Thi lukt var hver en Side.

Slukørede vi nu i Rad
I kobberstøbte Kugle
Med trætte Lemmer tause sad,
Som fangne Sangens Fugle.

Dog pludselig en Trøst vi fandt,
Den Trøst sad i en Flaske;
Det var den lille Musikant,
Han drog den af sin Taske.

Han raabte: „Nu en Draabe hver
Af Druens Blod skal drikke,
Og nævne Hende, han har kjær!“
Da straalte Alles Blikke.

Da mig han rakte Flasken frem,
Jeg satte den for Munden,
Jeg nævnede et A og M,
Og tømte den til Bunden. —

Paa Apenninens steile Top,
Som sig mod Himlen løfter,
Jeg steeg til Valombrosa op
Igjennem Fjeldets Kløfter.

Det Kloster laae saa luunt og tyst
Omsnoet af kjøle Strømme;
Der blev jeg ført til Sjællands Kyst,
Men det var kuns i Drømme.

Der var en Lund med deiligt Læ,
Men paa den bløde Flade
Stod og et eensomt Bøgetræ
Med sommerfriske Blade.

Jeg savnede den gamle Veu,
— Han fandtes ei i Dalen, —
Og strakte mig i Græsset hen,
Og slumred ind i Svalen.

Da havde jeg saa sød en Drøm,
Veemodig uden Lige;
Jeg Taaren følte ængstlig, øm
Sig ned ad Kinden snige! —

Imellem Viin og Korn og Frugt
Paa Lombardiets Slette
En prægtig Stad sig breder smukt,
Dens Navn Du let kan gjætte.

Hver Morgen der jeg vandred til
Den store Kirkes Haller,
Hvor Solens Lys med broget Spil
Igjennem Ruden falder.

Den Kirke med sit Spiir og Top,
Med Buer og med Dukker,
Og med sin hvide Marmorkrop
Seer ud, som gjort af Sukker.

Ja, Tagets hele Billedhær
Med Trapper, Løv og Blade,
Seer rigtig ud, paa Lidet nær,
Som lutter Raffinade.

Forgyldt paa Templets Tinde stod
Jomfru Maria blide;
Jeg satte mig ved hendes Fod,
Og stirred ud saa vide.

Rundt om laae Sletten; men saa vidt
Som Øiet kunde see den,
Stod Bjergene som et Stakit
Omkring det rige Eden. —

Jeg travede med trøstigt Sind
Ad Splügenbjergets Side,
Frem og tilbage, ud og ind
Man Veien op maa stride.

Tænk Dig, hvor det var sært at se
En Vinterdag deroppe;
Skjøndt i August, der glindsed Sn
Paa alle Bjergets Toppe.

Der kom mig som en Luftning ret
Fra Nordens fjerne Dale,
Fast standsede mit Aandedræt,
Jeg kunde næppe tale.

Paa Grændsen jeg mig vendte om
Og Haand paa Hjertet lagde:
Den Kuling, som fra Norden kom
Til Syd min Hilsen bragte.

„Farvel, Vulcani Helligdom
Med rankesmykte Skulder!
Farvel, du store, stille Rom!
Farvel, Neapels Bulder!

Farvel, Toscanas Blomsterstad!
Ligurias Fyrstinde!
Farvel, Orangens dunkle Blad!
Farvel for denne Sinde!“

Jeg som en Draabe hurtigt gled
Ad Bjergets steile Pande,
Og derpaa rask det gik afsted
I skjønne Schweizerlande. —

Jeg nu tilsidst er kommet til
Den gamle Rhin og Byen,
Hvor Taarnet liig en Poppelpiil
Er voxet op i Skyen.

Didop som i en Kjæmpealm
Jeg krøb i Løv og Grene,
Men Grenene var støbt af Malm,
Og Bladene var Stene.

Jeg ridsede mit A og M
Ved Korset, næst ved Himlen,
Du selv engang kan finde dem
Imellem Navnevrimlen.

Jeg dreiede mig som en Fløi
Med Næsen imod Norden,
Men sort var Himlen, fuld af Støi
Med Skyer, Lyn og Torden.

Min Hals jeg gjorde rigtig lang,
Og letted mig paa Taaen,
Og kiged efter Dannevang,
Men troer Du vel, jeg saae 'en?

I Horizontens mørke Graae
Kong Volmers Taarnespidse
Jeg syntes rigtignok jeg saae,
Men veed det ei tilvisse.

Min Koffert alt er stoppet, Du,
Med Skjorter og med Støvler,
I Morgen reiser jeg; men nu
Jeg hviler mig, og — vrøvler.

Endskjøndt Du er en Jomfru klog
Paa otte Aar og mere,
Jeg haaber, denne Billedbog
Ei skal din Smag genere.

Du staaer jo i den lille Flok
En Stund endnu, og tro mig!
Jeg selv er saa barnagtig nok, —
Tidt kloge Folk udloe mig.

Lad Andre qvide da, som vil,
For Store og for Slemme,
Som sagt, jeg holder bedst mig til
Den Lille og den Nemme.

Om lidt Du voxer, bliver stor;
Men naar Comoedien ender,
Vi blive dog, saavidt jeg troer,
Nok lige gode Venner.

Da haaber jeg, Prindsessen fiin
Mig, den Forladte, trøster;
Den Skjæbne før har været min,
Jeg husker nok din Søster.

Kuns Jacob tjente fjorten Aar
For Rachel og for Lea;
Jeg evigt til din Tjenest' staaer,
Min lille Annathea!

Paa Herregaarden.

Hil sidde I, Herrer og Fruer!
Som flette en spraglet Oval,
Hvor Kraften og Skjønheden luer
Høit i den forgyldene Sal!
Hvor skal jeg min Lovsang fremsende
Mit Hjerte knap kjender sit Maal!
Skal jeg til hver Rose mig vende,
Hvad heller til blinkende Staal?

O, Rose, du rødeste Blomme,
Du spirende, duftende Guld!
O, Rose, du hvide, du fromme,
Du Stjerne, nedfalden i Muld!
Skjul dybt eders tindrende Øie,
Og rødmer kun ydmygt i Løn,
Thi Skjønhedens Himmel, den høie,
Her straaler mod Strængenes Søn.

Du Eeg, med den knudrede Stamme,
Du Palme, med blomstrende Fjer,
Du Bjerg, som er evigt det Samme,
Du Iisfjeld, med gnistrende Spær!
Jer Kraft, som kun hviler forstenet,
Hos Ridderen luer med Liv,
Med Siirlighed blev den forenet
Ved Elskovs almægtige Bliv!

Op! blomstrende Herrer og Fruer!
Skalmeierne kalde til Dands;
Hvor Kraften hos Skjønheden luer,
Der flettes den sødeste Krands.
Hvit Natten udstak sine Fakler,
Den vinker til sværmende Lyst;
Viid, Kjærligheds søde Mirakler
Ret læres kun Bryst imod Bryst!

Sang i Dalen.

Naar Iis og Snee paa Mark og Va
Gaae bort for Solens Blink,
Og Droslen med sin müntre Sang
I Busken bygger flink;
Da til min Gritlis Dør jeg gaaer,
Og banker sagte paa,
At nu vi har den grønne Vaar,
Det kan hun strax forstaae.
La du, da dui, da du ꝛc.

En Krop saa rank, som Fyrren hist,
En Fletning tyk og lang,
En Fod saa let, som Fugl paa Qvist,
En Røst, som Klokkeklang,
To Dine, som to sorte Bær,
Og Kinden rund og rød, —
Jeg tør nu spørge frit Enhver,
Om Tøsen ei er sød?
La du, da dui ꝛc.

Hver Morgen Solen tidligt staaer,
Og kiger listigt ind,
Hvor Gritli fletter peent sit Haar,
Og kysser hendes Kind; —
Men jeg er nok saa snild, som den,
Thi knap den daler ned,
Jeg gaaer til Sennerhytten hen,
Og hun — hun veed Besked.
La du, da dui ꝛc.

I Dalen er en deilig Plet,
Der staaer et Lindetræ,
Der dandse vi omkring saa let
Udi dets grønne Læ;
Vi synge, som vi kunne bedst,
Vi har et lystigt Sind,
Thi Glæden, som en daglig Gjæst,
Hos os gaaer ud og ind.
La du, da dui ꝛc.

Med Riflen paa min brede Ryg,
Tre Fjedre paa min Hat,
Til Fjelds jeg stige kan saa tryg
At faae paa Gemsen fat;

Og kommer jeg saa vel derfra
Med Bukken, som er skudt,
Jeg Sølverlænker kjøber da
Og Perler til min Glut.
La du, da dui 2c.

Jeg lever freidigt hertillands,
Thi Fred jeg har med Hver,
Jeg har en Næve jo til Mands,
Hvis To mig kom for nær;
Min friske Glut og min Musket,
En Sang til Vinens Priis,
Det kan man kalde, troer jeg, ret
En Stump af Paradis.
La du, da dui 2c.

Sang paa Fjeldet.

I Aftenens Glands mon gløde
Bjergenes Krop,
Og Fuldmaanen hist, den røde,
Hæver sig op;
I Dalen er Alt saa mørkt og tyst,
Sødt Kilderne qvæge Klippens Bryst,
Drangen høit, den sode,
Sig vugger i Træets Top.

Forsigtigt mit Æsel træder
Kløftbroens Bræt,
Til Fodret han alt sig glæder,
Foden er træt.
Han støder sin Røst i Luften hen,

Det klingrer fra Bjerg og Dal igjen; —
Han ryster Trensens Kjeder,
Og spidser sit Øre net.

Selv langsomt jeg Foden flytter,
Steil er min Gang;
Mod Fjeldvæggen Haanden støtter,
Stien er trang;
I Viinhaugen brænder rødt et Baal,
Der venter mig huldt min Længsels Maal; —
Jeg veed jo, hist hun lytter,
Og hører nok alt min Sang.

De sortbrune Øine tindre,
Stjernerne liig,
De sige mig: „Hjertets Indre
Brænder for Dig!“
Høit lyder Capellets Klokkeklang,
Da nynner hun fromt sin Aftensang; —
Madonna! huldt Du lindre
Min Længsel evindelig!

O! Nina, min unge Qvinde!
Liflig og varm!

ırt ſkal jeg omkring Dig vinde
'tigt min Arm;
gt kysser jeg Læbens Rosenblad,
n ſkulde vi aldrig ſkilles ad; —
Morgnens Sol ſkal finde
ſlumrende Barm mod Barm.

Jeg elskte Fogdens Datter.

Jeg elskte Fogdens Datter,
Hun var mit Hjertes Lyst,
Paa mit Ansigt boede Latter,
Og Freden i mit Bryst.

Da kom en fremmed Herre,
Som min gamle Fader slog;
Han gjorde det end værre,
Min Kjærest fra mig tog.

Det var en grusom Smerte,
Dog qvalte jeg min Graad,
Dybt sad udi mit Hjerte,
Den bittre Smertens Braad.

Ret som den vilde Jæger
Jeg søgte Skovens Nat,
Der hvor i Kløftens Bæger
Sig sænker Strømmen brat.

Der mødte jeg min Fiende,
Ham, som min Kjærest tog,
Og som min gamle, blinde
Og syge Fader slog.

Han paa den ene Side
Ved steile Afgrund stod,
Og mellem os den stride,
Den vrede Fjeldets Flod.

Da trued ham min Næve,
Jeg viiste ham min Flint,
Da saae jeg ham at bæve
Og tumle ned fra Klint.

Jeg dræbte ham jo ikke!
Det var hans egen Synd,
Der lod ham Døden drikke
I Strømmens dybe Dynd.

Nu er jeg lystig atter,
Men det er Satan til Lyst,
Naar paa Fjæset staaer Latter,
Men Helved i mit Bryst.

Sangeren søger sin Elskede.

Sommerdagen er saa varm,
Skoven kjøligt vifter,
Jeg med Cithren i min Arm
Foden langsomt skifter;
Her blandt disse høie Straae,
I de milde Vinde,
Vil jeg Tanken lade gaae
Alt til min Sjæls Veninde.

Ak! da du forlod mig brat,
Mørk og tom blev Tiden,
Gjennem Bjerg og Dal og Krat
Har jeg søgt dig siden.
Ingen Klippe var for steil,
Elskov har mig baaren;
At jeg altid end tog Feil,
Det mindes jeg ved Taaren.

Og jeg søgte dig, mit Savn!
Ved hvert Klosters Døre;
Mangen Fremmed fik dit Navn,
Søde Navn at høre!
Og paa Troubadourens Viis
I de Herresale
Maatte jeg jo til din Priis
Med dig og Elskov prale.

Og jeg sang et evigt Qvad
Om dit Øies Pile,
Naar i Granedal jeg sad
Ved Kulsviermile.
Men naar Søvnens bløde Haan
Gjorde tyst derinde,
Hvisked Drømmen til min Aand
„Engang du dog skal finde."

Hisset, hvor i snevre Dal
Veien sig mon bøie,
Hæver sig en Cathedral
Med sit Spiir det høie,
Røde Tage ligge tyst

Om den mørke Kjæmpe;
Anelsen udi mit Bryst,
Den kan jeg ikke dæmpe.

Rask jeg gaaer i Gaden ind,
Øiet faaer ei Hvile,
Og bag en Boutiks Gardin
Seer jeg hende smile;
Ind jeg styrter: „Søde Brud!"
„Kunde du mig glemme?"
Men hun træder fremmed ud:
„Min Mand er ikke hjemme."

Ridder Kalv.

Kong Volmer stod i Halle,
Og deelte Borg og Land
Til sine Hovmænd alle,
Det bedste som han kan.
Heel naadigt Drotten bøier
Sit Hoved aldenstund,
Mens Skjelmeri og Løier
Ret spiller om hans Mund.

Han gav dem hver et Stykke,
Og lagde Skjemt dertil;
De priste deres Lykke,
Og takked ham med Smiil.
Den nordre Stump af Landet
Han gav til Eske Brok,

Han sagde: „Kryb i Sandet,
Da har du Huusly nok.

Hvor Ræv og Ulv skal bygge,
Der trives sjelden Gaas,
Og derfor skal I rykke
Hver i sin egen Baas.
Men liden Morten Due,
Flyv kjønt til Aalholm op,
Sid der paa grønne Tue,
Og byg i Bøgens Top!

Hvor skal vi Galten sætte?
I Krogen kan han boe!
I hedder Høg med Rette,
I har saa hvas en Klo;
Søhanerne I gribe
Ud fra det sikkre Næs! —
Til Kalv jeg giver Ribe,
Der kan han gaae paa Græs."

Men Ridder Kalv blev arrig,
Han smasked med sin Mund:
„Den Mundfuld den var karrig,

Guds Død! er jeg en Hund?"
Han daskede paa Sværdet,
Som slingred ved hans Laar:
„Jeg springer over Gjerdet,
Og til de Tydske gaaer!"

Han svang sig paa sin Fole,
Og lod ad Holsteen staae,
Den hele Rideskole
Maa Horset gjennemgaae.
Der meldte sig den Gjæve
I Vredens vilde Ruus:
„Hvad synes I, Hr. Greve!
Om mig og Riberhuus?"

Grev Gerhard fra sit Sæde
Sig reiste da paa Stand,
Han tog med Hjertens Glæde
Imod den danske Mand;
Han gav ham tvende Slotte,
Dertil det røde Guld,
Saa Ridderen vel maatte
Ham vorde tro og huld.

Men Vreden svandt, og Anger
Tog Huus udi hans Bryst,
Hans Falk og Hest og Sanger
Var ham ei meer til Lyst.
Med Rynker over Panden
Han sidder taus og tør,
Det Randersøl i Kanden,
Det glider ei som før.

Kong Volmer sad i Halle,
En Qvæld paa Koldinghuus
Med fine Hovmænd alle,
Og tømte gyldne Kruus;
Da skraaler høit Drabanten,
Som foran Salen staaer:
„Nu kommer, saa min Sandten!
Hr. Ridder Kalv i Gaard."

Ind traadte han i Salen
Med hjerteknuste Blik;
Heel dirrende var Talen,
Meer krøb han, end han gik;
Han neied sig med Smerte,

Og kysseď Kongens Slæb,
Han var saa flau om Hjerte,
Og han var bleg om Næb.

„Hr. Konge! vær mig naadig!
Min Daad den var jo fræk,
Og jeg var altfor graadig,
Derfor løb jeg jo væk;
Men jeg har ikke sovet
I Holsteen, skal I see,
Jeg bringer, næst mit Hoved,
Jer stolte Slotte tre."

Sit Ansigt Drotten bøier,
Og tier aldenstund,
Mens Skjelmeri og Løier
Sig kruser om hans Mund.
Han rakte Fredspokalen
Ham med sin egen Haand;
Saa treen han frem i Salen,
Og trak paa Smilebaand:

„Og hør, I Hovmænd kjære!
Hvad jeg nu sige vil;

Den Kalv er, paa min Ære!
Dog værd at lægge til.
Som Kalv han løb fra Baasen,
Men som en mægtig Ko
Han hjemad satte Kaasen
Med stærke Kalve to."

Romanze.

Hvor Fjeldets Graner lude
Ned mod Hardangerfjord,
Der vugger sig en Skude,
Og knager med sit Roer;
Som Kjøbmandsskilt der vaier
Paa Stang et prægtigt Skind,
Hvori de Store pleier
I Nord at svøbes ind.

Den unge Skipper sætter
Tungsindig Haand paa Kind,
Knap Øiet op han letter
At see til Byen ind;
Med Hatten paa sit Øre
Og Haanden i sin Barm
Han sorrigfuld mon høre
Paa Byens muntre Larm.

Da vækker ham en Stemme
Af Længselsdrømmens Magt:
„Hvor har du, Skipper! hjemme?
„Og hvad er vel din Fragt?
„Du ligger her alt længe,
„Og har ei solgt din Last?
„De norske Herrers Penge
„Maae sidde grumme fast!“

Den Skipper sprang paa Stranden
Med Hatten i sin Haand;
Men Ærefrygt for Manden
Fast bandt hans Tungebaand.
Ham stod paa Panden præget
Et stolt og mægtigt Sind,
Skjøndt al hans Pragt var Skjæget
Af Sølv omkring hans Kind.

„Hvor Hekla stolt sig løfter
„Mod Odins høie Sal,
„Og hvor i Bugten snøfter
„Den drabelige Hval;
„Hvor Maagehæren dukker
„Det sølverblanke Bryst,

„Mens hule Brænding sukker
„Omkring den steile Kyst;

„Paa Island stod min Vugge,
„Og der jeg voxte op;
„Der leged med sin Dukke
„Saa stin en Liliefnop;
„Men da den blev en Lilie,
„Og Dukken var itu,
„Da bøied Freias Villie
„Til mig den Favres Hu.

„Lad Skaptaajøkul prale
„Med solbestraalte Snee,
„Jeg kjender Høi og Dale,
„Hvor der var meer at see;
„Lad Heklas Flammer true,
„Det er saa grum en Ild;
„Jeg veed en anden Lue,
„Saa stærk, — men dog saa mild!

„I disse blide Flammer
„Et trofast Hjerte slaaer,
„Og i hvert Hjertekammer,

„Jeg veed, mit Billed staaer.
„Ung Astrid er min Glæde!
„Saa let som Slettens Raa,
„Stolt kan hun Bøven træde,
„Og Harpen kan hun slaae.

„Men — Ørnen har sin Rede,
„Sølvkilden er dens Kruus,
„Dens Vildbrad gaaer paa Hede,
„Og jeg — har knap et Huus!
„Og derfor frygted længe
„Jeg hendes Faders Trods;
„Thi han har mange Penge!
„Han har saa meget Gods!

„Som Fjord af Sildestimen
„Af Sølv er Kisten fuld,
„Saa blankt som Nordlysstrimen
„Er alt hans røde Guld;
„Hans Hjorder hvidne Marken,
„Og Havet bær hans Seil;
„Guldfisken gaaer i Parken,
„Og Huset er af Tegl.

„Han sad just i sin Stue
„Ved Kruus og Davrebord,
„Da jeg af Elskovslue
„Fremsøgte mine Ord.
„Dog var han from, den Gamle,
„Han bad mig sidde ned,
„Og da han saae mig famle,
„Hjalp han mig selv paa Gled:"

„Til Astrid vil du beile?
„Det har vel megen Hast?
„Først maa du Skuden seile,
„Og sælge mig en Last;
„Men har du solgt med Ære,
„Og bragt mig gyldne Tut,
„Skal hun din Hustru være;
„Men ikke før min Gut!"

„Jeg foer som Skyens Glente
„Ad Havets vaade Vei;
„Men Astrid faaer nok vente,
„Thi Hjalmar kommer ei!
„Nu længes hun ved Rokken,
„Og spørger Veir og Vind,

„Og seer paa Karvestokken
„Med Taarer paa sin Kind.

„Her har jeg ligget længe,
„Og har ei solgt min Last;
„De norske Herrers Penge
„Maae sidde grumme fast;
„Og Freias Barm er isnet
„Ret som en Vintersky;
„Thi alt mit Haab er visnet,
„Hun gav det intet Ly!“

Det sukked han saa saare,
Og bandt sit Hattebaand,
Og tørrede sin Taare
Med Bagen af sin Haand;
Men Gubben, skjøndt han sendte
Ham et alvorligt Blik,
Med Trøst hans Mod optændte
Dog venligt, før han gik.

„Skjæld ei de høie Guder,
„De raade altid godt!
„Kuns ufri Mand bebuder

„Med Taarer sig og Spot.
„Bliv her indtil i Morgen!
„Tidt kommer Lykken brat,
„Og ender freidigt Sorgen,
„Som Dag den skumle Nat!“ —

Alt dybt bag Vestens Bølge
Sig skjæled Natten sort,
Og hendes Stjernefølge
Jog Odins Øie bort;
Da spidsed Hjalmar Øre;
Til Ludurhornets Klang
Sødt Fløiten lod sig høre,
Saa Dal og Fjelde sang.

En Sværm til Havnen iler
Af Fruer og af Mænd,
Huldt Jomfrukinden smiler,
Og strunk er hver en Svend.
Den stolte Skare kneiser, —
Men som et Spiir paa Slot
Frem udi Flokken reiser
Sit Hoved Norges Drot.

Ned ad hans Skuldre glider
Et kostbart Purpurstrud,
Paa Silkekosten skrider
Den norske Løve prud;
Den røde Krone hviler
Omkring hans tunge Hjelm,
Saa listeligt han smiler
I Skjæg, den gamle Skjelm.

Han hæver lydt sin Stemme
Med al sin Manddomsmagt:
„Hvor har du, Skipper, hjemme?
„Og hvad er vel din Fragt?
„Du ligger her alt længe,
„Og har ei solgt din Last,
„De norske Herrers Penge
„Maae sidde grumme fast!“

Med Undren da sit Øie
Paa Drotten *Hjalmar* slaaer:
Normannakongen høie
Er Gubben fra i Gaar!
Af Fryd hans Hjerte hæves,
Han hilser ham med Tugt,

Og prøver, men forgjæves,
At sige noget Smukt.

„En Kaabe gad jeg bære
„Af dine Graaværksskind,
„Den kan mit Skilt jo være,
„Jeg har et fredsomt Sind;
„Spring ned i din Kahytte,
„Og rør kun flink din Krop!
„Nu vil vi Kaaber bytte,
„Det gaaer vel lige op?“

Ung Hjalmar sprang paa Trappe,
Og iled op med Hast;
Han bar en Graafelds Kappe
Med udsyet Bræm og Qvast.
Den var just af de ægte
Med langstrakt Kongeslæb,
Ved Kraven var en Hægte
Af gyldne Ørnenæb.

Fra Drottens Skuldre svære
Ned Purpurfloden svandt;
Og Hjalmar hiin med Ære

Omkring den Herre bandt.
Men da den staalgraae Kappe
Han priste høit med Ord,
Hvor blev de Hovmænd rappe!
De fulgte strax hans Spor.

Heel mangen Bjørn begjærte
At tee sig fromt i Sind,
Og mangt et Ulvehjerte
Slog bag et Lammeskind;
Den fine Jomfruhage
Krøb i den bløde Uld;
Snart var ei meer tilbage,
Og Hjalmar — fik sit Guld.

Men da han næste Morgen
Bandt op sit hvide Seil,
Med Hjertet løst af Sorgen
Han skreeg fra Skudens Speil:
„Hver trofast Svend og Pige
„Og hver en Handelshavn
„Velsignet bør udsige
„Kong Harald Graafelds Navn!“

Matrosen.

Ved Toldboden steeg en Matros i Land,
Hans Haar de vare saa hvide,
Han havde ei seet sin Fædrestrand
I mange Herrens Tide.

Han havde ei seet, at Byen faldt
For engelske Blus og Brande,
Ham Skjebnen havde fra Hjemmet kaldt
Langt bort til fremmede Lande.

Der stod han da med Haanden i Barm,
Og Øiet saa mørkt i Vrede,
Og stirrede med veemodig Harm
Paa den tomme Svanerede.

Da tørrer han sig om Skjæget brat,
Mens Taaren paa Kinden brænder,
Han knuger den gamle, begede Hat
Imellem de sittrende Hænder.

„Hvor er I henne, store og smaa,
I Havets stærke Svaner?
Som smykkede her i Dammen laae
Med Dannebrogs røde Faner?

Søger I end den gamle Færd
Paa fjerne fiendtlige Kyster?
Viser I Fienden, hvor stolt I bær
De egeplankede Bryster?

Nei! — I har glemt den gamle Sang,
De danske jublende Toner;
Nu stemmer I op den Seiersklang,
Der tordner fra Brittens Kanoner.

Vel har jeg tømt saa mangen Skaal,
Men ingen beesk, som den sidste,
Den var iskjenket til bredfuldt Maal,
Nu vil mit Hjerte briste!

Naar snart, Kammerater! mit gamle Skrog
Jeg i sidste Havn skal fortøie,
I svøbe en Flig af Dannebrog
Omkring min snevre Køie.

Det gjør saa godt for Vee og Værk,
Det Svøb bør man vel hædre,
Selv Jomfru Marias Silkesærk
Ei Smerten kan dulme bedre.

Naar da den store Baadsmandsmat
Paa Dækket kalder de Døde,
Da skal jeg ogsaa være parat
Til Mønstring hisset at møde.

Og Chefen selv, kan I troe mig, Børn!
Mig beder frem for sig træde:
„Naa er du der, din gamle Ørn!
„Gak ind til din Herres Glæde!"

Saa faaer jeg Lov at gaae agter ud,
Til Chefens Kahyt, den høie;
Der møder jeg Wessel, Juel og Rud,
Og Ham med det ene Øie." —

Saa talte han og lagde sig træt, —
De troede, han faldt i Tanker;
Da var han død, — hans Død var let,
Hans Hoved laae paa et Anker.

Sauvegarden.

Trompeten skingred, og Kartoven
Sin Torden sendte høit mod Sky;
Hver Bonde spændte Hest fra Ploven,
Og flyede ræd fra By til By;
Thi Fiendens Grumhed fælt hussered,
Stridshingsten gik i Bondens Sæd,
Og hvor en Rytter blev qvarteret,
Der sukked Manden, Qvinden græd.

Ei heller varede det længe,
Saa kom til os en Corporal,
Sin Hest han tøired i vort Vænge,
Og tog Qvarteer udi vor Sal;
Der sad han stolt og knebelsbartig,
Med fast og dristigt Øiekast,
Og talte Tydsk, og var uartig,
Og skreg paa Mad og Viin i Hast.

Men knap indtraadte jeg til Manden
Med Kruset ad den ene Dør,
Saa smutted der ind ad den anden
En Fyr, jeg ikke mærked før;
Ret som et Barn han sprang i Stuen,
Og raabte: „Min Hr. Officier!
„Jeg beer dem, høfligt tag til Huen,
„Jeg Sauvegard' i Huset er!“

Hr. Corporalen blev saa stille;
Jeg veed ei selv, hvoraf det kom,
Men næppe saae han paa den Lille,
Saa blev han ganske dannet om;
Ei længer stolt han løfted Næsen,
Han blev saa tam og blød og øm,
Og alt det frække Junkervæsen
Var nu forsvundet som en Drøm.

Al Commanderen svandt af Talen,
Nu hed det kun: „Aa, vær saa god!“
Heel høflig blev Hr. Corporalen,
Og tabte reent sit tydske Mod.
Han glemte reent den fæle Banden,
Jo mæn, dertil blev han for peen,

Han turde næppe sige Fanden, —
Han blev en ganske anden Een.

Imens hos Egnens andre Stakler
Fælt rasede Soldatens Trods,
Saa gjorde ved sit Ord Mirakler
Den lille Sauvegard' hos os.
En Ven han skabte af en Fiende,
En Due af en Ørnesjæl,
Mig gjorde han til Herskerinde,
Og Corporalen til — min Træl.

Men Sauvegarden selv var rigtig
En lille nydelig Person,
Af Væsen fiin, af Mine vigtig,
Som En af fornem Extraction;
Berømt som Kriger var han, Rygtet
Hans Daad mig siden har fortalt;
Alverden for hans Vaaben frygted,
Thi han vandt Seier overalt.

Naar Corporalen i vor Have
Mig fulgte, eller til vor Bæk,
Den lille Vagt ham holdt i Ave,

Hvis han sig gjorde altfor kjæk;
Han stedse sværmede omkring os,
Han var saa fuld af Spøg og List,
Og han fortalte tusind Ting os,
Som aldrig før vi havde vidst.

Hvad Bækken mener, naar den risler
Forbi en ung Forglemmigei,
Hvad Luften synger, naar den hvisler
Om Blomstens Øre paa sin Vei;
Hvad Maanens Ansigt vel vil sige
Med sine melancholske Træk, —
Det lærte han os læse, lige
Saa godt som Skrift med Pen og Blæk.

Af Nattergalens Sang i Krattet,
Af Lærkens muntre Morgenchor,
Som aldrig før vi havde fattet,
Vi lærte næsten hvert et Ord;
Han kunde os et Skrift oplade
I hver en Lilies Hjertekrog,
Og lod os læse Rosens Blade,
Som var det i en Psalmebog.

Tilsidst han knytted vor Forening,
Til Kirken førte han os hen;
Vi saae, det var hans Hjertensmening,
At han af Hjertet var vor Ven;
Thi som Forlover stod han sammen
Med Fader der og hørte paa
Vor Eed, vort Ja og Præstens Amen,
Da vi for Herrens Altar laae. —

De mener nok, det var paa Tide,
Jeg skulde sige dem hans Navn?
Hver Elsker faaer det nok at vide,
Omslynget af den Elsktes Favn;
Og for de andre gode Venner
Vil det nok ogsaa blive klart;
Thi mærker han, De ham ei kjender,
Saa hævner han sig sikkert snart.

Min Moster og jeg.

Min Mosters Gaard den laae paa Skrinten
Ved Bredden af en skovkrandst Bugt,
Og vis-a-vis saa fjernt paa Klinten
En anden Borg sig reiste smukt;
De stod og vexled kjælne Blikke
Hver Morgen og hver Aftenstund;
Men Eierne — de hilstes ikke,
Gud veed, — det havde vel sin Grund.

Baronen elskte meest sit Bæger,
Sin Passedix og fine Dyr;
Hans Søn — ja — Sønnen og var Jæger,
Men ellers ret en vakker Fyr;
Min Moster var en simpel Enke,
Ret af det ægte, gamle Slags,
Ei stærk hun var just i at tænke,
Men ferm til Rok og Naal og Sax.

Baronen kunde hun ei lide,
Han gjorde hende alting krumt,
Og Mosters Hoved, maa De vide,
Var, mellem os, saa lovlig dumt;
Han havde stuffet hendes Længsel,
Og Spot med hendes Ømhed drev;
Og derfor sad jeg som i Fængsel,
Thi hun min Fangevogter blev.

Men troer De, Kjærlighed er bange?
Nei, Faren gjør den kjæk og fast,
Den vandrer Veie, nok saa lange,
Blot for et flygtigt Øiekast;
Naar over Sø og Skovens Krone
Stolt Natten slænger ud sit Slør,
Den taler sødt med Valdhorntone,
Der naaer til Hjertet, før den døer.

Da Kløgt nu ei var Mosters Styrke,
Saa troede hun paa Trolddoms Magt,
Og, naar hun skulde gaae i Mørke,
Hun fra Concepten reent blev bragt;
Og, hvordan end jeg vilde snoe mig,
Jeg maatte høre hendes Nød;

Hun klaged tidt: „Jo du kan troe mig,
„Det volder vist engang min Død.

„Det spøger her! — ak, det er Sorgen!
„Der gaaer en Ridder, gammel, graa;
„Jeg saae ham liste sig om Borgen
„I Nat med Almaviva paa;
„I Mulmet høres hule Toner,
„Net som naar Een skal til at døe;
„Hist ovre fra de to Baroner
„De svæve hid paa salten Sø."

Saa stod engang hun i min Stue,
Med Eet blev hendes Mine suur:
„Hør, siig! hvad er det for en Due,
„Som sidder her i dette Buur?
„Jeg seer den stedse rolig hænge
„Ved Vindvet paa den ydre Muur;
„Men — jeg har speculeret længe, —
„Thi hver Dag skifter den Mondur.

„Hver Aften er den hvid som Sneen,
„Hver Morgen er den sort som Beg;
„Nu kan jeg næsten aldrig see'en,

„At Ængstelse jo gjør mig bleg:
„Det er vist ikke ganske rigtigt
„Med denne Fugl, mit kjære Barn!
„Betænk den Sag! det er saa vigtigt
„At snoe sig af den Ondes Garn."

„Ak!" raabte jeg — i Grunden bister, —
„Jeg husker ei dens sære Navn;
„Jeg fik den af en lærd Magister,
„Ham, Moster veed, i Kjøbenhavn.
„I Nattens Mørke stedse Kjolen
„Den skifter, bliver ganske sort,
„Men naar den siddet har i Solen,
„For Hvidt det Sorte svinder bort.

„Min Gud! det er nu Fuglens Vane,
„Enhver har sin, det er jo smukt;
„Den gaaer Naturens lige Bane,
„Og viger aldrig af sin Flugt.
„Mig er nu denne Vendekaabe
„Meer værd end mangt Academie,
„Thi, troer De vel, den lille Taabe
„Har lært mig min Philosophie!

„Jeg sidder eensomt i min Stue,
„Som Fader Noah i sin Ark,
„Og havde jeg ei denne Due,
„Mit Hjerte blev en øde Mark;
„Den bærer hjem paa sine Vinger
„Saa mangt et Fredens Olieblad,
„Sød Lægedom den ofte bringer,
„Naar Haab og jeg vil skilles ad."

Hun taug, og gik. Men til mit Kammer
En Morgenstund hun atter kom:
Dog, hvo beskriver hendes Jammer,
Da hun fandt Seng og Stue tom!
Kuns Dueburet stod paa Bordet,
En Sort, en Hvid hun deri saae;
Og da de Stakler mangled Ordet,
Et lille Brev ved Siden laae:

„Vi tvende her har baaret Breve,
„Trofaste Postillons d'Amour,
„Til Løn derfor vi skulle leve
„Vort Elskovsliv i dette Buur;
„Vi bar saa mange skjønne Sager,
„Vel tusind Qvad til Amors Priis

„Og tusind Kys og tusind Klager,
„Alt, hvad vi bar, var tusindviis.

„Frem og tilbage har vi faret,
„Som Skytten i et Væverværk,
„Og snart sig hurtigt aabenbared
„En Elskovsvæv, usynlig, stærk.
„Den blev ud over Dybet vævet,
„Som skilte tvende Hjerter ad.
„Paa den er nu det ene svævet
„Hen til det andet frit og glad.

„See! De har villet Hjerter skille,
„Og var dog kuns en slet Prophet;
„Mens Vi hjalp Hine Kortet spille,
„Saa De, Fru Moster! De blev Beet!
„At Een var To, De fik at vide,
„Da nu De har os Duer seet;
„Men hist paa Bugtens anden Side
„Er tvende Hjerter blevne eet!"

Kongens Skygge.

(1829.)

I.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat,
Og Sjælens Straaler gjennem Øiet
Knap trængte ud fra Kummers Nat.
Det var i Høst; — og Bøgeskoven
Alt farved guult sit Bladetelt;
Han stod paa Klinten der, hvor Voven
Opskummer høit fra store Belt.
Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straalte Himlens Aftenskin,
Men tolked ei den mørke Tale,
Som stod indgravet paa hans Kind.
Der laae et Væv af Sorgens Traade
Med Smertens Islæt for hans Blik,

Og fra hans Ansigts dybe Gaade
Kun Fortids Dæmmerlys fremgik.

II.

Før bar han stolt tre Kroners Smykke,
Men Landets hjelmbedækte Slægt
I Støv hans Hoved monne trykke
Formasteligt med Hovmods Vægt. —
Naar Bonden lægger Sæd i Jorden,
Han høster Guld af Jordens Skjød;
Men denne Sæd et Træ er vorden,
Skjoldbaarnes Skræk, og Frugten — Død.
Brat Herremandens Kinder blegned,
Naar Drotten mælte Vredens Ord,
Død og Fordærvelse var tegnet
Paa Adelsskjold, hvor han fremfoer.
Men Bonden, — tryg til Ploven støttet, —
Paa ham kun stoled, og paa Gud.
Taknemlig, tro han Spaden bytted
Med Sværdet paa hans Herrebud. —
En Søn af tvende Aldre var han;
Han stod, hvor Skranken just blev lukt,
Og Mørkets bittre Kampe bar han,
Men høsted ikke Lysets Frugt.

III.

Hvo var hans Ven? — vi veed det ikke!
Han eensom gik den steile Sti,
Og venneløs han maatte drikke,
Hvad Sorg og Fryd ham skjenked i.
Hans Kjærlighed? det var en Due,
Et Duenavn, et Duesind,
Den flagred ned fra Himlens Bue,
Og kurred ømt ved Thronens Trin.
Hver Elskovstale fra den Hulde
Var Mildheds Frugter i hans Barm,
Og ofte smelted Hjertets Kulde
For Øiets Foraarsstraale varm.
Men Verdens Hovmod avler Smerte
Med Moderen, som hedder Had;
De lokked Duen fra hans Hjerte,
Og Gift — var deres Lokkemad.

IV.

Landflygtig blev han. Fra hans Hoved
Med troløs Haand de stolte Folk
Tre Kroner frækt at styrte voved,
Og hvæssed Oprørs Sværd og Dolk.
Landflygtig blev han; — men den vilde

Omflakken læged dog eet Savn:
Thi Venskab vaagned, — ak, forsilde!
Det førte ei til Fredens Havn.
Vel saae han tusind Fiender blegne,
Det kjøbtes dyrt med trofast Blod,
Thi ogsaa Venner saae han segne, —
Snart ene han tilbage stod.

V.

Et Fængsel blev hans Huus. Med Rænker
Man slog hans Arm i stærke Baand;
Og denne Bolig, disse Lænker
Dem fik han af en Frændes Haand.
Ei saae han Natteus Øie skinne,
Ei Engens Farveharmonie,
Og Blomstens Duft med Vaarens Vinde
Gik Fængslets kolde Muur forbi.
Uhørte slynged sine Vover
Mod Øens Kyst det friske Hav,
Og Lærken uhørt qvidbred over
Den Levendes forladte Grav.
Hans Qval ei smelted Frændens Hjerte,
Men Stenen paa hans Fængselbord, —

Det kolde Marmor, — følte Smerte,
Og bærer end sin Medynks Spor.

VI.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var
Hans Knæ var skjælvende, var mat;
Dog var han fri, ei længer Øiet
Sløvt stirred ud i Fængselsnat.
Imellem Skovens Bøgestammer
Han vandred sværmende og blid,
Han gik og drømte om sin Jammer,
En Skygge fra en svunden Tid.
Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straaled Himlens Aftenskjær;
Da vendte han sin Veemodstale
Til Vogteren, som stod ham nær:
„Min kongelige Ven alt sover?
„Snart skal jeg Trætte sove med!
„Frigjort min Skygge snart didover
„Skal svæve til en salig Fred!"

Elskovsseglet.

Hvi taler sig den Ridder træt,
Og fægter med sin Fjerbaret,
Med Øiet fuldt af Taarer?
Hvad er det for en Troldom vel,
Som saa hans Kraft bedaarer?
Ned kaster han sig som en Træl
Paa Marmorflisens Aarer!

Hvad mener hun, den Frøken fiin,
Som for ham staaer i hviden Liin,
I Fløil og Gyldenstykke?
Om Nakkens steile Sneeskred slaaer
En Krands af Lokker tykke,
Et Smiil om røde Læber staaer,
Om Mundens Perlesmykke.

„Du tænker vel, din Tales Magt
„Mit Hjerte har i Lænker lagt?
„Hør først, hvad jeg vil byde!
„Eet Aar din Elskov være stum!
„Ei mindste Ord tør lyde;
„Og synes dig min Lov for grum, —
„Saa kan du den jo bryde!

„Eet Aar du taus betænke skal,
„Hvad du har talt i denne Sal.
„Om Amors Piil og Kerte;
„Kuns Diekast tør bringe Bud
„Om Glæde og om Smerte;
„Og vil du tale til din Gud,
„Han hører nok dit Hjerte.

„Du trofast er i Sind og Hu,
„Men Tungen er saa svag; — for nu
„Dens Svaghed ei at friste,
„Et Segl jeg fæster paa din Mund,
„Ak, lad det ikke briste!
„Thi er du stærk til Prøvens Stund,
„Det bliver ei det sidste!“

Da bøier hun sig smidig, rank,
Saa ned om Begges Kinder sank
Et Telt af Lokker bløde;
Som vilde de ret holde Vagt
Ved Mundens Elskovsmøde; —
Og strax ved Kyssets Tryllemagt
Hans Tunges Liv uddøde.

Han reiser sig med sorgfuld Aand,
Farvel han vinker med sin Haand,
Han tør et Ord ei vove;
Sin Hest han lader sadle brat,
Thi gjennem Dal og Skove,
Som Graven taus, end samme Nat
Han ride vil til Hove.

Før talte han som trofast Ven
Til Gangeren, og klapped den
Paa Hals og strøg dens Manke;
Nu sad han taus, de matte Blik
Han lod mod Himlen vanke;
Thi til den stolte Frøken gik
Enhver hans Hjertes Tanke.

Den ſkumle Aand, ſom kuns er glad,
Naar den kan ſkille Hjerter ad,
Ham rænkefuld omſvæver;
Fra hver en ſmigrende Geſtalt
Til ham ſin Røſt den hæver,
Gjør ſnilde Spørgsmaal overalt,
Og liſtig Svar udkræver.

Rundt Friſteren omringer ham:
Fra Maanens gyldenrøde Kam,
Fra Aftnens Purpurbræmme,
Fra Borgen med ſit røde Tegl,
Der luunt i Skovens Gjemme
Sit Anſigt ſeer i Søens Speil,
Ham lokked mangen Stemme.

Hver Roſe med ſin ſøde Lugt,
Hvert Træ med Løv og gylden Frugt,
Hver Bæk i grønne Dale,
Hver Stjerne i den blanke Trop,
Som ſtaaer i Himlens Sale,
Hver Nattergal i Lindens Top
Ham friſtede til Tale.

Der staaer et Huus bag Stadens Vold,
Det pranger med hans Ridderskjold,
Med Taarn og Marmortinder;
Men mat og stum i Slottets Hal
Hans Tyende ham finder;
De komme kun ved Klokkens Kald
Med Graad paa blege Kinder.

Selv Kongen sender naadig ud
I alt sit Land et Herrebud, —
Han holdt ham høit i Ære:
„Hvo som den stumme Ridders Mund
„For Tungebaand kan skjære,
„Til Løn skal faae, hvad Hjertet kun
„Kan ønske og begjære!"

Frem staaer de røde Lægers Flok,
Saa travlt, med stærke Urter nok
De vil hans Tunge qvæge;
Vel mægte de en grusom Sot
Paa Flugten at bevæge,
Men endnu er den Urt ei groet,
Som Elskovs Qval kan læge.

Og Præsterne, den sorte Hær,
De træde nu hans Leie nær
Med Lys og Vand og Bønner;
Vel mægte de at mane ud
De fule Mørkets Sønner,
Men kuns med Spot hiin lille Gud
Den hele Skare lønner.

Det Folk, som lever Dag og Nat
Af mystisk Kunst i Skov og Krat,
Man til hans Leie kalder;
De stimle til med listigt Blik
Af hvert et Kjøn, hver Alder,
Men deres Kløgt ei holder Stik,
Thi Stumheds Segl ei falder.

Da melder sig en gammel Moer,
En Signekone, som med Ord
Og sære Tegn helbreder;
Hun ved en Stok, i Pjalter svøbt,
Den matte Fod veileder;
Men hendes Raad var dyrekjøbt, —
Hans Haand hun sig udbeder.

„Min Ysse bærer hundred Aar,
„Men, hvis jeg Ungersvenden faaer,
„Min Vaar vil atter grønnes;
„Saa hvisked mig min Skjebnes Røst,
„Og derfor kan det skjønnes,
„At, skal mit Raad ham bringe Trøst,
„Med Guld det kan ei lønnes."

Hun træder langsomt til ham ind,
Mens Vennerne med ængstligt Sind
Sig om hans Leie flokker;
Hun standser tankefuld og tyst,
Saa sagte til ham rokker,
Hun lægger Haanden paa hans Bryst,
Og stryger bort hans Lokker.

Hun bøier over ham sig hen,
Og siger: „tal, du Ungersvend!"
Og kysser ham paa Munden;
Da — ved den Gamles Diekast, —
Var flux hans Qval forsvunden,
Thi Elskovsseglets Lænke brast,
Som holdt hans Tunge bunden.

Bort kasted hun den sorte Dragt,
Og stolt hun stod i Skjønheds Pragt
Med Øiets Tvillingfakkel;
Han førte glad sin unge Brud
Til Herrens Tabernakel,
Og priste henrykt der sin Gud
Og Kjærligheds Mirakel.

Haren.

Ak, bedste Hr. Cornilsen!
Saa hør mig dog engang, —
„Nei, Panzer! ei jeg høre vil
„Hans ynkelige Sang;
„Hvis ei han tæller op
„Ducater tre Gang ti,
„Da faaer han aldrig Pigen
„Og med os er det forbi.

„Det er mig ligemeget,
„Hvem Guldet hører til,
„Og hvor han det har faaet,
„Jeg ikke vide vil;
„Men jeg, Jomfruens Værge,
„Maa sørge for, at ei
„Den spæde Fod skal træde
„For tornefuld en Vei.

„Det søde Barn betakker —
„Ham siger hans Forstand —
„Sig for en saadan Prakker
„Som han, til Ægtemand,
„Der eier knap til Øllet,
„Ei Bid eller Brand!“ —
Da sukked Ungersvenden,
Thi Talen, ak! var sand.

Det var Hr. Borgemestren,
Der talede saa vredt;
Det var hans stakkels Skriver,
Der havde det saa hedt;
Det var den vevre Martha,
Hans Huusjomfru snild,
Som i Skriverhjertet tændte
Den forfærdelige Ild.

Forsamlet var i Salen
Al Byens unge Jagt;
Der stod han blandt de Andre
Slukøret og forsagt!
Men Martha gik saa emsig,
Saa rolig og tilfreds,

Og skjenked Viin af Kanden
Om til den hele Kreds.

Borgmestren elsked Jagten,
Og derfor i sin Sal
Hvergang han samled Jægerne,
Før de drog ud i Dal.
Selv laae han nu for Anker,
Thi Podagra og Gigt
Har Skræk for Kjær og Moser,
Og skyer en Jægers Pligt.

„Men — hvis han bringer Mynten, —
„Dog hvor skal han den faae?
„Da sværger jeg, — nu seer han,
„Hvor vis jeg er derpaa, —
„Med Bruden vil jeg dandse
„Den allerførste Vals!“
Da loe den hele Skare,
Saa Hundene gav Hals.

Med Bøssen slængt om Skuldren
Over Torvet Skaren gik,
Hr. Panzer drev bagefter

Med melancholske Blik;
Hans Herres Øre lytted
Med Suk til fjerne Larm,
Og Jagtlysten rørte sig
I længselsfulde Barm.

Det trøsted ham slet ikke,
Naar han slog sig for sit Bryst,
Skjøndt der det gav en Klang
Som til Englenes Lyst;
Thi hemmeligt han gjemte
Ved tause Barm en Pung,
Af Guldstykker blanke
Fuldstoppet og tung.

Hvad hjalp ham nu hans Stue
Med det prægtige Karnap?
Og Loftets Stukkatur
Med forgyldte List og Knap?
De brogede Dukker
Paa Nøddeskabets Gavl?
At Ruderne var malte,
Og Gulvet lagt i Tavl?

En Lænestol heel magelig
Hans Herlighed bar;
Der svæved han i Puder,
Saa tyk, som han var;
Paa tvende Fløielsskamler
Sig hvilede hans Been,
Saa bugede som Tønder
Og saa tunge som Steen.

Men ak! skjøndt blødt beleiret
Af Uld og Svanebai,
Den høifornemme Gjæst
Ei vilde gaae sin Vei;
Som Millioner Bremse
Den jog ham op og ned,
Liig Syle, saa han brølte
Ret angenemt derved.

Fortvivlet greb han Stokken
Med Guldknappen paa,
Og fløited ad to Mynder,
Som ved hans Fødder laae;
Saa krøb han ned i Gaarden,
Hvor ved Baghusets Muur

Der stod, med unge Harer,
Et trætømret Buur.

Af dem han greb den Største,
Og slæbte den afsted
Med vaklende Skridt
I sin lille Hauge ned,
Der mod de smaa Briganter,
Ret som en Fæstning stærk,
Paa hver en Kant var skjermet
Ved Muur og Plankeværk.

Han satte sig paa Bænken
Ved Springvandets Rand,
Hvor en Narcissus græd
I det glasklare Vand;
Saa lod han Morten springe
Mellem Busk og Æbletræer,
Over Kaal, over Roer,
Gjennem Ribs og Stikkelsbær.

Han pudsed sine Mynder, —
Da sang de lystigt op,
Og fulgte Harens Spor

Med ret vindige Hop;
Borgmestren, den tykke,
Da satte Haand for Mund
Og blæste dem et Stykke
Med Fryd, af Hjertensgrund.

Han fløitede, han klappede,
Han raabte sit Halloh,
Og legede saa Jagt,
Skjøndt selv han sad i Ro; —
Ei Haren lod sig fange,
Det gik, som det var smurt
Omkring i Haugens Gange
Gjennem Busk, over Urt.

Tilsidst den kom i Knibe;
Da var den ikke seen,
Men søgte kjæk sin Frelse
Bag Herrens tykke Been,
Som og med megen Latter
Den hjalp af Qval og Nød:
Han snapped Haren atter,
Og holdt den paa sit Skjød.

Den Jagt blev ham for langsom,
Thi Haren var for let,
Af Raaben og af Skrigen
Han selv var bleven træt;
Han tænkte: „jeg skal dæmpe
Din Flygtighed brat,
Da kan du ikke kjæmpe
Saa tappert, du Krabat!“

Rundt om hans Øie søgte,
Men ingen Steen han saae,
Da følte han sit Hjerte
Mod Guldbørsen slaae;
Den drog han frem af Barmen,
Tog Haren paa sit Knæ,
Og bandt den fast om Bugen
Paa det sprættende Kræ.

Han slap den atter, — hei!
Da sprang den som en Vind,
De Reisepenge gjorde den
Vist let i Sind og Skind;
Bagefter satte Hundene
Med skingrende Vovvov!

Da ønsked sig nok Morten
Igjen i Mark og Skov.

Med Eet blev det saa stille,
Kuns Hundene de peb;
En inderlig Forfærdelse
Borgmesterhjertet greb;
Han saae, hvor de med Jamren
Langs Plankeværket løb,
Og kradsede med Poterne,
Og snusede og krøb.

Bag ved en Himbærhække
Ved Haugens ydre Kant,
Der var det lille Smuthul,
Den snilde Morten fandt.
Der trængte han sig smidig
Imellem Muur og Fjæl; —
Han bad ei om Forlov,
Han sagde ei Farvel!

Han tog tilbeens ad Marken,
Og svandt i Bjerg og Skov;
Der stod nu Magistraten

Langnæset og flau;
Han listed sig forbløffet
Til Lænestolens Skjød,
Og bandte, som en Tydsker,
Og ønsked, han var død. —

Alt Aftensolen tindred
Paa Sankt Agathas Spiir,
De røde Skyer seilede
I Luftens blaae Revier,
Og Lysene blev tændte
Fra Kjelder op til Qvist;
Da mumled Borgemestren:
„Nu kommer Jagten vist.“

Høit Hornet lød fra Dalen,
Saa Fjeldene gav Klang,
Igjennem Gaden toned
Den muntre Jægersang;
Da kom de ud paa Torvet
Bag Raadhusets Fløi,
Ind stimled de i Salen
Med Latter og med Støi.

I Spidsen gik Hr. Panzer
Og smilede ret tryg,
Med Bøssen under Arm
Og Haren paa sin Ryg;
Han stededes for Bordet
Saa straalende, saa stolt;
En guldvirket Pengepung
Han høit i Haanden holdt:

„De tredive Ducater
„Jeg her optælle vil;
„Det var jo Dem det samme,
„Hvem Guldet hørte til?
„En Hare har jeg fanget,
„Den bar det om sin Bug.
„Jeg tog det, thi jeg tænkte:
„Han har derfor ei Brug;

„Thi Haren i sin Stilling
„Ei Penge har Behov,
„Han finder Disk og Dug
„Og Brudeseng i Skov;
„Men jeg — naa, Gud skal loves!
„Det endte ei saa slemt;

„Jeg haaber, Deres Løfte
„De ei vil have glemt?

„De gode Kammerater
„Bare Vidner her i Dag;
„Mit Udstyr og mit Bryllup
„Det bliver Deres Sag;
„Med Bruden skal De dandse
„Den allerførste Vals?“
Da bruste Skarens Latter,
Saa Hundene gav Hals.

Skjøndt arrig i Parykken,
Borgmestren maatte lee,
Da for sit Øie atter
Han Skatten fik at see;
Han vinkede ad Martha,
Tog Panzer ved Haand,
Og knytted for Alverden
Det uløselige Baand.

Stor Fryd der blev at skue
Paa Raadhusets Sal,

ig den rhinske Drue
øn Pokal;
ısikanten førte op
ste Symphonie,
)aren stod paa Bordet; —
ıdsen var forbi.

Doris og Fætter Jean.

Det er en ganske vakker Fyr
Hr. Jean, min yngste Fætter;
Han mig fortæller Eventyr,
Og skriver mig Sonetter;
De klinge ei som Andres Vers,
Der læses og forglemmes,
Hvori man seer, det er kun Skjers,
Saa Lunet reent forstemmes.
Hans Vers — de trænge dybt i Sind
Ja, De kan rigtig troe det,
Jeg lod dem aldrig komme ind,
Hvis Hjertet ei forstod det.
De virke med en Tryllemagt, —
Man veed ei, hvor man har det,
Og Hjertet være maa paa Vagt,
At det er vel forvaret.

Det var en Foraarsdag i Fjor,
Vi gik paa Elskovsstien,
Jeg tog mig for at spørge, hvor
Han lærte Poesien.

„Hør, kjære,“ — jeg med ærbar Tugt
Ham nok tør Kjære kalde,
Han kalder mig saameget Smukt,
Som Rimet nu kan falde, —
„Hør, kjære Jean! fortæl mig dog,
Jeg ikke ret forstaaer det,
Hvordan du bleven er saa klog,
Og hvorfra du dog faaer det?
Thi Oncle staaer i sin Boutik
Med Bismer og med Alen,
Og Tante holder dygtig Skik
I Kjøkken og i Salen;
Men Vers de agte kuns for Tant,
Og Elskov for Sottiser,
Ja, Oncle selv sin Kone fandt
Jo ved Adresaviser?“

„Kom,“ sagde han, „paa denne Bænk
Vi vil en Stund os sætte,

Mens Maanen kaster Sølverstænk
Udover Skov og Slette;
Jeg vil dig med tre, fire Ord
Mysteriet berette, —
Det vil tillige, som jeg troer,
Mit Hjertes Byrde lette:

Da Eros fløi fra Psyches Barm,
Forraadt af sin Veninde,
Og, svømmende med Graad og Harm
Paa Sommerluftens Vinde,
Han høit i stjerneklare Nat
Sig heftig monne svinge,
Da løsned sig en Fjeder brat
Fra Gudens venstre Vinge.
Den sank; og mens den lille Gud
Sin Smertes Flamme svaled,
Den som et hvidligt Stjerneskud
Paa Hellas' Enge daled.
Der af en Græker fundet blev
Det kostelige Stykke,
Og han den første Hymne skrev
Om Kjærlighedens Lykke.
Men — siden er den vandret om

Vel over hele Jorden,
Til London, Ispahan og Rom,
I Syden og i Norden;
Den fandtes hist, hvor Palmen groer
Om Niluskildens Grotte,
Og man har fundet selv dens Spor
Paa Schwabens Ridderslotte;
I Provençalens kjælne Chor,
Ja, ved Vaucluses Kilde,
Og hvor sig Guadalquivir snoer
I Ly af Ranker vilde.
Lyksalig han, som eier den!
Hver Bøn, hver Elskovsklage,
Som skrevet blev med denne Pen,
Blev aldrig viist tilbage.

Man ofte har den eftergjort
Bemalt med broget Farve,
Men ak! det gavner ikke stort,
Hiin Dyd de aldrig arve;
De træffes overalt paa Jord, —
Slig Falskhed aldrig helmer, —
I Kjøbenhavn, saavidt jeg troer,
Hos Jacobsen og Selmer.

Jeg meente, min var denne Skat,
Min Anelse har sagt det,
Skjøndt tidt alt Haab mig har forladt,
Hvorvidt jeg end har bragt det.
Dig offred jeg hver Bøn, hver Sang,
Dog maa jeg tilstaae dette:
Jeg hidtil tvivled hver en Gang,
Om Pennen var den rette!"

„Ifald," jeg svared flux igjen,
„Hver Bøn, hver Elskovsklage,
Man skrev med Gudens tabte Pen,
Ei vises kan tilbage,
Saa trøst dig! — er den rigtig til,
Da kan jeg ikke nægte,
Man maa saa sige, hvad man vil,
Du eier vist den ægte!"

Rosen.

Og hende saae du ikke?
„Hr. Ridder, ak nei!
Hvor kunde mine Blikke
Vel naae saa lang en Vei?
Saa dybt i Grevens Have
Der staaer et Fruerbuur
Med høie Vold og Grave
I den blomstrende Natur;
Der sukker Eders Rosa,
Den spæde, fine Blomme,
Der venter hun med Længsel,
At hendes Trøst skal komme.
Men, hvis I tøve vilde
Et eneste Minut,
Da bliver det for silde
At frelse Eders Glut!
Jeg sneg mig om saalænge,

Til jeg hørte, at der
Man stemte Luthens Strænge
Til hendes Brudefærd;
Trindt Lamper saae jeg hænge
I Kirke, Slot og Krat, —
Man redte Grevens Senge
Alt til hans Brudenat!"

Den unge Ridder spænder
Fra Halsen sine Kjeder,
Sit Sværd fra sine Lænder,
Og skifter sine Klæder;
Han var en vældig Herre,
Bredskuldret, høi og stærk,
Heel lystelig han smiilte
Alt ved sit snilde Værk.
En sneehvid Gartnertrøie
Han bar, med Baand besat,
En høirød Gjord om Livet,
Af blanke Straae en Hat;
Den bar han kun i Haanden,
Og grønne Skoe paa Fod;
En Kurv af Vidievaanden
Paa det stolte Hoved stod.

Den fyldte han med Lilier,
Med Roser og Jasmin,
Med Negliker, Jonchilier
Og broget Balsamin,
Ranunkler og Tazetter,
Og Hyacinthen fiin,
Imellem dem han sætter
Den mørke Rosmarin,

Han gaaer til Grevens Have,
Hvor i blomstrende Natur
Imellem Vold og Grave
Der staaer et Jomfrubuur.
Der spænder Svanen op
Sit duunhvide Seil,
Og seer sin trinde Krop
I det flydende Speil;
Hvor sig i Bølgen skyder
Dens fulde Jomfrubarm,
Der risler den og syder,
Saa øm og elskovsvarm.
Den Paafugl der mon spanke,
En strunk Cavallier
I Rustning, den blanke,

Med prægtige Fjer;
Men Hjernen er saa lille, —
Det hændes vel Fleer,
Der gjerne gjælde vilde
For en stolt Cavallier.
De grønne Myrtehækker
Og Laurens ædle Træ
Mod Himlen høit sig strækker,
Og i det mørke Læ
Sig krydse hundred Gange,
Hvor Najadernes Spøg
Udsender Straaler lange
Høit over Eeg og Bøg.
En broget Tjenerskare
Her driver rundt sit Spil,
Hovmestren tager vare,
At alt gaaer rigtigt til;
Men blandt de travle Svende,
Som strømme ud og ind,
Han lister sig til Hende,
Som fortryllet har hans Sind.

Han kommer snart tilbage,
Og iler let afsted

Fra stolte Marmortage
I Haugens Gange ned;
Han vandrer der saa sikker
Med Kurven paa sin Isse,
Mens rundt omkring han skikker
Sit faste Blik tilvisse.
Orangerosen bøied
Sig fra sin tykke Qvist,
Den skrevet stod i Øiet:
Det er en Søster vist?
Og Aftensolen sendte
Sit Blik paa Kurven; thi
Den tænkte: jeg maa vente,
At see, hvad der er i!

Dog — hvor Tritonen kryster
De fyldige Najader,
Hvor Vandspringstraalen bader
De trinde Marmorbryster,
Hvor stolt Paafuglen spanker
Med sit ynkelige Hviin, —
Der staaer i dybe Tanker
Den unge Greve, fiin.

„Hvo er du?“ — Jeg er Gartner,
Een Blomst jeg dyrker blot! —
„Hvad gjør du her til Tide
I min Hauge, ved mit Slot?“
Ak! jeg har Blomster baaret
I Fruerburet hen!
En Rose har mig saaret,
Den bær jeg bort igjen;
En Rose har mig daaret,
Den Rose er min Lyst,
Den har jeg mig udkaaret
At hvile ved mit Bryst!

Saa hilste han med Hatten,
Heel skjelmsk han paa ham saae,
Og vandred ned i Natten,
Som alt i Dalen laae.

Hr. Greven ham tilsendte
Heel adelige Blikke,
Og rysted med sit Hoved;
Thi han forstod ham ikke.

Men da den flinke Ridder
Var kommet bag det Krat,

Hvor Nattergalen sidder,
Og Stien dreier brat
Om steile Klippestene, —
Der satte han sit Læs
Imellem grønne Grene
Ned i det bløde Græs.

„Kom frem, min Rosenblomme!
Spring ud, min Lilieknop!
Mit Morgenrødt! du komme,
Min Foraarssol! stig op!“

Han drog det hvide Klæde
Fra Kurvens Rand med Hast, —
Der laae den Fine, Spæde
I Slummer, dyb og fast.
Hver Rose havde kysset
Sin Søster, ak! saa øm,
At ganske hun var dysset
I en barnlig Elskovsdrøm.

Den unge Ridder standser
Med Haanden paa sit Bryst,
Ham var, som alle Sandser

Stod paa Himmerigets Kyst; —
Hans Mund et Ord ei mæled,
Han vakled som et Rør,
Det var, som om han dvæled
Ved Salighedens Dør!
Da toned gjennem Dalen
Capellets Klokkeklang,
Da fløited Nattergalen
Sin underfulde Sang;
Det aanded fra hans Hjerte
Den vilde Flamme bort,
Og løste Kamp og Smerte
I en himmelklar Accord.
Hun aabnede sit Øie,
Sødt smiilte det paany, —
Saa svæve fra det Høie
To Duer gjennem Sky!
Ømt mæled hendes Tunge
Hans Navn, hans Navn een Gang;
Ak! Himlens Engle sjunge
Ei sødere en Sang!
Han hende bar ærbødig
Fra Rosenleiet ned,
Hun havde ikke nødig

At rødme stærkt derved;
Han tog med megen Lempe
Jomfruens varme Haand; —
Saa bar den stærke Kjæmpe
Sit bløde Slavebaand.
Ved Stien laae Capellet
Tæt op til Klippens Bryst,
Der risled Kildevældet,
Og Lampen brændte tyst.
Den gamle Præst derinde
Med Messebog i Haand
Forbandt med evigt Baand
Den unge Mand og Qvinde.
Men — som de laae paa Knæ,
Og ydmygt sig mon bøie
For Naadens Palmetræ
Og for Madonnas Øie, —
Og som de skye sig dulgte
Bag Ridderborgens Bue,
Og taus han hende fulgte
Til tyst forborgne Stue; —
Da lød fra Greveborgen
Basunens stærke Sang,
Stolt vilde Greven vandre

Sin søde Kirkegang;
Høit klang den tomme Pralen
Fra fakkelsmykte Slot, —
Men Bryllupped stod i Dalen
Saa tyst og luunt og godt.

Den hellige Jomfrues Ravn.

„Aftensolens Straaler smile,
Lad nu Hornets Toner hvile!
Sæt i Ro kun Jagtens Spyd!
Hisset Borgens Tinder blinke,
Til Banket de lystigt vinke,
Og til Dandsens muntre Fryd!“
Kongen talte; — Jægerskaren
Svinger ind paa Slottets Plads,
Og paa Vogne følge Haren,
Hjorten og den vilde Bas.

Slottet kneised strunkt med Vælde,
Ungdomsstærkt, skjøndt graat af Ælde,
Mellem Mark og Skov og Strand;
Kobberspire, himmelhøie,
Billedstøtter, gyldne Fløie
Speiled sig i salten Vand;

Thi, hvor tvende Bugter strække
Ud i Hav det steile Næs,
Stod det som paa Fløielsdække,
Virket af det friske Græs.

Hestevrinsken, Pidskeknalden,
Hundeglam og Herrers Kalden
Blander sig med Hornets Gjald;
Kjøgemestre iilsomt drage
Op og ned, frem og tilbage
I den høie Riddersal;
Rosenkind og fyrigt Øie
Smiler fra hver Vindveskarm,
Saa bag mangen Jægertrøie
Hæver sig en kjærlig Barm.

Een er taus i denne Brimmel,
Glad han speider hist sin Himmel,
Ændser ei den vilde Lyd,
Thi til tvende Stjerner blanke
Sender han en Elskovstanke,
Støttet til sit lange Spyd;
Medens andre Herrer stande
Samlede i mindre Chor,

Løfte kjækt den stolte Pande,
Mønstre Borgens Blomsterflor.

„Danske Ridder? seer du hende?“
— „Ak ja! hun er let at kjende,
Det er jo den lille Skalk,
Som hos Dronningen er Terne,
Sød hun er som Mandelkjerne,
Sky dog som den vilde Falk;
Hvis din Hu til hende stander,
Troer jeg vist, du styrer feil,
Du paa denne Klippe strander,
Eller stryge maa dit Seil.

Smuk er du, min velske Herre!
Seierstolt, — men her, desværre!
Er din Snildhed nok for seen;
Hun er findig, du er flygtig,
Du er snedig, hun er kløgtig,
Du er fyrig, — hun er reen!“ —
„Ei hvor fyndigt du kan male!“
Loe den velske Ridders Mund,
„Men du skal din Spot betale
„Dyrt mig næste Morgenstund.

„See, der staaer hun, fyldig Armen
„Støtter sig paa Marmorkarmen,
„Heftigt bølger Barmens Hav;
„Skulde dette sorte Øie,
„Disse brede Liliehøie
„Gjemme Kjærlighedens Grav?
„Blikkets Straale fast er stillet
„Paa en Plet i denne Gaard;
„Men vist intet Helgenbilled
„Dette Andagtsoffer faaer.

„Over Kjeldervindvets Bue
„Staaer et Billed af vor Frue,
„Ovenfor den Skjønne boer;
„Frelseren paa Armen svæver,
„Og den Høire blidt det hæver,
„Signende den ganske Jord;
„Naar jeg da mig ind vil snige,
„Bliver det, — den Sag er klar, —
„Mig en naadig Himmelstige,
„Som for Tusinde det var.

„Løft paa denne gyldne Kjede!
„Otte Gange om mit brede

„Bryst den snoer sig som en Orm;
„Den er din, hvis jeg i Morgen
„Ei kan sige: nu er Borgen
„Min, og taget dog ved Storm!
„Er der nogen Eva fundet,
„Som paa Æblet kasted Vrag?
„Dristigt vovet, halv er vundet,
„Morgengraa gier Solskinsdag!"

Rask de iler op i Salen;
Men af Junkrens frække Pralen
Ingen Tøddel faldt til Jord;
Thi en Beilers fine Øre
Selv i Storm og Brag kan høre
Hvert hans Elskov-farligt Ord;
Det var ham, der stod og hældte
Sig til Spydet rolig, fast,
Det var ham, hvis Hjerte gjældte
Pigens ømme Øiekast.

Skjøndt et Skud af ædel Stamme
Hjælper slet ham Blikkets Flamme,
Knyttet Haand og rynket Bryn,
Over Pandens høie Buer

Vredens Sky forgjæves truer,
Ei den vorde tør til Lyn;
Han, som Svend, maa holde Bøilen,
Naar hans Drot vil drage ud,
Strigle Hesten, pudse Tøilen,
Han maa ride Herrebud.

O! hvi tør jeg ei med Landsen
Tugte ham i Vaabendandsen, —
Hvisked Harmen i hans Bryst,
— Skjøndt jeg ofte uforfærdet
Drabeligt har svunget Sværdet
I den hede Kampens Dyst.
Styr dig da, min vrede Villie!
Jeg vil holde Vagt i Nat,
Vogte dig, min rene Lilie!
Skjerme dig, min dyre Skat!

Men et hurtigt Bud ham kalder:
„Inden Natteduggen falder,
Maa du sidde rank tilhest,
Over Land du skal dig skynde
Fem Baroner at forkynde,
Kongen byder dem til Gjæst!“

Stum han nikker, bort han haster,
Og skjøndt han ei Frelse veed,
Først fortvivlet han sig kaster
For Madonnas Fødder ned.

„O, Guds Moder! skyt din Navne,
Kjærligt dine Arme favne
Denne Nat min søde Brud!
En uplettet Reenhedsstjerne,
Lys for hende fra den fjerne
Himmel, hvor du boer hos Gud!
Ei du lader Lilien segne,
Knækket af en grusom Fod,
Ei du lader Rosen blegne, —
Mægtig er du, from og god."

Alle Lamper vare slukte,
Alle trætte Øine lukte,
Hele Borgen død og tyst;
See, da aabnes Dørens Fløie,
Og med dunkelbrune Øie,
Blomster paa sit Haar og Bryst,
Træder ud den skjønne Pige,
Offrer sine Blomster smaa,

Knæler ned, og lader stige
Ziets Stjerne mod det Blaae.

„O, Guds Moder! du, min Navne,
Trygt jeg dine Knæe tør favne,
Kysse ydmygt Kjolens Bræm;
Lad i denne Nat, som stedse,
Himlens stærke Englekredse
Holde Vagt omkring mit Hjem!
Aldrig mig din Trøst du røve,
Vogt mit Hjerte, styrk min Fod,
Aldrig vil jeg dig bedrøve,
Jeg vil være from og god!“

Langsomt atter ind hun træder;
Natten sine Taarer græder
Over tause Skov og Land;
Ned fra Taarnets Vindeltrappe,
Tæt indhyllet i sin Kappe,
Sniger sig den velske Mand;
Listende foran det høie
Billed maaler let og snart
Hans forvovne, frække Øie
Sindig lumsk den steile Fart.

„Nu, Madonna! kan du gavne!
Jeg forelsket dig vil favne,
Stigende med henrykt Sands
Op til Vinduet, hvor den Skjønne
Ømt bag Nattens Slør vil lønne
Kjækhed med sin Jomfrukrands;
Du til Himlen trygt mig bære,
Vær saa naadig, from og god!
Jeg betroer dig her min Ære,
Salighed og Liv og Blod."

Op ad Muren han sig klynger,
Smidigt Benene han slynger
Om Madonnas Liv, og alt
Han vil dristigt hæve Armen
For at gribe Vindueskarmen,
Da han gled, — men ei han faldt;
Kjeden, som hans Skuldre smykked,
Snoer sig, stærk som Hampereb,
Om Madonnas Arm, og Rykket
Føltes som et kraftigt Greb.

Voldsomt Gyldenlænken krænger
Sig om Nakken, og han hænger

Frit paa Støttens strenge Haand;
Al sin sidste Kraft han samler,
Men forgjæves Foden famler
Efter Hjælp; det stærke Baand
Ubarmhjertigt Løkken snører
Om hans Hals; da synker ned
Dødens Haand, og ham tilslører
Nattehimlens Herlighed. —

Og da Svenden kom tilbage,
Vendtes snart til Fryd hans Klage,
Herligt smykket blev hans Liv;
Lønnen for hans tappre Fore
Blev den gyldne Ridderspore,
Og den skjønne Mø hans Viv.
Borgen sank, dens Spor ei findes,
Bonden pløier Bakken jævn,
Kun ved Harpen Sagnet mindes
Om Vorfrues strenge Hævn.

Trœsnit.

Wo sich vier Arme geschließen in ein,
Nie süßre Freude die Sonne überschein;
Da wird gedrucket von zweien Herzen/so nah',
Laub war nie so dünne, deß Statt man funde da.

Christian von Hamle.

Vignet.

Troer ei, at Elskovs Gud kun boer
Blandt Grever og Baroner;
At kun ved Hoffers Dandsechor
Han reiser sine Throner!
Troer ei, han kjøler kun sit Mod
Paa Fyrster og Prindsesser;
Ei stedse for saa kostbart Blod
Han sine Pile hvæsser!
Ei altid spænder han sit Garn
Ved lumske Intriguanter
For adelige Pigebarn
Blandt Oncler og hos Tanter.
Nei han, som vækker stor Allarm

Bag Oberstens Battering,
Han taaler ingen rolig Barm
Bag en gemeen Mundering.
Han rammer Hjertet nok saa vist,
Hvor Pels og Vadmel værne,
Som Brystet under fiin Battist,
Hvor Skjoldet er en Stjerne; —
Og ligegodt den fulde Barm,
Fordulgt i uldne Trøier,
Som den, der svulmer hvid og varm
Bag Tyll og Silketøier.
Han styrker vel den Riddersmand,
Som intet Spær kan rokke,
Han drager ham til Skrankens Rand
Ved Damens blonde Lokke; —
Men Bondens Knøs ved Høstens Tid
For Ridderen ei viger;
Han strider tidt en ædel Strid
For alle smukke Piger.
Den Ene kroer sig stirligt, ømt
I sine gyldne Lænker;
Den Anden spørger uden Skrømt,
Hvad Pigebarnet tænker.

Thi vil jeg flye fra Stadens Muur,
— At sige kun figurlig —
Og male Landets frie Natur,
Thi den er saa naturlig.
Her skrider ingen Hertug frem
Som i de smaa Noveller,
Her har ei Ducs og Grever Hjem,
Prindsesser ikke heller;
Ei Lorden med Camascher paa
Sin Elskovsqval forkynder; —
Nei de, som paa min Scene gaae,
Er jævne, danske Bønder.
Og Scenen, er den ikke smuk?
Ak! under Løvets Bue
Der lyder dog et Elskovssuk
Meer kjønt end i en Stue.
Husk paa, at Nattergalens Hjem
Er mellem Løv og Grene,
Paa Landet svulmer Rosen frem
Og Lilierne de rene;
Violen venligt leger Skjul
Ved Bækkens klare Vove,
Og Solen vælter blank sit Hjul
Høit over tause Skove;

Af Maanens ømme Øiekast
Kan Slettens Pige lære; —
Jo, her staaer Amors Tempel fast,
Hvor kan det andet være?
Han boer i Skov, han boer i Dal,
Han sig i Hytten sniger,
Han flagrer i den mørke Stald,
Og gjækker Bondens Piger.
Jeg saae den lille Gud, min Tro!
Hvor Hyrdehornet klinger,
Der sad han paa en Malkeko,
Og slog med sine Vinger.
Jeg saae ham tidt ved Bryllupsfærd,
Det var saa kjønt at skue;
Han var, som han var hjemme der,
Og klar steeg Faklens Lue.
Naar Jordens Sommerdragt er gjemt,
Han har ved Juledandse
Sin Glæde; thi jeg veed bestemt,
Han knytter mange Krandse.
I Vaarens lysegrønne Lund,
Hvor Bukkar staaer i Klynge,
Han lærer Pigens røde Mund
Et Elskovsqvad at synge;

Den vilde Jæger i sin Skov
Til Sangen jo maa lytte;
Han standser, lader flye sit Rov,
Og vorder selv et Bytte.
Sirenen soler sig paa Steen
Med sine hvide Bryster;
Hun har en Stemme sød og reen,
Med Sang hun sig forlyster;
Imens hun fletter Haarets Guld,
Sig Bølgen sagte vugger,
Thi Elskov, heed og længselfuld,
I hendes Sange sukker.
See, Fiskerpigen roer i Land
Bag Bugtens grønne Banker,
Hun staaer og lytter tyst paa Strand,
Og synker dybt i Tanker;
Hun røres ved det hulde Qvad,
Hun græder, Barmen hæves;
Sin Haand hun rækker ham, der bad
Saa længe og forgjæves!

Af disse Elementer faa
Med Ydmyghedens Stempel
Jeg bygger, — hvis jeg ellers maa, —

En Fløi til Gudens Tempel;
Og i den lille Hal vil jeg
Iblandt saa meget andet
Ophænge Jer et Contrafei
Af Kjærlighed paa Landet.

Hans og Grethe.

„Naar Kukkeren den sover, og Nattergalen slaaer,
„Naar natlige Skygger gjennem Haugegangen gaaer,
„Kom da bag Præstens Lade ved den hældende Piil,
„Der skal du, Hjertensven! see din Elskedes Smiil.

„Saa gaae vi ned ad Syden mellem vilde Roser smaa,
„Og sætte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
„Saa seile vi til Øen, hvor vort Lysthuus er sat,
„Der favnes vi og kysses den hele Sommernat!"

Saa talte hun en Morgen, og ind ad Døren sprang;
Jeg gik til Ploug og Harve; men Dagen var saa lang!
Jeg saae kun hendes Bulle med Sølverlænken paa,
Det røde Stoffesskjørt og de Fødder pene, smaa.

Det hvide Særkeærme høit om den trinde Arm,
Og Silkeklædet hang løst om min Piges Barm;
Det gav jeg hende selv til Markedsgave nys,
Og derfor gav hun mig det første søde Kys.

Da Solen nu var nede, og Kræet bragt i Ro,
Og hele Byen slumred, da stod vi begge to
Bag Præstens store Lade ved den hældende Piil,
Der skued jeg saa henrykt min Elskedes Smiil.

Saa gik vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaa,
Og satte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
Vi landede paa Øen, hvor vort Lysthuus er sat,
Der vilde vi jo kysses den hele Sommernat.

Jeg slyngede min Arm om hendes smække Liv,
Jeg ønskede: Gud give, du var min Ægteviv!
Og mens vi langsomt vandrede henad den grønne Gru
Jeg kyssed hendes Øie, hendes Kind, hendes Mund.

Vi talede saa sagte de søde Elskovsord,
Og stode ofte stille paa den dugfulde Jord;
Men da vi kom til Huset paa Møllebækkens Rand,
Da traadte frem af Busken vor gamle Herremand.

„Jeg hørte fra mit Vindve, at her var Stevnet sat,
„Her vilde I jo kysses den hele Sommernat?
„Hvi vover I alene at gaae i Natten ud?
„Naar eders Engel sover, da vaager Elskovs Gud.

„For unge Hjerter stiller han Nettet trædsk og snild,
„Og dem, han ikke fanger, dem skyder han med Piil;
„Og Pilen, ak! den brænder, den er dyppet i en Gift,
„Og siden efter haanligt kun beleer han sin Bedrift.

„Rynk ei dit Øiebryn, min vakkre Ungersvend!
„Græd ei, du kjønne Pige, alt for dit Hjertes Ven!
„Jeg være vil den Engel, som vækker jer til Liv;
„Vær du min troe Forvalter — og du hans Ægteviv!“

Steffen og Anne.

Lidt udenfor vor By ved det røde Vangeled
Paa den svulmende Banke der boer Steffen Smed;
Saa tæt ved Veien staaer hans Smedie og hans Huus,
Med de blankeste Vindver og med Blomster i Kruus.

Naar Aftensolen slog sit Blik mod Havet ned,
Og vort Kirketaarn og Husene de rødmede derved,
Han hviilte sine Arme paa Dørens grønne Bræt,
Og stued ned i Dalen, og blev dog aldrig træt.

Der boer en vakker Pige; hun hued ham saa vel,
Og ofte med et kjærligt Blik hun frydede hans Sjæl,
Hun rakte ham saa villig den søde Kind og Mund;
Hun vidste, at han elskede af Hjertets dybe Grund.

End havde han ei beilet; da skiftede hun Sind
Saa hurtigt, som paa Havet den bedragelige Vind;
Hun gik ham koldt forbi, og nynnede en Sang,
Som mere hende rørte end Smedens Hammerklang.

Han filede vel Kniven skarp og Saxen saa fiin,
Som nogen Frøken bruger i det spædeste Liin,
Og kunstige Nøgler han smedede med Harm,
Thi ingen kunde aabne den Hjertelskedes Barm.

Naar Sommernatten spredte sin velsignede Duft,
Og Gnisterne fra Essen de foer saa høit i Luft,
Da lytted han heel ofte til den rolige Dal;
Der qviddrede en Stemme, som en kjælen Nattergal.

Han traadte ud af Døren med Tanken fuld af Mord,
Thi til den velske Cither han hørte disse Ord:
„Mig aldrig gaaer af Minde dit Øies søde Smiil,
„Det staaer i Hjertet inde som en brændende Piil."

Vor Skolemesters Frits var kommet hjem til vor By,
Vort Orgel var forstummet, nu synger det paany;
I Kongens Kjøbenhavn har han lært det at slaae,
Mange andre Instrumenter kan han ogsaa lege paa.

Hans Kinder ere blege, og Læggen er saa spæd,
I Dandsen dog han springer saa deiligt afsted;
Den smægtende Tone han strækker saa lang,
Alle Pigerne maae græde, naar de høre hans Sang.

En Morgenstund drog Steffen sin Kjortel af Skriin,
Om Hagen har han bundet det hvideste Liin;
I venstre Øre hænger en Ring saa sølverhvid,
Den bærer han med Glæde fra sin Soldatertid.

Han vandrer ned i Dalen til den lille Bondegaard,
I Portrummet seer han skjøn Anne; hun staaer
Og forer sine Ællinger; den graadige Flok
Ommylrer hende tæt, og faaer dog aldrig nok.

Han sukker saa dybt, og hans Kind bliver varm,
Han presser hendes Haand til sin bankende Barm,
Han rører sine Læber, hun hører knap hans Ord,
Han fæster saa undseelig sit Øie mod Jord.

„Her er jeg, skjøn Anne! du kjender mig saa vel,
Vil du min Hustru være, meer end min halve Sjæl?
Ak, hvis du siger nei! — jeg veed ei, hvor det er fat,
Jeg haver ikke Ro, hverken Dag eller Nat!"

Ei, Steffen Smed! hvad tænker han? det ei saa hurtigt gaar
Alene vil jeg leve endnu en to, tre Aar!
„Du giver mig dit Løfte dog? — med ydmygt Begjær
Jeg gjerne jo vil bie to Aar eller fleer!

Jeg troer, vi kunde leve saa lykkeligt, vi to!
Men du elsker vel en Anden end mig, kan jeg troe?"
Jeg kan jo ikke nægte, — Hr. Organisten, — han —
„I Alt jeg tør mig maale med den usle Spillemand!"

Han synger dog saa yndigt, den nette, unge Mand,
Han huer mig saa meget godt, jeg siger forsand;
Den smægtende Tone han strækker saa lang,
Jeg altid maa græde, naar jeg hører hans Sang.

Han siger, at han aldrig kan glemme mit Smiil,
Det staaer i hans Hjerte, som en brændende Piil;
Om han mener det saa lige, jeg ikke rigtigt veed, —
— Her vendte Smeden Ryggen, og skyndte sig afsted.

Mens han iler til Hjemmet, han snakker med sig selv,
Hans Hjerteblod strømmer som en sydende Elv.
Med knyttede Næver, med fortvivlede Blik,
Med vaklende Fødder til sin Smedie han gik.

Snart iler han, snart standser han de sittrende Knæe,
Og knuger sin Pande mod Ledstolpens Træ;
Og alt som han vandrer, og alt som han staaer,
Hans tabte Lykkes Billede forbi hans Øie gaaer.

„Hvor ofte har vi siddet under blomstrende Træer,
Paa Bænken saa fortroligt, hinanden saa nær!
Hvi lod du mig da favne dit smækkre, trinde Liv,
Mens du ikke vilde være min elskede Viv?"

Den rasende Qval ham gjennem Skov og Marker jog,
Han kom først til sit Huus igjen, da Aftenklokken slog;
Hans Øine ere stive, og bleg er hans Mund,
Han Ølflasken knuser, og sparker til sin Hund.

Af sit Øiebryn han visker den iiskolde Sved,
Men paa de blege Kinder randt ingen Taare ned;
Nu standser han og grunder med et rædsomt Smiil,
Saa render han til Smedien, til Hammer og til Fiil.

Sin Pande han rynker, den ærlige Smed,
Hans Hammer og Ambolt kan mærke, han er vred,
Han filer og hamrer, han bander, sukker, leer; —
De Skolebørn saa bange hen til Smedien seer.

Alt Natten spredte ud sin Kappe saa blaa,
Og vinked alle Stjerner hid at smile derpaa,
Mens Steffen, den lændestærke, saa vildt sin Hammer svang
Da toned op fra Dalen den smigrende Sang.

Den rørte ham ikke, den pusted op et Baal,
Den hærdede hans Hjerte, som Vand hærder Staal;
Men hist i Dalen eensomt de forelskede To
Sødt strømmed hen i Ømhed, og hviskede og loe.

I Haugen ved Gaarden sad skjøn Anne med sin Ven,
De Timer var saa korte; — nu maa han gaae igjen.
Hun fulgte ham til Porten, hvor hun stod med Steffen nys,
Der gav hun ham det første, og ak! det sidste Kys!

Thi, som han sig vil liste forbi Smedien brat,
Der suser ud et Lyn i den stjerneklare Nat!
En glødende Piil i hans Hjerte sidder fast,
Han sank, hans Cither klang, og hans Diestene brast.

Men vanvittigt griinte den fortvivlede Smed,
Saa Svalen over Døren den vaagnede derved:
„Nu aldrig meer med Smerte du skal see hendes Smiil,
„Nu kjøles i dit Hjerte den brændende Piil."

Nu ligger Steffen Smed i Jern paa Vidstrupgaard,
Han bider i sin Lænke, han rusker i sit Haar;
Paa Kirkegaarden hviler Frits i Dødens søde Blund:
Og Anne? — ja, hun sørger vel endnu en lille Stund.

Henrik og Else.

„Nei, nei, min ædle Herre! I troe mig, om I kan:
Sin Henrik ene elsker hun i hele Danmarks Land.
Min Else er saa trofast som den ranke Lilievand,
Der sætter eders Hjerte i en evig Elskovsbrand!"

„Min bolde Svend! i Morgen er der atter en Dag,
Da vil jeg hende prøve og forfare den Sag!"
Saa talte Herren listigt, og saae mod Flisen ned,
De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

Alt Sommerlærken synger over Vordingborg By,
Og Guldgaasen glimter i det klare Morgengry,
Den milde, friske Vind bølger frem gjennem Korn,
I den susende Skov høres Hunde og Horn.

Liden Else sidder luunt ved sin Faders Urtegaard
Med sin flittige Rok, og rundt om Stolen staaer
Pioner, Tulipaner og Buxbom, Krusemynt;
Men Pigen var dog Haugens alsomdeiligste Pynt.

En mørkeblaa Kjortel om de ranke Lemmer laae,
De sneehvide Ærmer til Haandleddet naae;
Og flittig og vims er den lillebitte Fod,
Den dreier Rokkehjulet med trøstigt Mod.

En Kat med sorte Striber bag ved en Solbærhæk
Høit skyder op sin Ryg; ved den tindrende Bæk
Der gaaer den lille Ælling saa guul og rund og reen,
Ret som en Æggeblomme, der nylig har faaet Been.

Paa sin Vinge svømmer Bien, mens Solen er saa varm;
Da hæver hun sit Hoved rask, og skygger med sin Arm;
En Flok af vilde Jægere med buldrende Trav
Sig skynder over Mark, over Grøft, over Grav.

Hver Ridder var saa pyntet, som han vel kunde bedst,
Men smukkest var dog han paa den skimlede Hest;
Han skinnede som Solen i den brogede Flok,
Han standsede sin Ganger, og hun standsede sin Rok.

„Hil sidde du blandt Roser, selv en Rose saa skjøn,
Liden Else, jeg har elsket dig længe i Løn!"
Da neied sig mod Jorden den tugtige Mø,
Af Blussel og Angst var hun nær ved at døe.

„Til dit Hjerte og din Haand jeg beile nu vil,
Disse gode danske Herrer ere Vidne dertil!“
Da rysted hun paa Hovedet med blussende Kind,
Da greb hun til sin Rok og vilde gaae ind.

„Jeg giver dig Forlov at betænke den Sag,
Liden Else, i Morgen er der atter en Dag!“
Det sagde han saa listigt og saae til Pigen ned,
De andre Herrer smidskede saa lønligt derved.

„Med hvide Perler fletter jeg dit guldgule Haar,
Din Fløielskjortel fores med Sobel og Maard,
Jeg binder dyre Stene om din Hals og din Arm,
Jeg spænder fire Heste for din hængende Karm.

Til Harper og til Fløiter under tusind Kerters Glands
Paa kostelige Tillie der træde vi vor Dands;
Ved barske Vintertider i Salen luun og tæt
Vi spille Guldtavl ved Malvasier og Klaret.“

Da reiste hun sit Hoved, slog Lokken fra sin Kind,
Hun smiilte med sit Øie, saa listefuld i Sind.
Hvor gule var de Lokker, som rundt om Panden laae,
Og saa disse Øine, — hvor friske og hvor blaae!

„Jeg er kuns Bondepige, men I en Ridder stolt,
Snart vilde eders Øie kun skue mig koldt;
En Bonde maa det være, en Bonde har jeg kjær; —
Thi hænge I bort eders blanke Herresværd!"

„Velan, jeg hænger gjerne min Dyrendal paa Væg,
Nu vil jeg hvæsse Leens og Plougjernets Ægg."
„Men Kaaben hiin røde jeg aldrig skue vil,
En dygtig Vadmelskofte maa I lægge jer til!"

„Ja Vadmel vil jeg bære, og det røde Fløielsskrud
Paa Herrens høie Altar jeg breder ydmygt ud!"
„Saa skjenker I bort eders ridderlige Hest;
Min Mand skal drive Studen, det passer ham bedst."

„Jeg jager ind i vilden Skov min gode Ganger graa,
Den Hest, som mig har baaret, skal Ingen sidde paa;
Men selv vil jeg langsomt i Plougfuren gaae,
Ifald jeg, liden Else, dit Hjerte kan faae."

„Af eders Borgekjelder I trille hvert et Fad,
Det Øl og Mjød, jeg brygger, gjør ogsaa Hjertet glad!"
„Ja gjerne vil jeg drikke det danske Øl og Mjød,
Saa giver jeg min Sanger den Viinmost saa sød;

Ei lyder Sangen lifligt, naar Halsen er for tør,
Og dygtigt maa den skylles, det har jeg mærket før!"
Det sagde han saa listigt og saae til Sang'ren hen,
De andre Herrer smidskede saa lønligt igjen.

„Jert Herreskjold med Mærker og Billeder besat,
Det sætte I for Knæ, og bryde det brat;
Og ned maa I styrte eders stolte Ridderhuus,
Og lade Plougen vandre over Grundmurens Gruus!"

Da straalte hans Ansigt med Høihed og Ro,
Han mærkede klarligt, hun var sin Kjærest tro:
„Jeg seer, liden Else, du kan dig fra mig snoe,
Thi Skjoldet maa jeg bære, i Huset vil jeg boe!

I Skjoldet springe Løver, og Hjerter staae i Brand!
Hvor kunde jeg vel bryde den dyre Skjolderand?
Thi jeg er Kong Volmer, og Danmark er mit Huus;
Og skulde jeg vel Danmark nedstyrte i Gruus?

Jeg frister dig ei længer, nu kjender jeg din Hu,
Christ give, hver en Ungmø var trofast som du!
Belønne dig — det vil jeg; du har talt mig til Behag,
Guds Fred! Farvel! i Morgen er der atter en Dag!"

Saa kasted han omkring sin urolige Hest,
Bort foer han med sin Skare som en Efteraarsblæst;
Da raslede Løvet under dundrende Hov,
Vildt skingrede Halloh! i den undrende Skov.

Men over Gjerdet svang sig hendes hjertenskjære Ven,
Han ilede med Jubel i Pigens Arme hen;
Med stille Fryd de ginge over Marken til By,
Hvor Guldgaasen glimtede paa Taarnet under Sky.

For alle vakkre Piger paa Danmarks grønne Vang,
Der blive deres Beiler troe, jeg digted denne Sang.
Jeg synger deres Priis, til jeg lægges i min Grav;
Thi dem er der, Gud skee Lov, dog endnu mange af!

Jørgen og Trine.

I græsbegroede Enge, tæt ved Østersøens Bugt,
Der slynger sig den klare Bæk, saa vevert og saa smukt;
Paa dens ene Side hæve sig Eeg og Bøg i Sky,
Paa den anden sig leirer en Kirke og en By.

Hvo vader gjennem Bækken der med stive Støvler paa?
Hans vaiende Kaske sig speiler dybt i Aa?
Det er Jørgen Rytter, en Krigskarl saa rank;
Forsigtig han sig støtter paa Pallasken blank.

Hvo sidder paa hans Arm? — det er hans Trinemoer!
Det er hans lille Pige med de sølvspændte Skoer;
Som paa en kroget Egegreen hun sidder der saa tryg,
Og slaaer sin ene Arm om sin Kjærestes Ryg.

Hun læner paa sin Hofte den pene Malkespand;
Bag de smilende Læber der sad en Perlerand.
Men Svenden? hvorfor sukker han? hvad gaaer ham vel imod?
Nu sætter han jo Pigen ved Bøgetræets Rod.

I Græsset reen han stamper sin klirrende Fod,
Paa Kinderne ham brænder hans røde Hjerteblod:
„Farvel, min lille Trine! jeg maa nu bort i Krig!
„Men bliver du mig ogsaa tro foruden Falsk og Svig?

„Jeg veed det nok, min Fæstemø! du holder lidt af mig;
„Men vor Skovriders Peter dandser altid med dig:
„Det er en vakker Knøs, ja han valser grumme snildt;
„Men takke ham du kunde dog en Smule mindre mildt.

„Hør! øiner du i Stranden fjernt den store Kampesteen?
„Den salte Bølge bruser og slikker den reen;
„Hvis mig min Pige svigter, da redes hist engang
„Min Brudeseng forsanden af Søgræs og Tang!“

Hvad tog han frem af Tasken? En gylden Ring paa Stand!
Den satte han saa venligt paa hendes Guldbrand;
Han trykkede sin Knebelsbart paa hendes søde Mund,
Og vandrede saa bort gjennem tykke Bøgelund.

„Ak! det er tungt at skilles, men sødt at sees igjen!
„Jeg bliver dig vist huld og tro, min kjære, kjære Ven!“
Saa hvisked hun, og satte sig, og malkede i Spand,
Fra begge hendes Øine randt det klare Perlevand.

Det var ved Foraarstide; — men da Høet skulde ind,
Da gik hun med sin Rive, og sang med muntert Sind;
Hver Morgen saae hun Peter, naar han gik i Skoven hen,
Hver Aftenstund hun valsed med den kjønne Jægersvend.

Da Vinteren var kommet, og Kornet sat i Hæs,
Alt Qvæget stod i Huus, og man slagted Lam og Gjæs;
Sad Trine just i Stalden hos sin hjelmede Ko,
Der bad hende Peter om Hjerte og om Tro.

„Ung Peter han eier baade Gaard og Skov og Eng,
„Han rede kan sin Hustru saa blød en Ægteseng; —
„Jeg hører ei fra Jørgen; han staaer sig vel brav, —
„Og Sehested blev mangen god Dannemands Grav!“

Saa tænkte hun i Hjertet og rakte Haanden hen,
Hun kyssede saa blussende den friske Ungersvend.
Da var hun vel glad; men underligt engang
Hendes Fæstensring imellem blev hende for trang.

Alt Vinteren nedsendte sit kolde Svaneduun,
Hver Sø var melkehvid, hver Bøgestamme bruun;
Da var der ogsaa lyst tregange over Ø
For velagte unge Karl og dydsirede Mø.

Clarinetter, Violiner fra Brudehuset klang,
Da de rødgule Aftenskyer alt i Luften hang;
Da skulde Slædefarten over Strandbugten gaae
Til Peters Gaard paa Næsset; der skulde Dandsen staae.

Den første Slæde gjemte den rødmende Brud,
Den elskovsdrukne Brudgom i den anden drog ud;
Saa kom de Gamle, alle med et andet Slags Ruus,
De fore ned til Stranden fra det larmende Huus.

Hver Slæde skinner broget, og Bjælden gjør Musik,
Da stiller sig en Rædsel for det undrende Blik;
Tvert over Veien stormer en Rytter i Galop,
Og Iisbroen knager ved de vældige Hop.

Fra Kasken nedvifter et Svæv af Hestehaar,
Den lange brede Pallask mod venstre Spore slaaer,
Han sidder skarpt i Sadlen, med Næven paa sit Laar;
Men i Brystet til Venstre der bløder dybt et Saar.

I den dæmrende Aften han stirrer som et Liig;
Ak! Bruden dækker Øiet med et hvinende Skrig!
Han vinker blot med Haanden; hendes Kudsk styrter ned,
Og de fnysende Heste over Fladen afsted!

Langt ude hist i Stranden ved den store Kampesteen,
(Den salte Bølge bruser og slikker den reen),
Der Rytteren med Bruden nedsynke Skaren seer;
Man hørte blot et Klageskrig, man saae dem aldrig mee

Hvert Aar, naar Dagen kommer, og Vinden bærer hid,
Da hører man det Jammerhyl i skumle Aftentid;
De Piger hviske ængsteligt paa deres Qvindeviis,
Men liden Dreng om Morgenen faaer af sin Moders [illegible]

Den, som har Visen sjunget, det er en dansk Student,
Og endnu er ham aldrig slig Hjerteqvide hændt;
Han eier ingen Kjæreste; men vælger han sig een,
Mon hun vel ogsaa volder hans Hjerte saadan Meen?

Johan og Lise.

Jeg sad just i vor Hauge med Naalen i min Haand,
Og syede paa min Trøie de røde Silkebaand;
Da kom den unge Greve med Fjedren i sin Hat,
Paa Jægertrøien flunkede hver Knap som en Ducat.

Han støtted sig paa Bøssen, med Smiil paa Mund og Kind:
„Hør, Lise! giv mig noget, som qvæge kan mit Sind!.
„Jeg er saa træt af Jagten; du har det ganske vist!
„Jeg beder dig saalænge, du gier mig det tilsidst!"

Javel, min ædle Herre! jeg svared ikke seen,
Der hænge røde Æbler imellem Løv og Green!
„Nei, Æbler er vel røde; men noget mere rødt
„Er det, som jeg forlanger, og meget mere sødt!"

Naa, vil I, jeg skal hente den sukkersøde Mjød?
Den skinner imod Solen saa liflig og saa rød.
„Nei, det, som jeg forlanger, mig giver bedre Ruus,
„End den, der endnu slumrer paa Bunden af et Kruus."

„Det, som mit Hjerte ønsker, som gjør mig glad og sund,
„Er Kys paa dine Læber og paa din friske Mund;
„Ifald du mig vil unde blot een Gang denne Lyst,
„Saa faaer du denne Kjede, som blinker paa mit Bryst!“

Herr Greven er saa kjøn! men jeg tænkte paa Johan!
Han er dog meget raskere og være vil min Mand!
Jeg sagde: ædle Junker! slet ingen Kys I faaer,
Saa groede paa min Hage jo de krusetsorte Haar.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørreby,
Der lærer mig min Moster at kniple og at sye;
Hvad vilde hun vel sige, den gamle Mutter graa,
Ifald de fæle Skjæggehaar hun paa min Hage saae?

„Du er jo overtroisk, mit vakkre Pigebarn!
„Den, som har lært dig saadant, er et letfærdigt Skarn;
„Jeg faaer da vel at qvæge mig udi den blanke Sø,
„Men ræk mig dog nu Haanden til et kjærligt Adieu!“

Jeg rakte ham vel Haanden, men tænkte paa Johan,
Og da han saa var borte, jeg steeg paa Gjerdets Rand;
Hist meiede han Hvede; men hurtigt paa mit Vink
Han kastede sin Lee, og kom springende saa flink.

Imorgen efter Prædiken jeg gaaer til Nørreby,
Der lærer mig min Moster at kniple og at sye:
Min sødeste Johan, hvis du vil med mig gaae,
To Kys eller trende dem skal du gjerne faae.

Lad andre ramme Skiven, og lad Keglerne i Ro,
Saa bliver du ogsaa borte fra den slemme, slemme Kro!
Min Moster skal dig skjenke baade gammelt Øl og Viin;
Hun veed, at du vil være Allerkjæresten min!

„Ja, Lise! jeg vil følge dig — alt i vort hele Liv,
„Og jeg skal aldrig spille meer, naar du først er min Viv!
„Saa drikker jeg ei Brændeviin; da er din søde Mund
„Den Himlens Mannakrukke jo, som gjør mig stærk og sund.“ —

Den næste Middag stod jeg da, og ventede min Ven,
Hvor Huulveien slynger sig imellem Buske hen;
Natregnens Skyer hang i Luften mild og luun,
Paa Gadekjæret vipped knap det fine Gaasedunn.

Da sprang den grønne Junker frem af grønne Krat og Siv,
Og slog sine Arme om min Hals, om mit Liv;
Jeg kjæmpede mig træt med min Haand mod hans Bryst,
Da hørte jeg fra Bakken min Kjærestes Røst.

„Hei! holdt! holde Greve! Nu gaaer I nok for vidt!
„I jager efter Kys! ja men dette Kys er mit!
„Jeg er hendes Kjæreste, og Tøsen er min Brud;
„Gjem kun eders Lærkespid, og pak jer saa med Gud!"

Hvad drog han ud af Skeden? eja! sin blanke Kniv!
Den havde han vist stukket i min Kjærestes Liv,
Hvis ikke den Stærke havde grebet den med Magt,
Og den hele, pene Junker i Mergelgraven lagt.

Jeg græd med mine Øine, men jeg loe med min Mund;
Thi Greven blev saa pyntet i Mergelgravens Bund:
Den ene Side grøn og blank som Vaaren var at see,
Den anden var saa hvid, som den klare Vintersnee.

Da hørte vi en Rumlen gjennem Huulveien gaae,
De fire gule Hingster og den lukte Vogn vi saae;
Den bar den gamle Greve, den bragte os vor Trøst;
Ud steeg han af Karossen med Stjernen paa sit Bryst.

„En lille Fugl har sjunget mig den hele Storm og Strid,
„Jeg vil bortjage Skyen, saa vil Himlen vorde blid;
„Men straffes skal I alle, og derfor hid jeg kom!"
Da stode vi saa ængsteligt, og ventede vor Dom.

„Min hvidgrønne Junker skal forvises Slot og Land,
„Han føre skal de Ryttere, vel femhundred Mand
„Under Marlboroughs Fane; ved Cartovernes Spil
„Han skal vise de Franske, hvad Dansken duer til!

„Johan skal straffes skarpest, og i evigt Fængsel gaae,
„I Ægtestandens Lænker vi flux ham smedde maae,
„Og Lise skal ham holde fast, i Fangenskab saa haardt,
„At han hverken gaaer paa Jagt efter Kys eller Kaart!"

Saa talte han, og tog min Haand, og klappede min Kind,
Saa steeg han med sin Søn i Karethen atter ind;
Johan og jeg gik Arm i Arm tilbage til vor By,
Jeg glemte reent af Glæde at kniple og at sye.

Om Aftenen ved Kroen flink de Sølvtrompeter sang,
Og oppe fra det høie Slot man hørte Atterklang;
Foran sin raske Rytterflok den kjønne Junker drog
Forbi mit Vindve, trued, men dog mildt til Hatten tog.

Nu gaaer Johan i Mark og Vang, og passer Kræ og Korn,
Og frygter hverken Junkerens Jagt eller Horn;
Jeg sidder alt og syer paa de Buggepuder smaa,
Og nynner denne Vise til; — den er kun saa som saa!

Christen og Lene.

I Kroen er der lystigt med Spil og med Sang,
Og Tappen den driver, og Flasken giver Klang;
Mens Liremanden spiller, og over sin Hals,
Faaer Kruset omkring Bordet sin rolige Vals.

Ved Bilæggerovnen med det store Messingfad,
Der sidder Peter Hald ved Brændeviin og Mad;
Hans Nabo, Rasmus Stub, udpuster sin Tobak,
Slaaer Armene paa Kors, og hører paa hans Snak.

„Du troer, at lille Lene hun er mit eget Barn?
Ja Tøsen har mit Hjerte ret fanget i sit Garn!
Jeg elsker hende næsten som mit eget Kjød og Blod,
Især fordi mit første Barn saa tidligt mig forlod.

For atten Aar siden, da den Lille hun var død,
Da var jeg saa bedrøvet; for at glemme min Nød
Saa sleed jeg baade Nat og Dag, saa det var en Gru;
Da hændte mig just det, jeg vil fortælle nu.

Jeg var just gaaet ud i Trolbestue-Skov,
At hugge mig en Aas til den engelske Ploug; —
Den skulde staae og tørres, — jeg havde bjerget Hø,
Og af Sorg og Mathed jeg var færdig at døe.

Jeg sov nu, som jeg pleier efter Arbeide, drøit,
Da hørte jeg en Stemme, som kaldte mig høit;
Dog drømmende jeg hørte, og vaagende jeg sov,
Det susede for Øret som om Natten i en Skov.

Men Stemmen raabte: „Peter Hald! før Solen skrider frem,
Stat op, træk Trøien paa, forlad dit lune Hjem!
Ved Trolbestuens hule Eeg der finder du en Skat,
Lyksalig, hvis du lyder mit Varsel i Nat.“

Nu hørte Stemmen op, og jeg vaagnede brat,
Da vidste jeg slet ikke, hvordan det var fat.
Fast hoppede mit Hjerte af Angest i mit Liv,
Og Lysten sagde: gaa! men Frygten sagde: bliv!

Jeg reiste mig fra Maren, hun slumrede trygt,
Jeg lænede vor Gadedør, og lyttede med Frygt;
Natten var saa luun, og det lynede i Vest,
Og ned ad Præstens Gyde hørtes Trampen af en Hest.

Jeg kløede mig bag Øret og grundede lidt,
Jeg tog til mine Buxer, men betænkte mig tidt;
Snart var jeg curassig; men, naar kuns Uglen skreeg,
Saa vilde jeg slet ikke gaae til Troldestuens Eeg.

Men da jeg fik min Trøie paa og Øxen i min Arm,
Da blev mig vor Stue for lummer og for varm;
Jeg listede mig bort, og tænkte som saa:
Du kan jo vende om, hvis du ikke tør gaae.

Imens jeg gik den lange Vei norden om Sø,
Jeg Skovfogdens Hunde hørte langt borte gjøe;
Paa den store Tørvemose jeg kyste Viben op,
Den kolde Nattegysen foer gjennem min Krop.

Nu Klokken slog to paa Taarnet i vor By,
Og Hanerne galede, mens Dagen vilde grye,
Jeg gik kun jævnt, og snart blev det i Østen lyst,
I Skoven var det endnu heel dunkelt og tyst.

Men da jeg kom til Pladsen om det hule Egetræ,
Jeg saae et deiligt Pigebarn; hun laae paa sine Knæe
I røde Silkeklæder med et Belte om sit Liv,
I Hatten var der Fjedre saa høie vel som Siv.

Hendes Ansigt var saa nydeligt med Rødt og med Hvidt,
Med fine Liin den hede Graad hun tørrede tidt;
Hun laae henslængt i den grønne, bløde Eng,
Og kyssede med Suk et Barn udi en lille Seng.

Hun trykkede mod Barmen den hvide Kurvebast;
Ved Ellestubben stod hendes Fole bunden fast.
Kridhvid den var, med broderet Schabrak,
I Morgenluft den vrinskede, og slog med sin Nak.

Knap fik hun mig i Sigte, før hun flygted som en Vind,
Hun pegede paa Kurven med Taarer paa sin Kind.
Hun svang sig som en Svale let paa Gangeren høi,
Og traved gjennem Skov, saa de gule Lokker fløi.

Jeg nikkede til hende vel, men talte ei et Ord,
Saa gik jeg hen til Kurven; der laae det lille Noer,
Indsvøbt i fine Klæder med en Seddel paa sit Bryst,
Af Barnets brune Øine jeg havde ret min Lyst.

„Tag mig, du gode Bonde! — Helene er mit Navn,
Min Moder har udstødt mig for evigt af sin Favn.
Lad mig din Datter være i din lille Piges Sted,
Og tredive Ducater dem faaer du aarligt med.“

Mit Hjerte er ei bygt af Jern og Marmorsteen;
Jeg Øxen tog, og huggede en dygtig Hasselgreen,
Den stak jeg gjennem Hankene, bar Pigen til vor Moer,
Og hun blev vor Datter, blev smuk og blev stor.

See, det var Aaret før, ved den store Revue,
Da de mange Regimenter laae rundt omkring vor By;
Paa Gaarden var der Damer og Herrer i en Flok, —
Den unge General — du forstaaer mig jo nok?

Jeg trænger nu til Hjælp! jeg er gammel, dov og tung;
Men din Christen derhjemme han er lystig og ung,
Lad os gifte ham med Lene — han har jo tjent ud, —
Hun bliver Byens rigeste og smukkeste Brud!"

Her endte Peter Hald sin lange Passiar,
Imedens Rasmus Stub sig skaber som en Nar;
Han rykker i sin Hue, han smidsker bag sit Kruus,
Gnider Daasen med sin Albue, og tager sig lidt Snuus.

„Jeg var ogsaa gaaet ud for en Time eller to
I Troldestue-Skov at vande Hest og Ko;
Bøgen var saa lysegrøn, saa frisk efter Regn,
Og lifligen duftede de blomstrende Hegn.

Men som jeg nu søger efter noget af mit Kræ,
Saa seer jeg gjennem Krattet ved det hule Egetræ
Min Christen med et Pigebarn i heftig Snak at staae;
Jeg kjendte hende ikke, hun havde Solhat paa.

Fra det han var i Frankrig, er det Fanden til Knægt;
Han kan snakke for Pigerne med Fynd og med Vægt.
Hun stillede sin Rive mod den svære Egekrop,
Og brød en lille Green, som nyligt var skudt op.

Mod Jorden slog hun Øiet med undseeligt, stille Sind;
Han kigede saa skjelmsk under Solklædet ind,
Og snakkede saa ivrigt; men jeg hørte ei hans Ord,
Som Avnerne fra Skovlen de fra hans Læber foer.

Han vendte sig, og snoede sig, og krammede sin Hat,
Hun plukkede Qvisten, som hun havde faaet fat,
Og trippede med Foden, som Takten til en Dands,
Og dreiede paa Armen en broget Malkekrands.

Nu slog han sig for Brystet, nu fægted han med Arm,
Nu tørred han af Kinden en Taare saa varm; —
Saa gav hun ham da Haanden; — han greb den med Hast,
Slog begge sine Arme om Pigebarnet fast.

Han var vel hidsig først; men nu fik Tøsen Liv,
Hun syntes nok, at det var en artig Tidsfordriv!
Hun gav hans røde Kinder saa mange bløde Klap,
Lagde Haanden bag hans Nakke, og kyssede om Kap.

Men da de skulle kysses, var hans Hoved for stort,
Han skjød hendes Solhat fra Ansigtet bort;
Bagaf den faldt i Græsset; — hvad saae jeg saa der?
Det var jo din Lene, som var hans Hjertenskjær!

Det vilde jeg fortælle dig; — jeg fløi som en Fjer,
Og traf dig da i Kroen, — og nu sidde vi her!" —
Rask slog de Haand i Haand, et ret mandhaftigt Tag,
Som paa en Lo om Vintren et vældigt Pleielslag.

„Til Mikkelsdag med Klang og Spil skal deres Bryllup staa,
Og Suul og Øl og Brændeviin jeg sparer ikke paa!
Mit Storstuegulv er af Flensborgersteen,
Hei, hei, hvor vi skal røre vore gamle, stive Been!"

„Af mig skal de hver faae en opredet Seng!"
„Af mig de femten Lam, som græsse i min Eng,
En Qvie fra ifjor og den blakkede Ko!"
„Otte Grise af mig, en Galt og en So!"

„Jeg gier et Par Heste!“ — „Og jeg gier en Vogn,
Nyhugget, malet, som ingen i vort Sogn!“
„Og begge to vi bygge dem af Ny et Alhuus op!“
„Nei, nei! Peter Hald, lad os nu sige stop!“

Svend og Inger.

Dybt nede mellem Bankerne retsom i en Tragt,
Hvor tykke Bøgetræer ere Bankernes Pragt,
Der slynger sig en Skovvei, der risler en Bæk,
Der Vandmøllen skjuler sig bag ved sin Haugehæk.

I Sommernattens Stilhed den kneisende Raa
Hendandser over Høien saa let paa sin Taa.
Smaafuglene de hviske, — selv veed de ikke hvad,
Og Dugdraaben lister sig fra Blad og til Blad.

Veemodigt Maanens Øie paa den fjerne Kirke seer,
Den speiler sig i Bækken og rødmer og leer;
Men i Møllerens Stue, der boer den klare Dag,
Der klinge Violiner og Paukens dumpe Slag.

Der skingrer lystig Latter, der trampes flinkt en Dands,
Mens ud af Vinduet straaler den natlige Glands,
Der farver Æblestammen og Ferskengrenen rød,
Og taber saa sin Straale i Buegangens Skjød.

Men dybt i Æblehaugen i den lønligste Vraa
Et Lindetræ sin duftende Skjerm mon udslaae,
Og under Træet strækker sig af Mos en venlig Bænk,
Did sniger sig kun sjelden en Stjernes Sølverstænk.

Paa bløde Bænk der sidde forelskede To,
Og begge ere blussende og friske og troe;
De snakke tyst og hemmeligt om Kys og Kjærlighed,
Og Bækken hist bag Hegnet den snakker ogsaa med.

Da rasler det i Busken, og i Maaneskinnet blank
Fremtræder der en Herre saa stolt og saa rank;
Han glatter med sin Haand sine lange, gule Haar,
Og taler til sin Tjener, som ved hans Side staaer.

„Hvad tænker hun den trodsige, den lille Møllertøs?
„Troer hun, at jeg vil vige for den plumpe Bondeknøs?
„Jeg synger til min Cithar, men hun leer mig kuns ud,
„Jeg trygler om et Kys, men hun svarer: jeg er Brud!

„Af Silke er min Kofte med Fløiel og Hermelin,
„Strunk Strudsfjedren vaier paa Baretten fiin;
„Min Ganger kan jeg styre, han vrinsker høit i Sky,
„Han bærer mig saa stolt over Land, gjennem By.

„Og Landets bedste Qvinde, saa rødmende og smuk
„Med blyssomme Øine har bønhørt mit Suk;
„Ja, hver en skjøn Jomfru hun ønsker jo ved sig,
„Gud give, Kay Lykke vilde beile til mig.

„Din List har mig hjulpet saa mangen god Gang;
„Til Sværd kan man gribe, gjør Manden Veien trang;
„Men Qvinden kan jo baare det allerbedste Sværd,
„Thi maae vi Listen bruge i denne Qvindefærd.

„Drik Mølleren fuld af hans eget fulde Kruus,
„Og bær mig saa som Hvede i en Sæk til hans Huus;
„Da skjenker mig vel Natten saa mørk og saa stil,
„Hvad Dagen den lyse hverken kan eller vil."

Flux ile de afsted; — men Svend i sin Vraa
Leer lystigt med sin Mø ad det, de hørte og saae;
Han trykker hendes Haand, han kysser hendes Mund,
Og hvisker et Par Ord, før han iler ud af Lund.

„Han husker ei, den Qvindekarl, sit eget Harefind;
„Da Svenskekongens Slæde foer over Sjælland ind,
„Da manglede hans Ryttere, selv fjæled han sig tryg,
„Han vilde heller varme bag Ovnen sin Ryg.

„Imens vi andre strede for Land og for Mø,
„Og Kong Fredrik i sin Rede langt heller vilde døe,
„Sit smukke glatte Ansigt han sparede paa;
„Nu skal han, søde Inger! en Lectie faae.

„Du er min egen lille, min huldeste Mø,
„Jeg saae ei nogen kjønnere paa Land eller Sø!
„Og hvis du troer, „jeg spadser," og „er ei rigtig klog,"
„Saa see kuns i det lille Speil bag i din Spændebog." —

I Møllerens Huus er der Taushed og Ro,
Og Bøhmerne er gangne til Byens store Kro;
Men Inger gaaer og sysler saa tankefuld i Sind,
Og Møllerkonen sidder og nynner ved sit Spind.

Hun nikker alt imellem, men retter flux sin Ryg,
Naar Lyset formørkes af en brændende Myg;
Men Pudelhunden strækker sin kulsorte Lab,
Han gaber høit og snorker med Mølleren om Kap.

Liden Inger hun er munter, hun rydder op i Hast,
Hun sætter Almanakken i Speilrammen fast,
Hun vander Krusemynten, afstøver Vindvets Karm
Og titter ud af Ruden, støttet paa sin Arm.

Saa seer hun paa sin Moder med fiffige Blik,
(De mørkeblaae Øine have altid den Skik),
Nu leger hun med Katten, og nynner med sin Moer,
Og snakker lidt med Hunden, som sover under Bord.

Hun pusler ved sin Seng, den skinner som en Snee,
Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
Ind træder Lykkes Tjener, og hilser med sin Hat:
„Og vil I laane Huus til min Sæk her i Nat?"

Den gamle Mutter tager af Næsen sine Glas:
„I kommer her om Natten just ikke ret tilpas!
„Men sæt den kun ved Enden af min Datters Sengeskjæl!"
Han sætter den og gaaer med Guds Fred og Farvel.

Sig Pigebarnet næppe kan bare for at lee, —
Da banker det paa Mølledøren, — een, to, tre!
Den gamle Hans fra Kroen han træder ind i Huus:
„Jeg veed ei, hvor jeg gjemme skal min Sæk her for Muus."

„Jeg proppet har i Sækken noget grumme meget Rart,
Og vogter I det vel, kan I hver faae sin Part!"
— „Ja, sæt den hen ved Sengen, hvor den anden Pose staaer."
Han sætter den og smidsker, og bort fra Møllen gaaer. —

Alt Møllerkonen sover ved Siden af sin Mand,
Mens Inger tænder Lys ved Kjøkkenarnens Brand;
I Stuen er der stille, kuns Rottens travle Tand,
Og Uhrets Perpendikkel saa grant man høre kan.

Da reiser sig den ene Sæk, og strækker sig ud,
Den bliver til en Herremand, saa rank og saa prud;
Den anden fanger ogsaa Liv, den er ei heller seen,
Den bliver til en Bondekarl med stærke Arm og Been.

Een lister sig til Venstre, til Høire famler Een,
Hiin tramper Kattens Hale, og denne Hundens Been;
Mens grueligt de hyle som Nattens fæle Aand,
Ind træder liden Inger med Lampen i sin Haand.

Flux Svend i Krogen griber et vældigt Kosteskaft:
„Lad see, min vakkre Oberst! om I har Mod og Kraft!“
Men Herren vover ei at komme Bonden nær,
Han mindes ei at drage det blanke Staal fra Lær.

Han skjælver og han bæver den fine Cavallier,
Og trods den røde Sminke den blege Frygt man seer.
„Troer I endnu, hver Danmø af Hjertet ønsker sig,
„Gud give dog, Kay Lykke vilde beile til mig?“

Møllerkonen laae saa dybt i Angestens Sved,
Og Katten stirred roligt fra Sengetoppen ned;
Men Mølleren i Sengen overende sad og saae
Saa strunk som et Spøgelse med Nathue paa.

Kay Lykke staaer stille, han mæler ei et Ord,
En ringlende Pengepung han slænger hen paa Bord.
Da luer Bondens Øine, hans Kind bliver varm:
„Nu burde I med Rette følt Svend Poulsøns Arm!

„Mig har Kong Fredrik givet baade Gaard og Skov og Jo
„Han har husvalt mit Hjerte med milde Kongeord,
„Fordi jeg streed mod Svensken med List og med Magt;
„Paa eders Løsepenge jeg kaster stor Foragt!“

Alt hæver han sin Arm til det vældigste Drag,
Da høres der paa Døren saa ængstelige Slag;
Ind farer Junkrens Tjener, saa bleeg som et Liig,
Og kalder paa sin Herre med Graad og med Skrig.

Han rækker ham en Æske, han giver ham et Brev,
Saa silkehvidt Papir som Haanden, der det skrev;
Han aabner det med Bæven, paa Bænken synker ned;
Hans Øine tindre begge, ret næsten som han græd.

Asbjørn og Thora.

Høstsolen blinker lislig, frisk blæser Østenvind,
I Ulvesund en Snekke stolt og herlig stryger ind,
Med broget Skjold i Masten, med gyldne Fløi paa Top
Den skyder gjennem Bølgeskum sin stærke, slanke Krop.

Hvor Kulsbjerget hæver sin grønne Spids i Sky,
Mens Foden sig gjemmer luunt i Skovkrandsens Ly,
Hvor Bølgen slaaer mod Klinten, og Bækken gaaer deri,
Den giver op sit Seil, og lægger roligt bi.

Den Viking staaer paa Toft og skuer ind mod Land,
Han kneiser med sit Hoved, den vældige Mand;
Hans Øie luer venligt, men kraftig er hans Færd,
Op skyder han sin brede Hat, og støtter sig paa Sværd.

„Langt oppe hist i Skoven der staaer et Bondehuus,
„Af Bøge rundt beskjermet mod Vinterstormens Suus,
„Og Bondens rige Lader bag Toppen kan I see;
„Den Mand vil jeg nu gjæste to Dage eller tre.

„I Kasten ligger Øl og Mjød og røget Flesk og Kjød,
„Og gjæster I en Bonde, betal ham for hans Brød;
„Men den, som røver Kid og Lam, skal snart i Helheim boe,
„Ved Thor! det sværger Asbjørn, og ham kan I troe!"

Søgutterne forstaae ham, de løfte deres Hat,
Saa bliver han i Jollen flux til grønne Strandbred sat;
Den milde Sommervind omkring hans Kinder slaaer,
Han aander Skovens friske Luft, og op ad Banken gaaer.

Glad hører han paa Fuglene, de synge dog saa dansk,
Saalænge har han hørt dem at qviddre velsk og fransk!
Mens Odins Øie luer mellem Bøgenes Top,
Han trænger gjennem Krattet og jager Haren op.

Han hører Hunden glamme, og snarligt han staaer
Med bankende Hjerte ved Bondens Urtegaard,
Der leirer sig om Huset med Hække rundtomkring,
Og ender sig ved Høien, hvor Bækken gjør et Sving.

Hvi banker da hans Hjerte? Ak! han seer sin Fæstemø,
Den fuldeste Rosenblomst paa hele Sjællands Ø;
Alt fra den spæde Alder var Thora ham bestemt,
Sex Aar han drog i Leding; hvis hun ham nu har glemt

Der staaer hun nu i Haugen, som den rankeste Vaand,
Og strækker mellem Grenene den flittige Haand,
Hun hæver sig paa Taaen, og plukker Æbler ned,
Og lægger dem i Kurven af det hvide Pileved.

Med fine trinde Fingre hun reder Træets Blad
Af de guldgule Lokker, og skiller dem ad;
Da seer hun Ungersvenden, som tiger skjult derind,
Da isner hendes Hjerte, da blegner hendes Kind.

„Hist lurer jo en Viking bag Pilehækkens Væg,
„Saa rank som et Straa og saa stærk som en Eeg,
„Ved høire Hofte Øxen med Sølverblomst indlagt,
„Det brede blanke Sværd ved den venstre holder Vagt.

„Hvor mon han vel har røvet den gyldenblanke Ring,
„Som slynger sig om Armen med Bugter og med Sving?
„Og Hornet af Sølv? — Men hvor vil jeg dog hen?
„Det er jo Asbjørn Bonde, min høitelskede Svend!

„For sex Aar siden vi leged her i Eng,
„Af Mod han var en Kjæmpe, af Alder kun en Dreng;
„Nu er han sex Aar smukkere! Eia! hvor er han smuk!
„Ih! Freia mig bevare! mon han hørte det Suk?

„Men at skræmme mig saaledes! naa! bi du mig kun!"
Med Fingren lagt paa Kinden hun grunded en Stund,
Saa iled hun til Laagen, og lukkede den op,
Og vinkede ad Manden over Hasselbuskens Top.

„Hvis ei du er en Viking med vildt og blodigt Sind,
„Saa træd igjennem Haugen med mig i Hallen ind;
„Min Fader er til Skovs; men det er Skik i hans Huus,
„At hver en Vandringsmand skal lædskes af hans Kruus."

Hun førte ham i Stuen, lagde Hyndet paa Bænk,
Og rakte ham i Hornet den første Velkomstskjenk;
Hun bredte Dug paa Enden af det lange Egebord,
Og satte Fadet frem med Skinken trind og stor.

Saa sysled hun omkring ham; men han saa stille sad,
Og rørte ikke Haanden til Drik eller Mad.
Hans Øie hende fulgte, ihvor hun monne gaae,
En brændende Længsel udi hans Blikke laae.

„Men see, du vil ei smage hverken Suul eller Brød,
„Saa spiis af denne Frugt, du kan troe, den er sød!
„Og vil du ei dette, saa fortæl mig da,
„Hvor gaaer vel din Vei? og hvor kommer du fra?"

„Saa vidt om alle Lande jeg paa Bølgerne drog,
„Hist hviler sig min Snekke fra det vildsomme Tog.
„Med Kong Regner har jeg vovet i Frankland en Dyst,
„Og mine Sværd har blinket paa Grækenlands Kyst.

„Nu vil jeg Plougen tømre i min rolige Bo,
„Hvor Bøgene værne, og hvor Axene groe;
„I Høsten vil jeg bede i Skov den vilde So,
„Om Vintren vil jeg tømme mit Mjødhorn i Ro.

„En trofast Ven mig fulgte paa Havets stærke Flod,
„Han fulgte mig, ihvor jeg saa gik eller stod;
„Han hedder Asbjørn Bonde, og han sendte mig afsted
„At bringe dig god Hilsen, — og Smykker har jeg med!"

Han sagde det saa hurtigt, og drog saa et Suk,
Og tømte saa et Mjødhorn med vældige Sluk;
Men Pigebarnet rødmede, hun smilede, hun loe,
Og bukkede sig hastigt, og spændte sine Skoe.

„Ak! ja jeg kan nok huske ham, vi legede i Eng
„For sex Aar siden, da han endnu var en Dreng;
„Nu kjendte jeg ham ikke, det troer jeg bestemt,
„Og mig har han vist ogsaa for længe siden glemt!"

„Nei, friskt dit Minde leved i hans Hjerte overalt,
„I den fredelige Bugt, og hvor Slyngeregnen faldt,
„I duftende Lunde, blandt Roser og Jasmin,
„I Kamp, naar Sværd opstemte de frygtelige Hviin.

„Saa tidt har Freia hørt hans forelskede Ord,
„Dit Navn han ofte satte mellem Odin og Thor,
„Hans Troskab er saa grøn, som Bøgetræet hist,
„Og aldrig vil den visne, det kan du troe forvist;

„Vel mangen faver Qvinde ham sendte søde Blik,
„Men aldrig ham beruste den stærke Luedrik;
„I Myklegaard de vrimle, som Foreller i en Aa,
„Men aldrig fik de Ungersvendens Hjerte til at slaae.

„De ere slanke Svaner med krumme Ørnenæb,
„Gazellens frække Øie, Paafuglens stolte Slæb;
„Ei Morlandets bruunrøde Rose blev ham kjær,
„Kun du, hans danske Lilie med Morgenrødens Skjær!"

Med søde Smiil paa Læben hun hørte hvert hans Ord,
Og lænede den hvide Arm paa mørke Egebord.
Hun sagde: „Ak, nu hører jeg, du er da vist en Skjald?
„Du øver dine Kunster, og følger Brages Kald!

„Hvad du har sagt om Asbjørn, det er jo grumme smukt,
„Men i mit Hjerte bærer det dog ingen liflig Frugt.
„Hvi reiste han saa vide bort, mens jeg end var et Barn?
„Ak, nu har Freia fanget mig udi et andet Garn."

Det sagde hun med Liste; — men bleeg som en Væg,
Han strøg sig barsk med Haanden om det krusede Skjæg,
Og reiste sig fra Bænken, og tog til sin Hat,
Ned ad den lange Halle han skyndte sig brat.

Da hørte han, „Ak! Asbjørn!" fra hendes Læber lød,
Ham foer gjennem Hjertet en Glædesfittren sød,
Som naar en kjølig Luftning i stille Sommernat
Heel pludseligt hensvæver i det gysende Krat.

Han vendte sit Hoved, han læste hendes Blik,
Der laae en reen Forklaring, han ingen anden fik;
De favnedes saa kjærligt, de trykked Mund paa Mund,
Saa tæt som Tvillingmuslingen paa Havets tause Bund.

Den gamle Thorkil feired saa stolt en Bryllupsfest,
Og alle Asbjørns Gutter de vare med til Gjæst;
Heel lystig Leeg blev drevet med Dands og med Sang,
Mjødhornet stod ei stille, mens Harperne klang.

Den tredie Dag til Stranden gik det hele Bryllupstog,
Hvor Snekken utaalmodig laae i Bølgerne, og slog;
Med rige Skjenk og Gave blev Ruffet fyldt paa Stand,
Sidst førte man den bedste Skat ud fra den grønne Strand.

Høstsolen blinker lifligt paa Himmelspeilet klart,
Da bugne sig de hvide Seil, og Snekken tager Fart;
Hvem fører Vestenvinden vel af Ulvesundet ud?
Ak! det er Asbjørn Bonde og Thora, hans Brud!

Martin og Marie.

Min Søn! seer du ei Søen? den vælter Bølgen sort,
Og stænker Skum paa Bredden, — du maa ei ride bort!
Hør Stormen, hvor den tuder i min Skorsteen fælt,
Den hvide Maage skriger under Skyens lave Telt!

„Lad Natten kuns iføre sin Kappe tung og sort,
„Kjær Moder! ak, kjær Moder! jeg maa dog ride bort;
„Jeg gyser ei for Regnen, ei for den vilde Sø,
„Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!"

Min Søn! hun er vist ikke saa syg, som du vil troe;
Men husk den tydske Rytter, som du tugted i vor Kro!
Han svoer en rædsom Eed; jeg frygter, vist engang —
Hør! nu ringer det i Klosteret bag Skov til Vespersang!

„Lad tydske Kunz blot prale saa meget, som han vil,
„Thi jeg har gode Næver, han er mig kun et Spil!
„Med Junker Slenz i Ditmarsk fik han jo ogsaa Klø, —
„Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!"

Min Søn! du husker ei, du skal ride forbi,
Hvor Galgen skummelt kneiser med Vildttyven i;
Han hænger der og stirrer med Panden sorteblaa,
Det gyser i mit Hjerte, naar jeg tænker derpaa!

„Den stakkels Jochum Trane! det var kun for en Hjort!
„Den slog han i sin Hauge, saa slæbte de ham bort;
„Mig skræmmer ei hans Sjæl, den maa saa leve eller dø,
„Jeg frygter for Marie, min lille Fæstemø!“

Saa ledte han af Stalden ud det skimlede Øg,
Rask reed han over Heden, mens Støvregnen føg,
Dybt i det bløde Muld sank den Skimledes Hov,
Snart i den tykke Taage svandt Klosteret bag Skov.

Høit sukkede Stormen med den grædende Natur,
Og Natten gjorde Himlen til et skummelt Fangebuur;
Høit Ungersvenden sukkede, og lod sin Tanke gaae
Didhen, hvor nu hans Fæstemø paa Sygeleiet laae.

Men da han kom til Banken, hvor Galgen den staaer,
Han standsed, som han pleied, og bad tre Fadervor,
Han bad med bittre Taarer for den stakkels Jochums Sj
Og for sin lille Pige, og eet for sig selv.

Da steeg den hængte Jochum fra Galgebakken ned,
Ung Martin paa ham stirred, og gyste derved;
Men Graaskimlen pusted, og sittrende den stod,
Og mægted ei at løfte fra Jorden sin Fod.

Han talte, og det lød, som naar en Nattevind
Ad Fængselsdørens Sprækker trænger pibende ind,
Han stod saa stiv i Mørket, og strakte ud sin Arm,
Af Skræk snart Martin blegned, snart blussed han varm.

„Tak, Martin Jensen! tak for hver en Bøn, du bad,
„Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad!
„Snart løser du min Sjæl af den pinende Ild,
„Men ud af Dødens Snare jeg nu frelse dig vil.

„Hist nede bag ved Broen svøbt i sin Kappe rød,
„Der ligger Een i Grøften, som pønser paa din Død.
„Laan mig din Hest og Kofte, og vær kuns ikke ræd,
„Jeg betaler dig min Gjeld for Tid og Evighed!"

Ung Martin paa ham stirred, og gyste derved,
Men rakte dog sin Kofte, og steeg af Hesten ned;
Det var ham som en Drøm, da den Døde steeg op,
Og foer gjennem Mulmet i susende Galop.

Han lyttede saa ængsteligt, det for hans Øre sang,
Fjernt nede Hesten dundrende paa Træbroen sprang;
Saa blev det atter tyst; men pludseligt med Knald
Det blinkede i Natten, — saa et Skrig og et Fald!

Men iilsomt tilbage paa Hest den Døde jog,
Og Nattens kolde Vind i Koftens Flige slog,
Han standsed ved Galgen, og sprang af Sadlen ned,
Men Skimlen stod og rystede med Stønnen og Sveed.

„Gak, Martin! nu med Fred, din Fæstemø er fund,
„Hun venter dig i Morgen som Rosen rød og rund;
„Men den, som hist lod Kuglen frækt mod en Dødning ga
„Han maatte den som Hevngjeld i sit eget Hjerte faae.

„Tak for dit fromme Hjerte, for hver en Bøn, du bad,
„Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad;
„Høilovet være Herren, hans Miskundhed er stor,
„Høilovet være Gud og hans hellig Englechor!“

Saa svandt han i Taagen, høit Nattens Ugle skreeg,
Men Martin som i Drømme paa Skimlen atter steeg.
Den bar ham som et Lyn paa sin stærke, rappe Fod,
Mens Regndraaben kjølede hans Kinders hede Blod.

Da steeg den hængte Jochum fra Galgebakken ned,
Ung Martin paa ham stirred, og gyste derved;
Men Graaskimlen pusted, og sittrende den stod,
Og mægted ei at løfte fra Jorden sin Fod.

Han talte, og det lød, som naar en Nattevind
Ad Fængselsdørens Sprækker trænger pibende ind,
Han stod saa stiv i Mørket, og strakte ud sin Arm,
Af Skræk snart Martin blegned, snart blussed han varm.

„Tak, Martin Jensen! tak for hver en Bøn, du bad,
„Hvergang du reed forbi enten sorgfuld eller glad!
„Snart løser du min Sjæl af den pinende Ild,
„Men ud af Dødens Snare jeg nu frelse dig vil.

„Hist nede bag ved Broen svøbt i sin Kappe rød,
„Der ligger Een i Grøften, som pønser paa din Død.
„Laan mig din Hest og Kofte, og vær kuns ikke ræd,
„Jeg betaler dig min Gjeld for Tid og Evighed!"

Ung Martin paa ham stirred, og gyste derved,
Men rakte dog sin Kofte, og steeg af Hesten ned;
Det var ham som en Drøm, da den Døde steeg op,
Og foer gjennem Mulmet i susende Galop.

Erik og Ellen.

Jeg havde fast besluttet det, men vidste ei, hvordan
Jeg rigtig skulde gribe den Lilles Hjerte an;
I otte Dage stræbte jeg at naae mit søde Maal,
Men Leiligheden smutted mig af Haanden som en Aal.

Hun skyede mig bestandigt! Forleden bar vi Vand,
Jeg tænkte: Erik Hansen! nu tee dig som en Mand,
Sæt dig nu ret i Skik, og vær kuns ikke seen —
Da hældte hun mig Spanden over begge mine Been.

Hun bad vel om Forladelse, men satte sig og loe,
Imens jeg taalig tørred i Græsset mine Skoe;
Hun loe, saa Taaren rendte ad hendes Kinder ned,
Men da jeg vilde tale, sprang hun op og løb afsted.

Stod hun i Melkestuen, og jeg sneeg mig derind,
Saa foer hun ud i Kjøkkenet saa let som en Vind,
Og sprang jeg bagefter, saa var hun ikke der,
Og allevegne var hun, — kuns ikke mig nær.

Saa hændtes det forleden en Eftermiddag,
Paa Høstænget laae jeg i bedste Ro og Mag;
I Tærskeloen nede tæt ved den aabne Dør
Jeg saae den gamle Trine, hun sad og hegled Hør.

Da gik min lille Ellen over Gaarden saa flink,
Med Roser paa sin Kind og i Øiet skjelmske Blink;
Hun kom i Loen ind til den gamle døve Moer,
Og rakte hende Kaffe med venlige Ord.

Hun feied sig en Plads paa Logulvet reen,
Og svøbte sine Skjørter om de pene smaa Been.
Saa sad hun ned, og lagde sin Haand paa Konens Knæer:
„Hør, spaa mig nu, Katrine! mens vi er ene her!"

Men jeg laae paa Stænget, som en Skytte bag sit Garn,
Og hørte, hvad hun sagde, det lystige Barn;
Den Gamle tørte Brillerne, og satte dem paa,
Og tog hendes Haand, og gav sig til at spaae.

„Her seer jeg strax i Haanden en deilig Bondegaard,
Ved Siden bredt og langt et Rigdomsbord der staaer," —
Med nysgjerrigt Blik hun selv i Haanden seer:
„Men siig mig nu, Katrine! staaer der saa ikke meer?"

„Jo vist, mit hjerte Barn! den Streg, som her mon gaae,
Den siger mig, at Alderdom gjør hendes Lokker graae!"
Med halv undseeligt Blik hun paa den Gamle seer:
„Men siig mig dog, Katrine! staaer der slet ikke meer?"

„Ti hun kun stille, Barn! det Bedste kommer her,
En vakker Ungersvend, han er dig ganske nær!
Men han maa komme først: — mærk vel, mit unge Blod!
Man ei bør ryste Træet, før Frugten den er moed!"

Da reiste sig den Lille, og bort fra Stolen gik,
Og sagde, næsten stødt, med alvorlige Blik:
„Det er vel Erik Hansen? hm! hvad skal jeg saa med ham?"
„Til Kjærest og til Huusbond, forstaaer hun vel, mit Lam!

„Her staaer, han kommer snart, naa! pas hun kun paa,
Hvad Skjebnen eengang vil, det kan man ei undgaae!"
Men jeg laae saa glad, som en Skytte bag sit Garn,
Og hørte, hvad hun sagde, det lystige Barn.

Med Eet hun kom tilbage, saa underligt, saa mildt,
Hun satte tæt sin Mund til den Gamles Øre snildt,
Med begge sine Hænder hun dulgte hvert et Ord,
Hun hviskede saa sagte, og saa tilbage foer.

Ei! hvor den Gamle smidsked, og jeg lytted til:
Hvad kan det dog vel være, hvad Ellen vide vil?
Men Lykken var mig blid; hun er døv, den gamle Hex,
Hun raabte: „Trende Piger, og Drengebørn sex.“

Høit blussed Ellens Kinder, hun løfted Haanden op,
Og truede den Gamle, og løb med lette Hop;
Men jeg lod mig glide fra Høstænget ned,
Og halv var jeg glad, og halv var jeg vred. —

Langt inde i vor Skov en Bæk sig skynder frem,
Og strømmer ned i Søen til sit rolige Hjem;
Der stod jeg hen mod Aften, og tømred paa en Bro,
Snart sukkede mit Hjerte, og snart var det fro.

Det var saa luunt i Dalen, det lakked alt ad Qvel,
Og Fuglene sang Solen et sødeligt Farvel;
Om Stenen risled Bækken, og Skoven var saa smuk,
Høit Echo talte efter ethvert mit Ørehug.

Der krummer sig en Gangsti ned over Bankens Barm
Igjennem Busk og Krat. Med Kurven paa sin Arm
Kom der vor liden Ellen, og bragte mig mit Brød,
Ned gik hun over Banken i Dalens lune Skjød.

Hun viſted ſig med Haanden; thi Kinden var ſaa heed,
Og paa en ſtyrtet Bøg hun træt ſig ſatte ned:
„Her bringer jeg dig, Erik! din Midaftensmad,
Kom, ſæt dig her paa Bullen, og ſpiis, og vær glad!“

Jeg ſad ved hendes Side, — hun aabned Kurvens Laag,
Eia! hvor ſlog mit Hjerte, og Blodet kom i Kog!
Jeg vilde til at tale, men Halſen var ſaa trang,
Hun ſmiilte: „Er du tørſtig? ſaa drik dog en Gang!“

Da ſtammede jeg ſagte: „Den liſligſte Drik
Ei qvæge kan mit Hjerte ſom dit venlige Blik.
Hvad hjælper mig vel Brødet og den lækkreſte Brad,
Naar uden dig, min Ellen! jeg aldrig bliver glad?“

Men alt ſom jeg talte, ſaa blev jeg mere kry,
Jeg holdt hendes Haand, at hun ikke ſkulde flye;
Hun lod mig holde Haanden ſaa løſt og ſaa lindt,
Den anden lod hun lege med Stammens Bark og Splint.

„Jeg tjener vel din Fader, — men eier ſelv en Gaard,
O! bliv min Huſtru kjære, vær nu dog ikke haard!
Mit Stuebord ſtaaer tømret, og det er langt og bredt,“ —
Da mørkned hun ſit Øie, det blev en Smule vredt.

„Hvad Skjebnen engang vil, det kan man ei modstaae!"
Da løfted hun sit Hoved, og forundret paa mig saae.
„Jeg trofast vil dig elske, til Lokken bliver graa!"
Da drog hun bort sin Haand, og vilde til at gaae.

Men jeg blev mere bristig, jo længer hun taug,
Jeg raabte, mens jeg hentede min Øxe og min Saug:
„Det lykkeligste Ægtepar, det bliver dog nok vi,
Troer jeg saa vist og fast, som tre til sex er ni!"

Høit blussed Ellens Ansigt, som Aftensolens Skin,
Hun skyndte sig, og pakkede sin Madkurv ind;
Dog medens Haanden syslede med Iver og med Iil,
Der spilled omkring Munden et fiint lille Smiil.

Men dette Smiil, det blev mig en Morgenrøde klar,
Mig hendes Taushed sødere end tusind Taler var;
Mit Sind var vel bevæget, men saa frydefuldt derved,
Og derfor gik jeg trøstig og fulgte hendes Fjed.

Ja, ved den høie Stente, som skiller Mark fra Skov,
Der bar jeg hende over, og spurgte ei Forlov;
Tidt syntes mig, hun sukked, og ved hvert et Suk der kom,
Jeg ventede med Længsel, jeg skulde faae min Dom.

Men da vi stod ved Porten, og vilde just gaae ind,
Hun kom til mig, og lagde sin Kind til min Kind,
Og kyssed mig, og sagde saa venlig disse Ord:
„Saa taler du i Morgen med Fader og med Moer?“

Rudolf og Bertha.

I Skoven Stormen suser, og hvirvler Sneen hvid,
Der tumler ned fra Himlen i skumle Midnatstid;
Den hvisler hen ad Marken, den dækker Vand og Muld,
Og Kampestenen knager i den bitterlige Kuld.

Bortdragne eller skjulte er Skovens muntre Børn,
Af Sneen sort fremrager den sørgelige Tjørn,
Ved Jettehøien staaer den, og Stormen paa sin Gang
Med Hvinen synger Helten sin vilde Klagesang.

I Skovens Skjød derinde, hvor Hasselkrattets Vold
En lille Plet beskjermer mod Vinterstormen kold,
Der staaer en Jægerbolig, — den synes saa forladt,
Der glimter ei et Lys ud i den sorte Nat.

I Stuen er dog luunt og hyggeligt og stil,
Kuns Ovnen buldrer lystigt med knittrende Ild,
Hvis Straale hopper ivrigt paa Gulv og paa Muur,
Hvor Dompappen sover i sit hængende Buur.

Ved Vindvet sidder Bertha med utaalmodigt Sind,
Paa begge Hænder støtter hun den friske Rosenkind,
Sig under Linet trænge de gule Krøller frem,
Hun er saa rank, men fyldig, saa lille, men saa nem.

Hun stirrer ud i Mulmet, og hører Nattens Larm,
Sit Forklæde svøber hun med Gysen om sin Arm:
„Hvorlænge han dog tøver, hvi kommer han ei hid?
Nu, Rudolf er i Byen, er det den rette Tid.

Er dette nu hans Løfte, beseglet dyrt med Eed?
De fornemme Herrer ei kjende Kjærlighed!
De føle ei den Smerte, ei saadan Lue heed,
Som her i dette Hjerte skal boe til Evighed.

Det var i Efterhøsten i Fogdens store Vang,
Vi bandt just Hveden op, da saaes vi første Gang;
Og siden hen ved Gildet han af den hele Flok
Kun dandsede med mig, — jo, jeg husker det nok!

Han er dog altfor herlig, saa mandig og saa smuk,
Jeg kunde ikke taale at høre flere Suk;
I Kirken sidste Søndag det lille, søde Brev
Beholdt jeg da i Haanden, — lad see dog, hvad han skr

Hun tog det frem af Barmen, og lagde det paa Skjød,
Og læste det igjen ved Ovnens Flamme rød,
Hun trykked tusind Kys paa Skriften, paa hans Navn,
Hun lagde det paa Hjertet, og tog det i Favn. —

— Men fjernt fra Jægerhuset ved Skovens ydre Rand
Der snoer sig en lille Aa med stivfrosset Vand,
En Bro med hvælvet Bue sig over Vandet slaaer,
Og støder til Alleen, som til Herregaarden gaaer.

Her staaer den unge Jæger, og lurer paa sit Rov,
Paa Tyven, der vil plyndre hans Jagt og hans Skov;
Men tys! hvad løb nu atter igjennem Stormens Hviin?
Det skarpe Jægerøre grant skjelnet har et Trin.

Og flux han spænder Hanen, men sænker Bøssen brat,
Det er hans unge Herre med Kappen, med sin Hat
Nedtrykket dybt i Øiet, der over Broen gaaer;
Da øiner han sin Jæger, som bag Egestubben staaer.

Ham Ungersvenden hilser: „Hvorban er det fat?
Hvi har De dog, Hr. Greve! de varme Duun forladt?"
Da studsed Herremanden, dog fatted han sig brat:
„Hør, Rudolf! kan du give mig Huus og Skjul i Nat?"

„Der truer mig paa Slottet et grumt Forræderi,
„Men skjul mig til i Morgen, da Faren er forbi;
„Skjøndt frossen, Jorden brænder som Gløb for min Fod.
„Ak! Skrækken har bortveiret min Tillid og mit Mod.

„Grev Fredriks Magt er knuset, — for høit hans Attraa steeg,
„Nu søger man hans Venner, og derfor jeg undveeg!“ —
Han slængte op sin Kappe om Kind og om Mund,
Og smiled ret saa lumsk ved sit hurtige Fund.

„Kom, følg mig over Mosen, træd De kun dristigt frem,
Mit Liv, min ædle Herre! jeg vove vil for Dem;
Ved Skovens anden Kant min Jægerbolig staaer,
Der boer min lille Bertha, og didhen vi gaaer.

Jeg husker ei, Hr. Greve! har De seet hende før?
Den Skjønneste blandt Egnens min Brud jeg nævne tør!
Jeg veed, hun er mig tro,“ — her smiilte Grevens Mund, -
„Min Elskov kan ei bygge paa en fastere Grund.

Da hun var ganske spæd, forladt og frændeløs,
Min gamle Moder pleied den lille stakkels Tøs;
Hun elsked hende inderligt, og fandt der Forskjel Sted,
Saa skjenked hun nok Bertha sin meste Kjærlighed.

Da hun gik op at læse, var jeg alt blevet Svend,
Og reiste bort af Landet; men da jeg kom igjen,
Jeg saae, hun var voxet, som Hinden saa rask,
Saa rank som en Gran, og saa smidig som en Ask.

Før var jeg hendes Broder, nu jeg en Beiler blev,
Min Ømhed snart saa klarligt sig paa mit Ansigt skrev.
Min Tunge talte smukke Ord, — Gud veed, hvor de kom fra! —
Saa sidst ved Fogdens Gilde hun gav mig sit Ja.

Min Moder er i Graven; — da maatte hun jo tye
Ind i min nye Bolig, mens jeg er i vor By;
Med al min hele Eie vort Huus er peent bered,
Men hvad kan vel opveie min Berthas Kjærlighed?

To Gange lyste Præsten vort Navn fra Prækestol,
Den sidste er paa Søndag, — da klares op min Sol;
Naar næste Uge kommer, da skal mit Bryllup staae,
At komme til mit Gilde, De vil mig ei afslaae?

Selv nærmer jeg om Natten mig aldrig hendes Bo,
Men disse ædle Hænder jeg tør min Skat betroe.
Hun vil Dem ei forraade, hun er mig huld og tro!" —
— Da skjulte Hiin sit Ansigt i Kappen, og loe.

„Her staae vi nu ved Haugen, gak De kun trøstigt ind,
Jeg ønsker sødt at sove, jeg ønsker Fred i Sind,
Jeg ønsker Mod i Barmen, — vær ikke saa forsagt!
Thi møder end det Værste, jeg stande vil paa Vagt.“ —

Glad sneeg han sig i Stuen ind, mens høit hans Hjerte slog
Hun sukked ømt af Glæde, men skjælvede dog;
Skjøndt Hjertets Længsel Hjertet saa varmt imøde gik,
Stod mellem dem dog Ængstelsen med nedslagne Blik.

De troede, de var ene; — men ved Siden af Enhver
Stod end en lille Engel med Lilie og med Sværd;
Den første var Undseelsen med bly og frygtsomt Blik,
Den sidste det var Æren med fast, alvorlig Skik.

De troede, de var ene, hver med sin Hjertenskjær, —
Da svæved ind usynlig Fru Venus med sin Hær,
Sin Hær af vilde Aander, med Satyr og med Dverg;
Ind kom hun gjennem Luften fra sit natteskumle Bjerg.

En blodrød Valmurose, hun plukked af sin Krands,
— Den dysser hver en Tanke, den døver hver en Sands, —
Paa begge Engles Pande hun rysted den med Iil,
Og viede sin Troldom med et rædsomt Honningsmiil.

Først segnede den større, der støtted sig til Ham,
Den slumred ind somÆre, men vaagnede som Skam;
Tilsidst den lille Engel, Undseelsen, hvid og rød;
Men den opvaagned aldrig, thi ak! — den var død! —

— Sig Himlen havde klaret, sig Stormen havde lagt,
Og Morgensolen tændte Sneediamantens Pragt;
Da voved sig de Tvende af Kamrets lune Skjød,
Med Brødens Skrift paa Panden, og Kinden dunkelrød.

Ei Svendens Øie skued, hvad denne Nat forbrød,
Han følte ingen Smerte, han saae ei Troskabs Død;
Alt Himlens Engle havde hans Hjerte Balsam bragt,
Thi — dødfrossen stod han, men — trofast paa sin Vagt.

Jacob og Lone.

Hvor Landeveien løber midt i Tersingeby,
Der staaer en lille Hytte under Valnødtræets Ly,
Foran en Strimmel Hauge, og bagved et Skuur, —
Skomagerskiltet hænger paa den kalkede Muur.

Naar Vaarrosen pranged, og Lærken sang i Luft,
Naar Neglik og Viol formæled deres Duft,
Naar Løvtaget skjermed mod Somrens hede Sol,
Da flytted Mester Jacob ud sit Bord og sin Stol.

Der sad han tæt ved Døren med Risp og Syl og Kniv,
Og fløitede sin Vise alt til sin Tidsfordriv;
Men skjøndt han sad og syede saa trøstigt og tro,
Hans Tanke var ei stedse hos Støvler og Skoe.

Paa hiin Side Veien, hvor Milepælen staaer,
Der kneiser Sognefogdens den velfornemme Gaard,
Langs Veien gaaer Stakittet med Laagen, grøn og hvid,
Hvor Blegpladsen skinner i Foraarets Tid.

Og kom man saa kjørende, naar Morgensol stod op
Og blinked smukt paa Ruderne og Kirketaarnets Top,
Da saae man Fogdens Lone, — det aldrig slog feil, —
Hun vanded der sit Lærred, sit Garn og sit Dreil.

Og kom man saa kjørende, naar Solen gik i Seng,
Naar Aftentaagen hvilede paa Moser og paa Eng,
Da saae man Mester Jacob med Piben i sin Mund,
Han sladdrede med Lone i stille Aftenstund.

Han stod bag sit Gjerde, og læned sig derved,
Hun sad paa en Bænk ved det grønne Haugeled,
Og mangen lystig Tale tvers over Veien drog,
Saa Mester Jacobs Hjertefred tilsidst sin Afsked tog.

Men ei han turde vove at sige Ordet frit:
„Giv, Lone! mig dit Hjerte, see her, der har du mit!"
Og dvæler Munden længe at være Hjertets Tolk,
Da tabes let Processen, — saa tale kloge Folk. —

Det var en Aften silde, han laasede sin Dør,
Og listed hen i Kroen, som Ungkarle gjør;
Der traf han til sin Trøst en Glarmestersvend,
Hans Jonathan, hans Damon, i Liv og Død hans Ven.

Ved fyldte Glas og Kruus han klaged ham sin Nød:
„Min kjære Jesper Mayer! ak, gid jeg vel var død!
Jeg tør ei ud med Sproget, det skrækkelige Ord,
Og uden Lone gaaer jeg, min Sandt! i sorten Jord."

Den Anden loe: „Mig morer dit Suk af Hjertensgrund!
Troer du, at stegte Duer skal flyve i din Mund?
Skyd Hjertet op i Livet! hvis ei, nu som du vil,
Der er foruden hende jo mange Piger til!"

„Nei, hun er dog den bedste, saa skjær som Diamant!"
— „Ja kold, min Far! som Stenen, og skarp som Stenens
Kant!" —
„Hun er en deilig Rosen!" — „Ja vist, med Tornen hvas
Saa falsk, som Iis paa Mosen, og skjør, som Rudeglas;

Som Nelden er en Pige med bidsk og bittert Sind,
Thi rører du den lempeligt, saa brænder du dit Skind;
Men er dit Greb kun dristigt og fast din Haand, dit Mod
Du rusker uden Smerte den op med Top og Rod!

Hvi klynke her og raabe, hvi stampe med din Fod!
Du har ei mindste Draabe Courage i dit Blod;
Hvi vil du gaae og maabe? træd kjækt den lige Vei,
Og kald saa mig en Taabe, hvis hun dig siger Nei!"

— „Ak, eier jeg vel andet en Risp og Syl og Læst?
Hvor troer du, jeg tør byde den Lille til Gjæst
Ind i min gamle Rønne, hvor Alting er confuus,
Hvor Regnen drypper ned, og hvor Nissen holder Huus?

Ja, Nissen, vil du troe mig, boer hos mig under Tag,
Og plager mig saa grusomt ved Nat og ved Dag;
Der kan ei tænkes Pine, der kan ei findes Ondt,
Ei Bittert, han jo blander det i al min Færd og Dont.

Han orer alt mit Meel, og muldner alt mit Brød,
Han danner store Klumper i min Vælling og min Grød,
Han gjør, at Rispen brister, og Sylen springer brat,
Han stjæler Høns og Æg hver evige Nat.

Vil jeg see hen til Hylden, hvor Lærken den staaer,
Med Glasset hængt om Halsen, — har han drukket hver en Taar;
Og smører jeg et Fittebrød til Midaftensmad,
Saa svipper det af Haanden, hvordan jeg bær mig ad.

Naar jeg fra Kroen kommer, — og feiler ingen Ting, —
Saa snurrer som en Top han min Hytte omkring,
Og faaer jeg da tilsidst paa Nøglehullet Ram,
Saa skal det aldrig feile, jeg brækker Nøglens Kam.

Jeg ligger i min Rede, men du maa ikke troe,
At Nissen, den lede, mig lader der i Ro;
Da gynger han mig op og ned, som Vand paa Havets Bred,
Og triller mig af Dynen paa Leergulvet ned.

Han kniber brune Pletter i min Arm og min Læg,
Han piber som en Rotte imellem Seng og Væg,
Tilhvisker mig i Drømme den gyseligste Skræk,
Og rider paa mit Bryst, tung som en Møllesæk.

Tidt vaagner jeg om Natten, og troer, det klemter Brand,
Da ringler han med Glasset paa Flaskehalsens Rand;
En rædsom Skoggerlatter han da kan opslaae,
Saa Ruderne de klirre, og Uhret gaaer i Staa.

Om Nissens Spøgeri har vist Pigen faaet Nys,
Hun nægter mig hver Dands, og — paa det Lav! — hvert Kys:
Den Krands af røde Roser, igaar jeg hende gav,
Hang blandt de gamle Hoser idag paa Gjerdestav.

Men vilde du mit Vel, Jesper Mayer, min Ven!
Saa lod du mig nu flytte til din tomme Hytte hen,
Der ligger hist paa Skrænten ved Forpagterens Toft,
Hvor du har nye Fjæle lagt til Gulv og til Loft.

Jeg Nissen lod rumstere med mit eget braadne Skuur,
Og Lone blev ei mere saa brydsk og saa suur!" —
— Den ædle Rudemester, han purred sin Paryk,
Dog rørtes Hjertet snart, skjøndt han gjorde sig lidt tyk:

„Gud vel da, lad det være saa med os en afgjort Sag,
I Huset kan du drage selv i Morgen den Dag;
Men Leien? har du Mynten? der holder det nok stivt?
Den skal du mig betale, naar først du vel er gift."

Begeistret høit af Glæde, af Brændeviin og Øl,
Foer Jacob fra sit Stade, og spjætted som et Føl;
Han sang og han jublede: „Farvel, mit gamle Huus!
Kom, derpaa vil vi tømme endnu et bredfuldt Kruus!"

Saa drak de ædle Venner, til Morgenhanen gol,
Da reiste sig begge fra Bord og fra Stol;
Dem lyste da til Hjemmet Nathimlens Sol saa bleeg,
Der sagtelig fra Skyen bag fjerne Skov sig sneeg.

Ung Jacob var saa lystig, saa let i sit Sind,
Det glimted for hans Øie, det blussed paa hans Kind;
Han slog med stort Rabalder sin Dør paa viden Gab,
Og gav sig flux ifærd med sin Seng og sit Skab.

Det var den hemmelige, den sære, tause Tid,
Da Morgenskjæret fører med Maanelyset Strid,
Det var den underlige, den skumle Nattestund,
Da selv den flinke Lærke sig faaer det sidste Blund.

Heel ufortrøden slæbte ung Jacob paa sit Gods,
Hvor loe hans lette Hjerte af Glæde og af Trods;
Han stablede sit Skrammel saa høit som et Hæs,
Og snart han havde bygget det brogede Læs.

Men som han gik bag Vognen at binde Smækken fast,
Med Eet han saae sin Nisse, den lille, fule Gast;
Der sad han i en Bøtte i god Ro og Mag,
Og griinte: „see! vi flytte, — vi flytte nok i Dag!"

Dybt sank vor Mesters Hjerte som Møllesteen i Vand,
Af Arrigskab og Smerte han rystede forsand,
Han kylede sin Hue mod Utysket med Magt,
Men Nissen var en Letbeen, han tog sig vel i Agt.

Han smutted op af Bøtten og ind i hans Uhr,
Hvor Kukkeren sad stille i det surrende Buur,
Og raabte høit: „Du Daare! du vil forsage mig,
Der elsker dig saa saare, og det kuns for en Slig —

Dog hør, hvis du vil blive her i vor vante Bo,
Du skal herefter leve med mig i Fred og Ro;
Ja, selv jeg vil dig lære, Mester Spandrem! hvordan
Du fange kan din Guldfugl, og vorde Lones Mand."

Han hvisked ham sit snilde Raad; — høit Jacob loe derved,
Men stilled dog sit Skrammel hen paa det gamle Sted;
Da vaagned Lærken op, og frank mod Himlen drog,
Og Kukkeren den galede, og Seierværket slog. —

— Under Træet sidder Jacob tæt ved sin Hyttes Væg,
Han fløiter sine Viser, og smidsker i sit Skjæg;
Hvad er det, som han kløttrer saa flittigt, skal jeg troe?
Det er ei Præstens Støvler, det er ei Degnens Skoe.

Han snitter Saffian, baade sort og grønt og rødt,
Han klipper Inderforet af Silke blankt og blødt,
Den sneehvide Hampetraad til Risp han har sig kjøbt,
Hvert Sting blev som en Perle, i lige Former støbt.

Det blev to spæde Tøfler af sort Saffian,
Med grønne Hæl; to Hjerter af rødt der var foran,
Med fine Sting broderet og Blomster uden Tal,
Til Pigens Pusselanker et yndigt Futteral.

Thi begge Lones Fødder de var saa bitte smaa,
De gik som Trommestikker, — det maatte hun forstaae;
Hun satte dem saa dristigt, saa kjækt i Verden frem,
Og saae man dem blot eengang, man glemte aldrig dem.

Der stod de smaa Pampusser! — og Mester Jacob gik,
Og sendte alt imellem dem ret forlibte Blik,
Imens han smukt sig heied, — ja med ængstelige Træk,
Ret som han kunde frygte, de vilde løbe væk.

Med Tøflerne i Haanden, med Hatten under Arm,
Med gløbende Kinder og bankende Barm
Han holdt sin Friertale, og gik ei reent derfra,
Thi Lone tog hans Tøfler, og gav ham sit Ja.

Der gik ei mange Uger, da stod det lystigt til
I Sognefogdens Stue med Sang og Dands og Spil.
Der dandsedes nu Lone af Pigernes Lag,
Hun dandsede som Kone under Ungersvendens Tag.

Om Freden blev tilhuse, derom jeg intet veed;
Men at den lille Sælle, Huusnissen saa leed,
Har Mester Jacob narret, jeg skulde næsten troe, —
Een Nisse var der før, — nu har han nok to.

Den Ene ham fixerer; thi stadigt i hans Bo,
Vedbliver den at dvæle, og lader ham ei Ro;
Den Anden ham regjerer, — thi Kjærlighed er stærk,
Og begge Tøffelhæle var, ak! hans eget Værk!

